

Giới thiệu Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ

Truyện Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ của tác giả Đông Phương Ngọc Như Ý là một truyện ngôn tình cổ đại ngọt, sủng, điền văn, 1v1, mới tình đầu, có kèm khám phá bí ẩn.

Nữ nhi Nhiễm gia mỹ mạo vô song, nụ cười khuyên quốc khuyên thành. Nhiễm Tử Hề vẫn luôn hâm mộ mệnh số tốt đẹp của tỷ tỷ, không nghĩ có một ngày lại được vị tướng quân lạnh lùng đem đặt vào tim yêu thương vô hạn, làm cho nàng thành tiểu túc phụ được sủng ái nhất Quốc Công phủ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Đế đô.

Thiên Thuận năm thứ 19.

Tháng 8 trời vào thu, trong phủ An Bình bá, cây hoa quế cao lớn đang ở yên lặng nở rộ, màu hồng của cánh hoa cùng màu trắng của nhị hoa đan quế xinh xắn rung theo từng cơn gió, lại rơi khỏi cành, xoáy tròn trên không trung, thành một cơn mưa hoa đầy ý vị.

“Muội muội, muội xem, hoa rơi đầy như trời mưa, thật đẹp nha!” đại tiểu thư Nhiễm Tử Thiên 6 tuổi chạy đến trong mưa hoa, mở ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn, xoay quanh chào đón từng đợt cánh hoa.

“Dạ.” Một tiểu cô nương nhỏ hơn nàng ba tháng, nhị tiểu thư Nhiễm Tử Hề, vừa ăn một miếng quế hoa cao mẫu thân đưa qua vừa nhìn tỷ tỷ cười.

Lão phu nhân thương yêu nhìn hai cháu gái, nói với hai người con dâu: “Nhà chúng ta có hai oa nhi đều là tiểu mỹ nhân, hảo hảo dạy các nàng quy củ tài nghệ, tương lai gả người tốt, cả đời hưởng không hết phúc đâu.” Lão thái gia đã qua đời là khai quốc công thần, thụ phong An Bình hầu, đến lão gia thế hệ này được phong An Bình bá, trưởng tử còn có thể tập tước (cha truyền con nối), nhà bọn họ mấy đời đều vinh hoa phú quý.

Hai vị thiếu phu nhân đều nở nụ cười, cha mẹ trong thiên hạ ai không hy vọng nữ nhi của mình có thể sống an ổn hoà thuận.

Nếu ngày đó Ngự Lâm quân không tới xét nhà, hai vị hầu môn đích nữ này thật sẽ có cuộc sống như tổ mẫu mong muốn.

Nhưng các nàng không biết có người đáng tấu chương nói vài vị lão thần muốn ở lại quê cha đất tổ, lên biểu đạt bất mãn đối với ý chỉ dời đô. Trên kim điện, Thiên Thuận đế mặt rồng giận dữ, phái Ngự Lâm quân trong vòng một ngày bao vây phủ đệ ngũ gia công hầu, cả nhà bị lưu đầy đến giao giới Thương Lang sơn cùng Mông Cổ.

Định Quốc Công Tử Cảnh Xương góp lời: “Đã gần đến ngày giỗ Từ Hoàng hậu, mong Hoàng thượng đại xá.”

Hoàng thượng ngưỡng mộ sâu sắc Từ hoàng hậu, nên miễn tội cho lão nhân trên 50 tuổi và trẻ con dưới 10 tuổi, còn lại lưu đầy, không được ân xá cũng không được phản án. Sứ viết là Ngũ công nhớ nhà Án.

An Bình bá một đêm đầu bạc, nhìn hai con trai, con dâu bị xiềng xích bị trói gông đi, tâm đau như bị xé rách.

Là tội của Dục gia, Nhiễm gia bị oan uổng. Đến tốt cùng là ai cáo trạng?

Luôn luôn đoan trang tri cần, thế mà lão phu nhân lại ngồi chồm hổm trên mặt đất thất thanh khóc rống, hai tôn tử, hai cháu gái vây xung quanh bà cũng khóc lớn. Nhiễm lão gia từ nhìn cảnh tượng bi ai này mà không chịu nổi, khề cần mồi, kéo lão phu nhân nói: “Đi nhanh đi, nếu không đi, còn không biết xảy ra chuyện gì đâu. Bảo trụ tôn bối quan trọng hơn.”

Lão phu nhân nhúc nhích thân mình suy yếu, hai cháu gái hiểu biết liền giúp tổ mẫu đứng lên, trên mặt đen đen do dính đầy bùn đất cùng hoa quế.

Phủ đệ An Bình bá cùng gia nô, tài sản đều bị sung công. Hạ công công đến truyền chỉ cùng quý phủ có giao tình cũ, liền chuẩn bị cho bọn họ một chiếc xe ngựa, đồ dùng sinh hoạt này nọ, một gia đình đánh xe, rồi lựa lời khuyên giải an ủi bọn họ nhanh về quê cũ.

Hoàng hôn gió mát, thổi bay hoa quế rơi đầy trên đất, càng hiện lên sắc đẹp hiu quạnh.

Nhìn lại một lần cuối cùng, một nhà già trẻ lên xe ngựa.

Bánh xe đi trên đường phố bằng phẳng ở đế đô, phát ra tiết tấu lộp cộp của trục xe, nhưng tâm tình cả nhà không được bình tĩnh như thế. Thời điểm đi ngang qua cửa thành Nam, một trận gió cuốn cuộn thổi màn xe lên, Nhiễm lão gia từ hai mắt nhắm lại nhìn về phía bên ngoài, lại nhìn đến một thầy bói đang dọn sạp.

“Dừng xe.” Ông trước kia không thèm để ý thầy tướng số gạt tiền, hôm nay lại muốn xin một quẻ, nhìn xem phong thủy nhà mình ra sao.

“Từ khi Đông Lai nhận bay về phía nam, dật hoa trên gấm sau 10 năm. Lão đến không cần trách mệnh bạc, sánh đường phúc thọ con cháu yên bình.”
Thầy bói mừng rỡ nói: “Lão gia tử, đây là quẻ tốt nhất, ngài lão lai phúc quý, Phúc Thọ cả sánh đường a!”

Nhiễm lão gia tử chất phác giật nhẹ khóe miệng, không thể cười đi ra, nhà mình này tình trạng có thể tính là phúc thọ cả sánh đường? Thầy tướng số quả nhiên không thể tin.

Ông ngượng ngùng đi trở về xe ngựa, thầy tướng số lại đi theo nói: “Ngài đây muốn đi phương hướng nào?”

“Tây nam”

Thầy tướng số kéo lấy tay áo ông: “Không đúng nha, lão gia tử, ngài phúc vận ở đông nam, không ở tây nam a. Ngài hiện tại gặp nạn, 10 năm sau gia đạo phục hưng, càng vinh hoa phú quý hơn trước.”

Lão gia tử ngồi ở trên xe ngựa lăm bắm lạp đi lạp lại lời thầy bói, 10 năm sau Nhiễm gia phục hưng? Có thể sao?

Đương kim Thánh thượng tuổi gần hoa giáp, 10 năm sau có lẽ tân quân đăng cơ.

Nhưng lúc đó Nhiễm gia ở nơi nào?

Thân thể mình còn cường tráng, 10 năm sau tuổi sáu mươi hơn, chỉ có thể tính còn sống, không thể đền đáp quốc gia. Hai con trai đều bị lưu đày, căn bản không có ngày xuất đầu.

Ai!

Hắn thở dài, nhìn lão phu nhân của mình. Bà vừa mới dùng khăn lau khuôn mặt nhem nhuốc cho hai nữ hài tử, để lộ ra khuôn mặt tinh xảo trắng nõn.

“Từ khi Đông Lai nhận bay về phía nam, dật hoa trên gấm sau 10 năm. Lão đến không cần trách mệnh bạc, sánh đường phúc thọ con cháu yên bình.”
Lại một lần nữa lăm bắm quẻ tốt nhất mà mình vừa xem, ông ngẫm lại chăm chỉ, hiểu biết là trưởng tôn Nhiễm Từ Lâm, đứa nhỏ chỉ có 9 tuổi, đang mầm mống khỏe môi cương nghị nhìn chăm chăm ngọc bội trên tay mà phụ thân hắn đưa.

Nhìn lại ấu tôn Nhiễm Từ Phái, hắn mới chỉ có hai tuổi, đang ngủ trong lòng tổ mẫu.

Từ khi Đông Lai nhận bay về phía nam, dật hoa trên gấm sau 10 năm.

Ông bỗng đứng ngẩn đầu nhìn hai cháu gái phấn điều ngọc thể, các nàng đều 6 tuổi, 10 năm sau là 16 tuổi, đúng là niên kỉ lập gia đình. Trưởng tôn 19 tuổi, đúng là thời điểm kiến công lập nghiệp.

Lão gia tử nở nụ cười, ngửa mặt lên trời cười to, cười ra nước mắt, mạnh tay vỗ đùi: “Tốt! Thiên ý như thế, làm cho Nhiễm gia ta gặp đại nạn này, 10 năm sau, ta sẽ lại y cảnh trang phục.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

8 năm sau

Đông Nam Thúy Bình sơn mùa hạ phong cảnh hợp lòng người, gió ấm áp len lỏi qua những liễu xanh biếc, dưới gốc lại mọc đầy cỏ non. Trấn nhỏ vùng ven Giang Nam có một biệt viện độc lập, u tĩnh thanh nhã, mùi hoa thoang thoảng vờn quanh mũi.

Hai vị công tử tuấn tú đang ở thư phòng đọc sách, một vị hoa phục, đứng tựa lên khung cửa sổ, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái tuấn đạt. Xuyên qua cánh cửa sổ đang mở rộng, có thể nhìn thấy cây tử đằng trong sân nở rộ như thác nước huyền mỹ. Một vị miên phục, ngồi yên lặng bên cạnh bàn, mặt mày hiền lành, ẩn chút nét nghiêm túc cứng rắn.

Một vị cô nương mặc váy bằng vải bông mang theo một thùng gỗ nhỏ vội tới tưới nước cho cây tử đằng, trong phòng kia lại có một thân ảnh hoa phục xông ra ngoài như tiễn rời cung: “Muội muội xinh đẹp, huynh giúp muội tưới nước nhé.”

A Thiên quay đầu mỉm cười với hắn, môi đỏ mọng cong lên, hai lúm đồng tiền ngọt ngào tỏa ra nét ôn nhu gọn sóng, nắng như ánh mặt trời tháng năm, kiều diễm giống như hoa hướng dương.

Thiếu niên ngẩng ngốc đứng sừng sờ ở nơi đó.

“Không cần, Kiều ca ca, huynh cùng đại ca đọc sách đi, tự muối làm được mà.” A Thiên múc từng gáo nước tưới lên những khóm hoa.

Thiếu niên lấy lại tinh thần, xách thùng gỗ nhỏ lên: “Nặng như vậy mà, vẫn nên để huynh giúp muối nhé.”

“Thật sự không cần, gia gia nói muối phải đến tưới nước thật nhẹ nhàng, không làm ảnh hưởng hai huynh đọc sách. Kiều ca ca, huynh mau vào phòng đi, bằng không tổ phụ sẽ mắng muối đó.” Tiểu cô nương khó xử nhìn hần.

Thiếu niên lộ vẻ mặt luyến tiếc, mang theo thùng gỗ đi đến dưới một cây tử đằng khác: “Huynh vừa vặn xem sách đến mõi mắt, đi ra ngoài hít thở không khí, nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy được rồi.” Cô gái không miễn cưỡng hần, cho hần hỗ trợ khiêng thùng, mình thì múc nước tưới hoa.

“A Thiên.....” Hần muốn cùng nàng nói chuyện, lại không biết nói cái gì.

“Dạ.” Cô gái lên tiếng, còn mắt vẫn chăm chú tưới hoa không có quay đầu nhìn hần.

Đáy mắt thiếu niên xẹt qua một tia mắt mát, giây lát lại sáng ngời đứng lên: “Chúng ta ngày mai đi vào núi săn thú đi, huynh cùng đại ca săn thú, muối giúp kiếm con mồi nhé.”

“Đại ca nguyện ý đi mới được, còn phải được tổ phụ đồng ý.” A Thiên tưới xong gáo nước cuối cùng, vươn tay lấy thùng nước trong tay hần.

“Huynh giúp muối đi múc nước, loại việc nặng này nên để nam nhân làm” Thiếu niên giành trước, hướng hậu viện chạy vào. Gã sai vật Tiết Lục đang cùng người gác cổng ngồi tám chuyện, nghe xong lời này trong lòng cười thầm, nhị thiếu gia của chúng ta, ngài biết nước được lấy như thế nào sao?

“Đứng lại,” Cô gái quát một tiếng, “Hậu viện có muối muối, nam nhân không thể đi vào.”

“À, thực xin lỗi, huynh quên mất. Huynh đứng ở bậc cửa chờ muối.” Hần đứng ở cạnh cửa vào nội viện, ngoan ngoãn đem thùng nước đưa cho nàng. Quy củ Nhiễm gia rất nghiêm, trong nhà hai cô nương không được phép gặp mặt nam nhân lạ, xuất môn đều phải mang khăn lụa che mặt. Nhưng hần thì khác, hần cùng Nhiễm Tử Lâm kết bái huynh đệ, cùng A Thiên quan hệ tựa như huynh muội ruột thịt, hần là nam nhân lạ duy nhất mà A Thiên có thể gặp mặt.

1 năm trước, trong buổi đua thuyền rồng mừng Tết Đoan Ngọ, hần làm quen với Nhiễm Tử Lâm, ngẫu nhiên cùng về nhà, khi vào cửa nhìn thấy A Thiên đang tưới nước cho cây tử đằng. Nàng ngẩng đầu cười, ngọt ngào kêu một tiếng đại ca, hần lập tức thấy trời đất quay cuồng. Nàng chợt nhìn thấy có một nam nhân lạ đứng bên cạnh đại ca, lập tức đỏ bừng mặt, sợ tới mức chạy trốn giống con nai con.

Sau đó, hần cảm thấy nhà mình rất ồn ào, không thích hợp đọc sách, nên dọn sang chỗ Tử Lâm cùng nhau đọc. Sau khi trở về từ một lần đi săn trong núi, bọn họ liền kết nghĩa huynh đệ. Sau nữa, vô tình gặp được vài lần, A Thiên cũng không kiêng kị hần nữa.

Đang nghĩ tới chuyện cũ ngọt ngào, A Thiên lại mang thùng nước đi ra, hần vội vàng đến tiếp nhận, truy vấn nói: “Muối có nghĩ là đi săn cùng chúng ta không?”

“Tất nhiên là muốn, chỉ là..... không biết tổ phụ có đồng ý hay không.” Tiểu cô nương thực nghe lời tổ phụ tổ mẫu.

“Chỉ cần muối muốn, huynh sẽ nói chuyện cùng đại ca nhờ đại ca nói giúp mấy câu.” Hần trên mặt cười cười, trong lòng đã nở hoa.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ: “Tử Lâm huynh có ở nhà không?”

Có người đến tìm đại ca, A Thiên buông thùng nước đi vào nội viện. Thiếu niên ở phía sau nàng nói: “Huynh giúp muối tưới, muối không cần trở lại.” Nàng không quay đầu lại, nhỏ nhẹ nói một tiếng cảm ơn. Hần có chút thất vọng, kỳ thật hần hy vọng nàng ngoái đầu nhìn lại cười với hần một cái.

Cũng không biết hần dùng phương pháp gì thuyết phục Nhiễm Tử Lâm, ngày mai ba người bọn họ thật sự đi lên núi săn thú, tổ phụ cư nhiên cũng đồng ý.

Thiếu niên ngồi trên lưng ngựa, lưng thẳng tắp, tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn, hần không phải hạng thư sinh suốt ngày đọc sách, tài năng săn thú bày ra phong thái nam nhi. Cô nương sẽ không tự cười ngựa, nên sẽ do đại ca dẫn theo, như vậy Nhiễm Tử Lâm sẽ không tiện bán con mồi.

“Kiều ca ca, đừng bán chết nó.” Một con thỏ hoang nhỏ màu xám đang chạy như điên phía trước, hần lấy cung ra nhắm bắn.

“Uhm” Hần bắn mũi tên xuyên qua giữa một chân của con thỏ.

A Thiên xuống ngựa chạy qua, hần đi trước nàng một bước cầm con thỏ lên, rút tên ra.

“Thật là con thỏ nhỏ đáng yêu, chân nó có sao không? Có phải cắt luôn chân không? Có thể nuôi dưỡng được không?” A Thiên có chút lo lắng.

“Huynh xem xem, hần là có thể, chúng ta băng bó một chút cho nó đi.” Khó được bản công tử hôm nay tâm tình tốt.

Nhiệm Từ Lâm mang theo muội muội nên ảnh hưởng khả năng phát huy, giờ phút này gặp hai người lại nổi hứng lên với con thỏ, đi tới và nói: “Kỳ Kiều, đệ chăm sóc tốt cho A Thiên, huynh đi qua bên kia xem coi còn con mồi nào không nha.”

“Được, huynh đi đi, đệ sẽ chiêu cố muội muội.” Hấn còn ước gì Từ Lâm đi nhanh lên.

Cô nương ở bên ngoài không bao giờ rời đại ca, có điểm rồi rằm.

“A Thiên, muội xem, dùng cành cây nhỏ này buộc vừa vặn lên chân bị thương của nó.” Hấn kéo áo choàng xuống trải ra trên đất, tay nắm con thỏ bằng bó miệng vết thương, một chút cũng không để ý áo choàng đó làm từ vật liệu quý báu cỡ nào.

Bị hấp dẫn, A Thiên chuyên tâm nâng con thỏ lên. “Gọi nó là Tiểu Bụi Bụi đi, muội muốn nuôi cho nó lớn lên.”

Nhìn đôi tay trắng nõn tròn bóng đang nắm chân con thỏ, hấn thật hy vọng mình là con thỏ kia.

“A Thiên, huynh mang muội cười ngựa đuổi theo đại ca.” Hấn đứng dậy.

A Thiên do dự một chút, dù sao hấn là nam nhân lạ, sao có thể ngồi trên cùng một ngựa.....

“Không đi, muội ở đây chờ đại ca trở về.”

Bị cự tuyệt, thiếu niên có điểm mắt mặt, giống nhau bị người nhìn thấy tâm sự, ngồi xổm xuống ngậm một cây cỏ đuôi chó trong miệng. Hấn biết A Thiên là cô nương tốt, không cưỡng cầu nàng nữa.

“Có khát hay không? Uống nước đi.” Thiếu niên đi đến yên ngựa cỡi túi nước xuống, mở ra đưa cho nàng.

A Thiên quả thật rất khát, nhận đến liền uống ngay vài hớp. Đôi môi đỏ mọng kiêu diễm bị nước làm trơn bóng, càn trong suốt, yết hầu hấn động đây, nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Cô gái đột nhiên ngồi yên, cầm túi nước trong tay bắt lực nhìn về phía hấn, mặt cười hiện lên hai đóa mây đỏ.

Đây là ngựa của hấn, tất nhiên túi nước là của hấn, không phải của chính mình.

Thiếu niên tựa hồ hiểu được lòng của nàng, sang sảng cười: “A Thiên muội yên tâm, đây là túi nước muối, chưa ai dùng qua.”

Hấn tiếp nhận túi nước vặn nắp lại, một lần nữa treo lên lưng ngựa. Kỳ thật hấn cũng khát, nhất là nước vừa mới chạm qua cánh môi nàng, hấn thật muốn uống một hớp, nhưng không thể, như vậy thì A Thiên sẽ rất xấu hổ, hấn luyện tiếc làm cho nàng khó xử.

Cô gái cúi đầu lại nhìn con thỏ trong tay nàng, lại đột nhiên bị hấn đến gần đá một cái, con thỏ trong tay văng ra ngoài, đập vào trên một tảng đá, hôn mê.

“Huynh.....” Nàng bị hấn đè xuống. Hai thân hình gắt gao ép chặt vào nhau, nửa câu sau cũng không nói được gì vì một mũi tên mang theo tiếng gió gào thét cách trên người bọn họ một thước bay qua.

“Muội không sao chứ?” Hấn lo lắng nhìn nàng, kéo nàng đứng lên. A Thiên lắc đầu, cùng hấn nhìn về phương hướng mũi tên phóng ra.

Ba hắc y nhân bật mặt chạy như điên lại đây, hấn đi lên phía trước từng bước, che chở A Thiên lạnh giọng hỏi: “Các người là ai?”

Người tới dừng bước chân lại, nhìn hai vị thiếu niên nam nữ tuổi không lớn lắm, một bên còn để mấy con chim trĩ, hươu nai, liền hiểu được đây là đến săn thú hoặc là yêu đương vụng trộm.

“Có nhìn thấy người nào trúng tên đi qua đây không?” Tên hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng hỏi.

“Không thấy, ta hỏi người đang làm gì, thiếu chút nữa làm chúng ta bị thương.” Thiếu niên ngữ khí không tốt.

Hắc y nhân lười cùng hấn dong dài, nhìn hết mọi nơi, đi phía trái, rồi mang theo người tiếp tục chạy như điên.

Kỳ Kiều mày kiếm nhăn lại, nổi giận: “Đứng lại, đừng chạy.”

Hấn còn muốn đuổi theo, lại bị A Thiên kéo tay áo lại: “Kiều ca ca, coi như hết, chớ chọc phiền toái.”

Hắc y nhân đảo mắt đã không có bóng dáng, hấn xoay người lại ôn nhu hỏi: “Không làm sợ muội chứ?”

A Thiên mỉm cười, lắc đầu: “Không có, cảm ơn huynh cứu muội. Kiều ca ca, huynh vừa rồi thật anh dũng, muội trước kia cũng chưa phát hiện huynh lợi hại như vậy.”

Được khích lệ, trong lòng thiếu niên còn ngọt so với ăn mật, nâng tay cẩn thận lấy đi mấy cọng cỏ trên đầu nàng, rồi phát tay về phía sau phui bụi đất trên lưng. Vừa rồi tình huống khẩn cấp, nên không có cảm thụ tinh tế cảm giác đem nàng ôm vào trong ngực.

Nhiệm Từ Lâm giục ngựa trở về: “Vừa rồi huynh dường như nhìn thấy vài hắc y nhân đi qua, các đệ không có việc gì chứ.”

A Thiến đem tình huống vừa rồi nói ra, Từ Lâm vội vàng kéo muội muội lên ngựa: “Nơi này có nguy hiểm, chúng ta mau trở về.”

Kỳ Kiều lại có điểm luyến tiếc, nhưng cũng biết không nên ở lâu, mang con thỏ đặt vào trong tay A Thiến, đưa bọn họ về nhà.

Ngày đó buổi tối, hấn ôm túi nước nằm ở trên giường, thấp giọng ngâm tụng [Quan sur]1.

”Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hào cầu.

Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi. Yếu điệu thực nữ, ngu mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc, ngu mị tư phục. Du tai! Du tai!, triển chuyển phản trắc.”

Thật là thức ngủ đều mong nhớ, trần trọc suốt đêm. Hấn ngủ không được, chốc lát lại mở túi nước ra uống một hớp, cảm giác tựa như được chạm vào đôi môi mềm mại nhỏ nhắn của nàng. Hấn lấy miệng từ từ nhắm nháp, quay qua quay lại tới nửa đêm, uống hết nước trong bình.

Sau nửa đêm không biết ngủ quên khi nào, lại mơ thấy bọn họ ở trên cỏ, tựa như hôm nay, hấn ở trên đê nàng ở dưới.

Sáng sớm khi tỉnh lại, quần ướt một mảnh, đương nhiên không phải đái dầm.

Hấn ngượng ngừng cười cười, thăm nghĩ hôm nay đi Nhiệm gia, nhất định phải hỏi một chút ý tứ của Nhiệm đại ca, tuy rằng nàng chỉ có 14 tuổi, không thích hợp thành thân, đính hôn trước, sang năm thành thân cũng tốt a. Nghĩ vậy, lập tức mặt mày hớn hờ, kêu gã sai vặt Tiết Lục vào, hỏi phòng bếp ướp hương nướng chim trĩ xong chưa, có ngon không.

Nhưng hấn không nghĩ tới hôm nay không vào được Nhiệm gia...

[1] Bài thơ Quan Sur, tác giả khuyết danh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mỹ Nhân Dưới Ánh Trăng

Ánh trăng vắng vặc, màu bạc thanh ba bao phủ trắng tường trong tiểu viện, một cô gái áo trắng như tuyết thướt tha đứng ở tàng cây đình hương dưới thối cây sáo ngọc màu xanh. Nàng mặt mày như họa, nhất là đôi mắt to long lanh nước, hàm chứa mấy phần u sầu khó hiểu, làm cho người nhìn đau lòng, không thể không thương tiếc. Tiếng địch (nhạc cụ như sáo) uyển chuyển lạnh lẽo, nghe thấy đã muốn rơi lệ.

Gió đêm thổi tà áo bay bay, hoa đình hương nhỏ vụn bay xuống rồi lại bay lên phất qua làn váy, mỹ nhân như tiên tử muốn bay lên cung trăng, mặt mày lại hàm ẩn sâu oán ngưng tụ thành một đình hương kết, dừng ở đuôi lông mày.

Hấn ghé vào đầu tường, đang đứng ở trạng thái ngơ ngẩn, bỗng dưng thấy một vị tiên tử như vậy, khóe miệng hé ra: Xem ra Từ Vinh Hàn ta muốn thăng thiên thật rồi.

“Oành.” Trên tường rơi xuống một thân ảnh khổng lồ.

Nhiệm Từ Hề hoảng sợ, dùng thối sáo, ghé mắt nhìn về phía bờ tường.

Đó là một nam nhân, thân hình cao lớn, trên lưng cắm nửa đoạn tên, một bên quần trắng đã nhuộm đầy máu đỏ tươi. Hấn mặt hướng ra ngoài quỳ rạp trên mặt đất, nương theo ánh trăng mờ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt ngăm đen, ngũ quan cũng anh tuấn, người dường như đã hôn mê bất tỉnh.

Tuy nửa đêm đột nhập nhà dân, trên đầu tường rơi xuống, nhưng Từ Hề cảm thấy hấn không phải người xấu, bởi vì trên người hấn mặc áo giáp màu vàng kim.

Nàng không có cao giọng hét to, mà bước nhanh vào trong phòng, gọi tổ phụ ra xem.

Nhiệm lão gia từ gặp cảnh này cũng bị hù nhảy dựng, kêu Từ Hề đi tiền viện gọi đại ca lại đây.

Nhiệm Từ Lâm lại đây vỗ vỗ mặt người nọ: “Tráng sĩ, tỉnh lại đi.”

Người nọ không nhúc nhích.

Nhiệm Từ Lâm kéo hấn đứng lên tựa vào trên tường, người nọ cúi đầu không tỉnh.

“Tổ phụ.....” Từ Lâm ngẩng đầu.

Nhiễm lão gia từ lòng mi hoa râm co rút nhanh, sâu kín nói: “Cách Thúy Bình Sơn mấy trăm dặm là chiến trường, một năm nay có đại quân Triệu lão tướng quân đóng lại nên không có giặc cỏ đào binh tới trấn trên của chúng ta. Chỉ là nếu chiến đấu kịch liệt, cũng có khả năng bị đuổi giết đến nơi đây. Xem người này mặc kim giáp, hẳn là tướng quân phe ta.”

Người nọ ở trên tường chậm rãi trượt xuống, rồi lại ngã về phía sau, Nhiễm Từ Lâm vội vàng đỡ lấy hắn, sợ hắn ngã xuống đất mũi tên lại cắm sau vào thân thể.

Ngửa về sau một cái như vậy, lộ ra toàn khuôn mặt, quả nhiên là thanh niên ngũ quan anh tuấn. Trước ngực, quần áo đã xóc xếch, lộ ra một khối nhỏ màu vàng.

Nhiễm Từ Lâm lấy ra, là một mảnh hồ bội bằng vàng ròng thuần sắc. Lão gia từ hít một ngụm khí lạnh, đến gần hai bước, ngồi xổm xuống xem. Từ Hề tránh ở góc tường xa xa phía sau, không biết sao gia gia đột nhiên cảm thấy hứng thú với người này.

Nhiễm lão gia từ lần qua lộn lại cẩn thận xem mấy lần, lại nhìn thẳng khuôn mặt thiếu niên kia thật kỹ, trong miệng vui vẻ nói: “Đây là Thiên Thuận đệ ban tặng mảnh hồ bội bằng vàng ròng, vị tướng quân này là người Từ gia, là con cháu Định quốc công, đối với nhà chúng ta là đại ân nhân.”

“Ân công, ân công.....” Hắn kích động quỳ một gối xuống lay thanh niên kia, người nọ chậm rãi mở mắt.

Từ Vĩnh Hàn nâng mắt nhìn nhìn hai nam nhân một già một trẻ trước mắt này, lại thoáng nhìn chỗ góc tường thấp thoáng một chút vạt váy màu trắng “Đây là thể nào? Các người là.....”

“Tráng sĩ ngấm lại, sao lại đến nơi này?” Lão gia từ hỏi.

Từ Vĩnh Hàn nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: “Ta bị quân giặc đuổi giết, ở trong Thúy Bình Sơn không biết chạy bao nhiêu dặm. Hôm nay đến trấn nhỏ này, liền trèo tường vào nhà người. Các người không cần sợ hãi, ta là tướng quân, không phải kẻ xấu.”

“Xin hỏi đại danh tướng quân?” Lão gia từ hỏi.

“Từ Vĩnh Hàn.”

Lão gia từ liền tiếp gật đầu: “Lão hủ quả nhiên không có nhìn lầm, thật sự là tôn tử của Định quốc công. Năm đó trong bữa tiệc đầy tháng của người, lão hủ cũng hân hạnh được tham dự, thấy tận mắt tiên hoàng khâm ban cho mảnh hồ bội bằng vàng ròng.”

Từ Vĩnh Hàn kinh ngạc hỏi: “Lão gia từ từng ở kinh thành?”

“Nói ra thật xấu hổ, lão hủ năm đó là An Bình bá - Nhiễm Thọ, lúc xảy ra Ngũ công nhớ nhà Ân, bị định tội thu nhà lưu đầy. Nếu không phải Định quốc công góp lời với Hoàng thượng, cả nhà chúng ta đều phải lưu đầy đến Thương Lang sơn. Ân công, hãy nhận của ta một lạy.” Nhiễm Thọ kích động quỳ xuống cúi đầu lạy một cái.

Từ Vĩnh Hàn vội vàng đỡ lấy ông, nhủ thầm nói: “Vãn bối không dám nhận đại lễ này, ta bị trọng thương, xin nhờ lão nhân gia nhanh mua thuốc cứu trị.”

“Sao không đi quan phủ thỉnh quân y đến?” Nhiễm lão gia từ vội hỏi.

“Không thể,” Từ Vĩnh Hàn vội vàng ngăn lại, “Lần này sự tình phức tạp, đến nay ta vẫn bị đuổi giết, không thể bại lộ hành tung. Chỉ cần tìm lang trung hương đã mang thuốc cầm máu khép lại miệng vết thương đến là được.”

“Tốt” Nhiễm lão gia từ đáp ứng, trong lòng thầm nghĩ có lẽ là có nội gián, hắn không tin được quan phủ, lấy thuốc là chuyện nhất định phải vạn phần cẩn thận. “Từ Lâm đến đây, mau đỡ ân công vào phòng khách.”

“Không thể,” Từ Vĩnh Hàn lại một lần nữa ngăn lại, “Vùng này cũng không an toàn, có khả năng mật thám, phòng khách rất dễ phát hiện, lục soát là lộ ngay. Tìm một phòng củi nhỏ là được rồi.”

Trong nhà thật ra có phòng củi nhỏ, nhưng nơi này không an toàn, hơn nữa ông bất luận như thế nào cũng không thể đối đãi như vậy với cháu trai Định quốc công.

Lão gia từ nghĩ nghĩ, liền đi đến góc tường Từ Hề đang trốn, nói: “Hề Nhi, con đi mở cửa tây sương phòng, thu thập một chút, làm chỗ cho ân công dưỡng thương, con đi đóng sương phòng ở cùng A Thiên.”

Từ Hề giật mình, sao có thể cho một đại nam nhân vào ở khuê phòng của mình?

Từ Vĩnh Hàn cũng hiểu được không ổn, vội vàng chối từ, nhưng lão gia từ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Phòng củi không an toàn, chỉ có khuê phòng nữ nhi mới tránh thoát điều tra. Hơn nữa Hề Nhi có thể ở cùng tỷ tỷ, ân công ở tạm vài ngày cũng không sao.”

Từ Vĩnh Hàn là người thô thiển, đối với lễ nghi phiền phức vốn cũng không quá để ý, nay thân thể mệt mỏi, cũng lười dong dài, liền nhờ Nhiễm Từ Lâm giúp đỡ đi tây sương phòng.

Nhiệm Từ Hề mếu máo, thực không tình nguyện, nhưng nằng cũng nghe lời tổ phụ, đây là con cháu ân nhân của cả nhà, tất nhiên phải ra tay cứu người. Nàng bước nhanh đi về phía trước, mở cửa khuê phòng, chầm nền, trốn sau màn che mặt. Lời nói của tổ mẫu, nằng nhớ rất kỹ, không thể tùy ý gặp gỡ nam nhân.

“Hề Nhi, đừng né, đây là ân công, không phải nam nhân lạ mặt khác. Về sau ngươi ngày ngày hầu hạ ân công dưỡng thương, đến khi hấn khỏi hẳn. Mau rót chén nước mang đến đây.” Lời Nhiệm lão gia từ trăm đình chặt sắt, căn bản là không cho nằng cơ hội lo lắng.

“Dạ.” Từ Hề gật đầu thật mạnh, cố gắng đè nén trong lòng một tia không tình nguyện.

“Tiền viện có kim sang được (thuốc trị thương hồi xưa, chắc giống thuốc đỏ bây giờ), con đi lấy ngay.” Nhiệm Từ Lâm đi nhanh về nhanh, Từ Vinh Hàn một chén nước còn chưa uống xong, hấn đã trở lại.

“Ngươi rút tên cho ta đi.” Từ Vinh Hàn nhìn Từ Lâm tuổi trẻ trầm ổn, hấn là có thể làm được .

“Vây ngươi chịu đựng đau, Hề Nhi chuẩn bị nước ấm cùng vải sạch.” Từ Lâm diu hấn ghé vào trên giường, một tay đè lại phía sau lưng, một tay nắm chặt đoạn tên.

“Tốt, bắt đầu đi.” Từ Vinh Hàn hai tay bắt lấy đệm giường, cắn chặt khớp hàm.

Tay Từ Lâm đột nhiên phát lực, “Phốc” đem đoạn tên kéo ra, còn mang theo một khối da thịt, nhất thời máu chảy như suối.

Từ Vinh Hàn cắn chặt hàm răng, lúc rút tên bộ mặt hấn nhỏ dử tợn, nhưng không phát ra tiếng nào. Từ Hề nhìn trên trán và cổ hấn, gân xanh nổi hết cả lên, sợ tới mức trong lòng xoắn thành một đoàn. Lại liếc mắt một cái về chỗ máu thịt trên mũi tên, hấn không ngất xỉu, nằng lại thiếu chút nữa hôn mê.

“Mau đưa vải sạch cho huynh.” Từ Lâm hướng về phía Từ Hề thấp giọng quát.

“Dạ.” Bị dọa choáng váng, Nhiệm Từ Hề vội vàng đem dụng cụ băng bó đưa qua.

Nhiệm lão gia từ tiến lên hỗ trợ còi áo giáp, áo trong, lộ ra mảnh lưng tinh trắng của nam nhân. Từ Hề cúi đầu trông mắt, không dám nhìn.

“Hề Nhi..... Hề Nhi..... Mau tới đây.” Lão gia từ vội la lên.

Nhiệm Từ Hề vội vàng đi tới, nhận lấy tám vải đã nhuộm đỏ máu, mang đến bồn nước giặt thật sạch .

Nhiệm Từ Lâm rất nhanh giúp hấn xử lý tốt ngoại thương, miệng vết thương trên đùi cũng được băng bó lại hết. Nhiệm lão gia từ lại đột nhiên cầm lấy cây chổi, rắc một tiếng bẻ gãy cây gãy trúc, đâm mạnh vào cánh tay của mình, máu thịt lẫn lộn.

“Tổ phụ.....” Từ Lâm, Từ Hề đồng thời kinh hô.

“Từ Lâm con nhanh đi thỉnh lang trung, nói ta không cần thận té ngã, bị cọc gỗ đâm bị thương. Như vậy sẽ không có người hoài nghi nhà ta đột nhiên bốc thuốc. Từ Hề con lưu lại chăm sóc ân công.” Nói xong bước nhanh đi về phòng của mình.

Lão gia từ cánh tay mặc dù đau, lòng lại thực cao hứng.

Nếu nói Mặc Kỳ Kiều là một bộ cục được thiết kế tỉ mỉ, thì Từ Vinh Hàn này chính là trời cao ban phúc lành.

10 năm sau, Nhiệm gia phục hưng, năm nay là năm thứ tám.

Hấn lòng tràn đầy vui vẻ đi về phòng, Nhiệm Từ Lâm cũng vội vàng chạy đi tìm lang trung, chỉ lưu lại Nhiệm Từ Hề nhíu mày sầu bi mà đối diện với nam nhân mình trần nằm sắp trên giường.

Khuya khoắt, cô nam quả nữ làm sao có thể chung sống trong một phòng, tổ phụ đối với ân công không khỏi quá tốt, ngay cả cháu gái ruột cũng có thể ra phụ giúp chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Từ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dưỡng Thương

“Ân công..... Muốn uống nước không?” Từ Hề thử thăm dò hỏi một câu.

“Không cần.” Hấn vừa mới chảy nhiều máu như vậy, giờ phút này đang suy yếu, lười nói chuyện.

“Ăn công, ăn cơm không?”

Hắn liếm liếm môi, đột nhiên nhớ tới mấy ngày chưa ăn cơm, bụng cũng hợp với tình hình kêu một tiếng. Trong lòng âm thầm oán trách thực dọa người, ngoài miệng nói: “Ăn.”

“Ăn công muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được.”

Xui là hôm nay nhà bếp không làm cơm, Từ Hề mặt nhăn nhó, hỏi tiếp: “Trong nhà có nấm rừng, rau xanh, cà tím, đậu giác, còn có hôm nay đại ca từ trên núi săn được gà rừng cùng thỏ hoang, nhưng làm cái này cần càng nhiều thời gian, ăn công rốt cuộc muốn ăn cái gì đây?”

Từ Vinh Hàn yên lặng thở dài, nữ nhân này thật là phiền, sao không giống chút nào với bộ dáng siêu phẩm thoát tục mà hắn nhìn thấy khi này. Không phải ăn một bữa cơm thôi sao, có thể ăn no là được rồi, ở quán doanh hoá đầu quán (lính nấu bếp – anh nuôi) làm cái gì thì ăn cái nấy. Ai! Phiền chết đi được.

“Cái gì cũng được.” Hắn lạnh lùng hét ra một câu.

Từ Hề sùng sốt một chút, bắt đầu dĩ mẩu mẩu, đi ra cửa.

Chỉ chốc lát sau, nàng bưng hai món mặn, một chén cơm tiến vào. Một đĩa rau cần luộc, một đĩa trứng gà xào dây mướp. “Ăn công ném thử coi hợp khẩu vị không, nếu không thích, ta làm lại món khác.”

Từ Vinh Hàn ghé vào trên giường, xoay cánh tay khởi động thân mình một chút, nhìn thoáng qua hai món mặn đặt ở trước mắt cứ nhiên không có thịt, có chút thất vọng. Gắp một đĩa rau cần cho vào miệng, cảm giác tươi mát, lại mức lên một miếng trứng gà, mềm mại trơn tru. Nguyên liệu nấu ăn thông thường như vậy, hôm nay ăn lại cảm thấy quá ngon, đây là bữa ăn ngon nhất mà hắn đã ăn trong mấy năm qua. Lập tức hắn ăn hết sạch sành sanh như gió cuốn mây tan.

Thỏa mãn nuốt xuống ngum cuối cùng, Từ Hề đã sẵn sàng bụng tới một chén nhỏ canh cà chua trứng gà, hắn uống một hơi cạn sạch. Thoải mái, ăn đồ ăn nóng, trên đầu đổ đầy mồ hôi.

Từ Hề tay trái nhận bát, tay phải đưa qua một cái khăn sạch.

Từ Vinh Hàn sùng sốt một chút, không biết ý gì, cầm lấy xoa xoa cái trán rịn mồ hôi, rồi trả lại cho nàng. Từ Hề sùng sốt, vị này thật là cháu trai Định quốc công sao? Sao cơm nước xong rồi cũng không chịu lau miệng?

Nàng nào biết rằng vị nhân huynh này bị gió biển thổi thổi hơn 3 năm, đã sớm đem quy củ quốc công phủ quăng mất từ lâu, người có gặp người lính nào cơm nước xong còn lấy ra một cái khăn bông sạch lau miệng hay không.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, là Nhiễm Từ Lâm mang theo lang trung vào trong phòng. Không bao lâu, lang trung đeo hộp thuốc đi ra, Nhiễm Từ Lâm lại đi hiệu thuốc mua thuốc trở về.

Khi Từ Hề bụng chén thuốc đã sắc tiến vào, Từ Vinh Hàn đang ngủ. Hắn quá mệt mỏi, vài ngày nay vận hết sức lực chạy trốn, lại mất máu quá nhiều, thật vất vả mới được ăn cơm no, nằm lên đệm mềm mại, tự nhiên say sưa đi vào giấc ngủ.

Thuốc lạnh sẽ không tốt lắm, Từ Hề nhẹ nhàng lay tỉnh hắn: “Ăn công, tỉnh lại uống thuốc đi.”

Hắn đang ngủ bỗng mở mắt ra, thăm mắng mình sao độ cảnh giác thấp như vậy, sao ngủ như đã chết. Bụng lên chén thuốc uống một hơi cạn sạch, y như động tác uống canh trứng gà.

“Ăn công có khỏe không?” Nhiễm Từ Lâm đang bận việc chăm sóc gia gia bên kia, lại chạy đến bên này nhìn xem thế nào.

Từ Vinh Hàn quay về phía hắn gật đầu, nhìn hắn trong chốc lát, nói: “Các người đừng luôn kêu ta là ăn công, theo lý các người đã cứu ta, ta nên gọi các người một tiếng ăn công mới đúng. Ta có một chuyện trọng yếu, cần huynh đi làm, không biết huynh có sợ không?”

Nhiễm Từ Lâm cất cao giọng nói: “Nam tử hán đại trượng phu, đầu rót máu chảy, bị tám cái sọ lớn, cũng không có gì đáng sợ.”

“Tốt, huynh lấy giấy bút đến, ta viết một phong thư, trời vừa sáng huynh đến doanh trại ở vùng ven Đông hải, nhất định phải tự tay giao cho Triệu lão tướng quân, có làm được không?” Từ Vinh Hàn trầm mặt, còn thật sự nhìn hắn.

Nhiễm Từ Lâm trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm, ta nhất định làm được, thư còn người còn, thư mất người mất.”

Từ Hề ở một bên nghe được kinh hãi sợ, đại ca đi lần này chỉ sợ có nguy hiểm, không khỏi hỏi: “Đại ca, huynh thật sự muốn đi à? Vận nhất……”

Từ Vinh Hàn không kiên nhẫn mắng nàng một câu: “Nam nhân nói chuyện, nữ nhân xía miệng vào làm gì, đi lấy giấy bút đến đây.”

Từ Hề lông mi chớp chớp, ủy khuất liếc hắn một cái, chạy đến trên án thư lấy giấy bút, lại cẩn thận tìm một mảnh giấy bìa cứng cấp cho hắn làm điểm tựa.

Hắn ghé vào trên giường, múa bút thành văn, rất nhanh viết xong một trang giấy, Từ Hề xem nghiêng mực không còn nhiều mực lắm, liền ngồi xổm bên giường, cúi đầu mài mực.

“Tốt lắm, bỏ vào phong thư đi.” Hắn viết hai trang giấy, đưa cho Từ Hề. Từ Hề thấy vết mực chưa khô, chu miệng nhẹ nhàng ôn nhu thổi thổi, đem nét mực thổi khô rồi xếp vào phong thư.

Nhiệm Từ Lâm ôm quyền nói: “Ta đi ngay lập tức, tướng quân yên tâm.”

“Không được, hiện tại đi lại sẽ phát ra động tĩnh quá lớn, dễ dàng lộ tung tích cho người theo dõi, trời sáng hẳn đi.” Từ Vinh Hàn âm trầm nói.

Nửa đêm sau, Nhiệm Từ Lâm cùng gia gia bàn luận tình hình, trở về phòng thu thập một ít này nọ, trời cũng sắp sáng, lên ngựa xuất phát.

Mặc Kỳ Kiều dưới ánh nắng Mặt Trời trung đi vào cửa Nhiệm gia, bị người gác cổng lão Chung báo cho biết bằng hữu Nhiệm Từ Lâm trong nhà có việc, tối hôm qua đã đến nhờ hắn đi hỗ trợ, hơn nửa tháng mới quay trở về.

Hơn nửa tháng không thấy được A Thiển, trong lòng hắn nhất thời đau buồn, nội tạng cùng nhau khó chịu. Chỉ dám đem chim trĩ nướng để lại, không dám nói là cho A Thiển, dặn dò người gác cổng nói đây là hiếu kính Nhiệm gia nhị lão, mới lưu luyến không rời, cẩn thận đi về từng bước.

Nhiệm lão gia từ phân công mấy đứa nhỏ, Từ Thiển phụ trách chăm sóc tổ phụ, Từ Hề phụ trách chăm sóc ân công, Từ Phái ở trong thư phòng đọc sách, hai bà từ làm công ban ngày, làm việc nặng như cũ, để tránh phát sinh hoài nghi. Nhưng trừ bỏ Từ Hề, ai cũng không cho đến tây sương phòng.

“Quả nhiên là ngự trụ thực hiện.” Lão gia từ thưởng thức món chim trĩ nướng, rất có tư vị.

Lão thái thái thăm dò liếc mắt nhìn hai cháu gái đang bận rộn trong nội viện, do dự hỏi: “Ông thật sự tính an bài như vậy cho hai cháu gái?”

Lão gia từ về mặt đắc ý: “Trời cũng giúp ta, trên tường rót xuống một Từ tướng quân. Hai quý nhân này, chỉ cần có một người thành đông sàng rể cung, sẽ không sợ Nhiệm gia chúng ta không có ngày phục hưng.”

Lão thái thái không nghĩ như vậy, nàng lo lắng cho cháu gái bị người ức hiếp, “Ông không ngắm lại, vạn nhất một người cũng không thành, còn làm hại hai hài tử, làm sao bây giờ?”

“Muốn cầu phú quý phải chịu ít nguy hiểm, cho dù có phiêu lưu, nếu thắng sẽ mang lại lợi ích to lớn.” Trên mặt lão gia từ hiện lên một tia tàn nhẫn.

Lão thái thái thở dài: “Ông thật sự không tính nói với hai hài tử sao? Nhà chúng ta thân phận chỉ sợ làm người ta chướng mắt, nay thì đừng nói nữa, căn bản là treo cao sẽ không dậy nổi, hai tiểu hài tử hiếu thuận lại có hiểu biết, ta luyện tiết gả các nàng cho người ta làm thiếp.”

“Nói cái gì? Cô nương quan trọng nhất là đơn thuần đáng yêu, đại kế phục hưng của ta không cần chúng nó biết. Bà không hiểu, mấy năm nay ta đã nghiên cứu thấu đáo thể đạo lòng người, mối tình đầu của thiếu niên là thứ duy nhất dám không để ý quy củ lễ pháp, ở trong lòng bọn họ, cô nương trong tim họ quan trọng hơn môn đăng hộ đối. Cháu gái của ta sẽ không làm thiếp, hừ!”

Từ Hề hôm nay làm món chim trĩ hầm nấm, rau trộn, canh táo đỏ ngân nhĩ, cơm lá sen bí đỏ, đang hípc mắt ngủ gật Từ Vinh Hàn người được mùi đồ ăn, nhất thời hai tròng mắt sáng ngời.

Gió cuốn mây tan.

Từ Hề ở một bên xem trong lòng nghi vấn, ăn nhanh như vậy không sợ ế à. Dường như mấy ngày chưa được ăn cơm, tuyệt không chú ý lễ nghi.

Mấy đĩa trống không, Từ Hề vừa dọn vừa nói: “Tướng quân ăn no chưa? Nếu không đủ, ta đi lấy thêm.”

Hắn rất phối hợp ợ lớn tiếng một cái, cũng không cảm thấy ngượng ngùng, chỉ nói một chữ: “Đủ.”

Từ Hề không thể không hoài nghi đây thật là cháu trai Định quốc công sao?

Hắn cứ ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, liên tục qua ba ngày, mỗi một mới giảm bớt lại chút.

Buổi tối, hai thò sử bà từ đi rồi, Từ Hề cầm băng gạc, rượu thuốc, kim sang thuốc rồi rầm đi đến bên giường: “Từ tướng quân, đại ca nói, ba ngày sau ta phải đổi thuốc cho người.”

Từ Vinh Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tay nhỏ bé có chút tái nhợt, nhíu mày: “Nhà các người không có nam nhân khác à?” Nữ nhân thôi, nấu cơm còn có thể, loại sự tình đổi thuốc này, nàng thật có thể làm được?

“Gia gia cũng bị thương, đệ đệ quá nhỏ, người gác cổng Chung thúc không biết việc này, gia gia sợ hắn để lộ thông tin.....”

“Được rồi, người đổi đi.” Nữ nhân này nói chuyện nhỏ như tiếng muỗi kêu, làm hắn thật phiền lòng.

Từ Hề kiên trì ngồi vào bên giường, tay trái run run nắm lấy góc chăn, vừa mới kéo ra một chút liền nhìn thấy da thịt trần màu đồng của hắn. Nàng theo bản năng nhắm mắt, cắn môi.

“Người làm cái gì đấy?” Từ Vinh Hàn không còn kiên nhẫn .

“Không..... Không làm cái gì.” Từ Hề nhỏ giọng đáp.

Nàng hung hăng, khễ cắn môi, một phen kéo chần ra, từ ở bên hông, lộ ra phía sau lưng. Nàng tự nhủ không nhìn không nhìn..... Nhưng vẫn nhìn, lưng nam nhân này thẳng thắn rắn chắc, trên người không có một vết sẹo nào, tàn mát ra một khí chất bá đạo.

“Người làm gì đấy?” Từ Vinh Hàn quay đầu, nhìn thấy gương mặt đỏ bừng mặt cùng ánh mắt thất kinh của nàng.

“Không, ta ... lập tức đổi thuốc cho tướng quân.” Từ Hề vội vàng chuyển chú dùng kéo nhỏ cắt vài bông, miệng vết thương đã kết vảy, hoàn hảo không ghê người như lúc ban đầu.

Từ Hề dựa theo phân phó của hấn từng bước một rửa miệng vết thương, rồi dùng băng gạc băng bó lại. Thở phào nhẹ nhõm, Từ Hề lau mồ hôi trán, nhẹ giọng hỏi:“Trên đùi.....”

“Trên đùi là bị thương ngoài da, đã không có việc gì , người đi ra ngoài đi.” Từ Vinh Hàn cau mày lạnh lùng hạ lệnh trực khách, hấn nhẫn nại đến cực hạn, chưa từng gặp qua người như vậy, xử lý vết thương nhỏ xú, lại dùng thời gian dài đằng đẳng.

Từ Hề như được đại xá, không nghĩ tới xem đùi nam nhân hung ác này nữa, khi xử lý vết thương, nàng không cẩn thận làm cho tay mình dính vào da thịt bên cạnh.

Nàng thu thập đồ đạc, vừa muốn bung khay lên đi ra ngoài, lại bị hấn bắt được cánh tay, thấp giọng nói:“Đừng nhúc nhích.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiếu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Năm Tháng Tĩnh Dưỡng

Từ Vinh Hàn nâng cằm, ý bảo nàng nhìn bên ngoài.

Xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu vàng nhạt, có thể thấy trên đầu tường có hai bóng đen, tựa hồ đangchạm đầu tìm kiếm cái gì đó.

“Làm sao bây giờ?” Từ Hề tim thỉnh thoảng nhảy dựng lên.

Từ Vinh Hàn đuổi cánh tay ra, nắm cổ mảnh khảnh của nàng, kéo đến gần, nhỏ giọng thì thầm vài câu. Hơi thở của hấn vờn bên tai của nàng, Từ Hề cảm thấy không được tự nhiên, hơi hơi nhích ra xa.

Nhưng hiện tại không phải là lúc tính hợp hay không hợp quy, nàng gật đầu, dựa theo hấn phân phó buôngmạn giường màu phấn hồng, che chở thân ảnh của hấn. Cầm lấy lược bí chạm rỗng ngồi vào bên cửa sổ chải đầu, ánh nến đem sùm mặt của nàng phản chiếu lên trên cửa sổ, bên ngoài nhìn vào chỉ biết là khuê phòng.

Xuyên thấu qua mạn giường màu phấn hồng,ánh mắt Từ Vinh Hàn chăm chú nhìn bên ngoài,bóng đen đầu tường muốn tiến vào, hấn có thể nghe được thanh âm chạm đất rất nhỏ.

Tiếng bước chânhai người kia hướng về phía trước phòng, sau đó chuyển tới phòng cui, Từ Hề cảm thấy tổ phụ an bài không phải không có đạo lý , chỉ có khuê phòng mới không bị hoài nghi.

Từ Vinh Hàn ở trong màn, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô nương này, hấn lại lo lắng vấn đề khác. Cô nương này thật sự xinh đẹp, thanh lệ thoát tục, còn tốt hơn tiểu thư khu,lê các ở kinh thành, có phải nàng đã thu hút đám người ấy.

Trong sân hắc y nhân thấy một bóng đen chiếu trên cửa sổ, không rõ ngũ quan, chỉ biết là tiểu thư khuê các, không thể giấu nam nhân. Nên họ không quan tâm phòng này, chỉ kiểm tra các phòng khác, không tìm thấy người thì leo tường rồi đi. Nhiệm vụ của họ là giết người không phải tầm hoa vấn liễu.

“Tốt lắm, đi rồi.” Từ Vinh Hàn nói.

“Sao ngài biết, ta không thấy bọn họ đi ra ngoài mà.” Từ Hề thận trọng nói nhỏ.

“Lão tử nói đi rồi chính là đi rồi, không được nhiều lời. Nha đầu ngốc, người đi ra ngoài đi.” Từ Vinh Hàn không hờn giận nằm úp sấp trên gối đầu mà ngủ, lấy thỉnh lực của hấn, sao có thể nghe không ra vài người trèo tường đi ra ngoài?

Từ Hề mím môi, tức giận đến trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, đến bên giường bùng khay bước đi, hấn không thèm nhìn đến nàng nữa.

Từ Hề trong lòng không thoải mái, ngày mai sẽ không làm đồ ăn ngon cho hấn nữa. Sáng sớm hai cái bánh bao, một chén cháo, hấn không nói gì ăn luôn

. Buổi trưa một đĩa cải củ xắt miếng xào, một chén com trắng.

Thất thiếu gia của Từ thất thiếu gia vừa thấy đĩa nổi giận, hôm trước lúc nàng làm củ cải xào rất tinh tế, mặt trên phủ sốt, bên ngoài giòn, cắn vào tan ngay trong miệng, trên đĩa còn trang một đoá hoa từ đăng.

”Người để ý đến như vậy sao? Ta chỉ nói người một câu thôi mà.”

Từ Hề không nói lời nào, giả vờ nhắm mắt không thèm nhìn hắn, rèm mi rung động, im lặng bất mãn.

”Được rồi” Từ thất thiếu gia lạnh mặt, “Đi kêu tổ phụ người lại đây, ta sẽ hỏi ông ấy đây là cách đối đãi người bị thương ah? Nếu muốn đuổi ta đi, ta sẽ rời đi, tuyệt đối không làm phiền nhà các người.”

Hắn nói xong liền đứng lên, tìm y phục của mình mặc vào.

Từ Hề hoảng hốt, “Đừng, tổ phụ không biết đâu, là ta làm.... Người đừng đứng lên, coi chừng rách miệng vết thương.”

”Ta chết cũng không cần người quản.” Hắn nghiêm mặt, cầm quần áo mặc vào.

”Đừng” Từ Hề đoạt lại quần áo, “Y phục của người đều bị cây làm rách hết rồi, để ta vá lại cho đẹp rồi hãy mặc. Ta sẽ lại làm món ngon cho người mà.”

Từ Vinh Hàn hai tay ôm ngực, nhìn chăm chăm nàng, đôi mắt rung rung ánh lên vẻ cầu xin hắn.

”Người đang cầu ta ah?” Trên mặt hắn không có một tia biểu cảm.

Nếu người này bị mình chọc tức rời đi, tổ phụ chắc sẽ nổi giận, cho dù hắn không phân rõ đạo lý phải trái, cũng phải được dưỡng thương cho lành. Từ Hề cắn môi, gương mặt nói: “Ta cầu người”

Từ Vinh Hàn nhìn tiểu cô nương mảnh mai đứng tới ngực mình, lông mi thật dài còn vươn nước mắt, mặt đỏ hồng lên, hàm răng khể cắn, chu môi, rõ ràng không tình nguyện, lại không thể không chịu thua.

Trong lòng bỗng chột dạ, khi để một tiểu cô nương, không được quân tử lắm thì phải? Hừ! Cùng lắm không làm quân tử.

Từ thất thiếu gia im lặng, nằm sấp trên giường ngay đơ.

Từ Hề yên lặng vào bếp, không bao lâu sau đã bung lên một đĩa lớn giò heo hầm đậu giác, một đĩa dưa chua, một chén com, một chén canh, một chút muối tiêu. Thật ra, nàng cũng không nhẫn tâm với người bệnh, đồ ăn làm xong hết rồi, mà do muốn chọc hắn nên không mang lên. Ai ngờ bị hắn....

”Ba ngày rồi tướng quân không gọi đầu, ta gọi đầu cho người nha.” Từ Hề đau lòng nhìn cái gói đầu thêu hoa của mình đã biến thành màu nước bùn.

”Uhm” Không phải ba ngày, mà là ba mươi ngày không gọi đầu. Ở trong núi, vừa chạy trốn vừa né tránh quân địch, làm sao còn nghĩ đến việc gọi đầu nữa. Tự nhiên nàng nhắc, hắn cũng cảm thấy ngứa đầu.

Hắn nhích thân mình, để đầu sát ra phía ra ngoài giường, vuốt tóc đen bóng xoa xuống. Từ Hề kê một cái ghế đầu phía dưới, để thau nước lên, rồi kéo tóc hắn vào. Để hắn khời cúi thấp đầu, nàng lại kê theo một miếng ván gỗ.

Nàng vốc nước tưới từ từ lên đỉnh đầu hắn, nước nóng chảy len lõi vào từng sợi tóc.

”Hơi nóng” Hắn nhắm mắt nói.

”Tóc tướng quân rất mềm, dùng nước ấm gội mới tốt, không nóng lắm đâu”

”Uhm”

Lấy xà phòng xoa đều lên trên sợi tóc, nàng nghĩ hắn mấy ngày không gội đầu, nhất định là ngứa lắm, liền luồn ngón tay vào xoa nhẹ da đầu cho hắn, cũng may Từ Hề không để móng tay dài, nên có thể nhẹ nhàng cào cào từng cái.

”Thoải mái không?”

”Uhm”. Tất nhiên thoải mái, hắn chuẩn bị đi vào giấc ngủ đây.

Dùng nước ấm xả lại hai lần, rồi dùng khăn bông lau khô cho hắn.

Từ thất thiếu gia đột nhiên cảm thấy sau khi hồi phủ, phải an bài hai đại a hoàn cũng tốt. Từ nhỏ, hắn thích lông bông tập võ, ngại nữ nhân lẻ mề, lại bị tởn mầu ám ảnh, nên hắn không cho nha hoàn hầu hạ. Toàn bộ Thính Tùng Uyển trừ bỏ Ngụy ma ma là bà vú của hắn, còn lại đều là thị vệ cùng người sai vặt.

Sau giờ ngo, nắng chiếu vào làm căn phòng trở nên ấm áp, hắn dựa vào bên giường từ từ đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, Mặt Trời đã ngả về Tây, trong phòng một màu đỏ ửng, hần nhìn ra gian ngoài. Nàng đang ngồi may vá quần áo cho hần. Từ Hề nữ công rất khá, mỗi một kim đều ngay ngắn đều đặn, đường may mịn đẹp.

Tổ phụ không cho nàng ra khỏi tây sương, nên trừ nấu cơm giặt giũ cho hần, nàng đều ở trong phòng. Nàng không muốn quá thân cận với hần, nhưng do quá chán ghét nam nhân bá đạo vô lý này, chỉ cầu hần mau lành bệnh và rời khỏi đây. Nàng ngồi ở gian ngoài may vá, còn tự lừa mình dối người an ủi bản thân là không đang ở cùng một phòng với hần.

Vá tới mũi cuối cùng, nàng làm một mối chỉ, cắn đứt sợi chỉ, đầu lười dính chút sợi tơ. Nàng nhẹ nhàng nhè đầu lười nhỏ phần hồng, lấy sợi tơ ra.

“Tướng quân tỉnh rồi ah? Luôn nằm sấp, chắc không thoải mái, nếu có thể ngồi, ngài hãy mặc áo này vào. Ta vá lại đẹp rồi, nhưng ngoại bào thì rách toát, không còn mặc được nữa. Ngày mai, ta sẽ may bộ khác cho tướng quân, lúc người rời đi sẽ có đồ mặc” Từ Hề ngẩng đầu thấy hần đã tỉnh dậy, liền mang quần áo vào.

Hần yên lặng nhận lấy, không nói gì hết.

“Tay tướng quân sao vậy?” Từ Hề phát hiện tay hần nổi vài nốt đỏ đỏ.

“Không có việc gì, người đi nấu cơm đi, ta đói bụng rồi” Thanh âm hần có chút buồn buồn.

Lúc mang cơm chiều đến, hần đã tự mặc trung y ngồi bên cạnh bàn. Từ Hề ghé mắt nhìn tay hần, mấy nốt đỏ đã tăng lên, hảo tâm nhắc nhở, hần lại mắng nàng phiền phức.

Chó cắn Lã Động Tân, không nhing ra người tốt. Từ Hề âm thầm mắng hần vài câu.

Ngày hôm sau, khi mang điểm tâm đến, Từ Hề bị kinh hoàng, trên tay hần nổi đầy vết đỏ, tựa hồ là rất ngứa, hần cứ gãi đông gãi tây, có mấy chỗ còn bị gãi đến trầy da.

“Người đừng gãi nữa, làm sao bây giờ?” Từ Hề vội vàng chạy đi, mang rượu thuốc đến thoa cho hần.

Hần nhíu mày, ngoài mặt lại nói: “Không có việc gì”

Từ Hề cũng cau mày nói: “Có phải tại ta bôi thuốc không đúng không? Hay là đồ ăn có vấn đề? Hoặc là...”

“Hoặc là do hôm qua người giặt ta, nên có ý hạ độc” Từ Vinh Hàn thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Ta không có” Từ Hề lập tức dựng thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc.

“Được rồi, cho người cũng không dám, đây là tật xấu của ta, đôi khi bị như vậy, qua vài ngày sẽ khỏi.” Hần không thèm để ý mấy vết thương nhỏ nhất đó.

Từ Hề sợ là nàng chăm sóc bệnh nhân không đúng cách, nhưng nếu vậy, cũng không gây ra hậu quả như vậy. Vì thế, nàng cẩn thận hỏi hần khi nào bị như vậy, khi nào nghiêm trọng, khi nào không, đến khi Từ thất thiếu gia bị nàng hỏi đến phiền, muốn lên tiếng mắng người, nàng mới tự mình nghiên cứu nguyên nhân gây ra bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Vào Kinh

Gần nửa tháng không gặp A Thiển, Kỳ Kiêu ngồi trong thư phòng nhà mình, ngồi không được đứng không xong. Thật ra, lúc đến Nhiễm gia đọc sách, cũng không thường xuyên nhìn thấy A Thiển, tính ra một tháng gặp được một lần. Nhưng hần biết A Thiển đang ở hậu viện đọc sách hoặc thêu thùa, có khi thì đánh đàn. Khi đó hần rất an tâm, hiện tại không được như vậy.

Hần đi đến án thư, lấy ra giấy Tuyên Thành trải trên bàn, dùng bút vẽ cô gái trồng hoa hạ dưới bóng cây tử đằng.

Đại môn Nhiễm gia đóng chặt gần nửa tháng, Nhiễm Từ Lâm một chút tin tức cũng không có, phái Tiết Lục đi tặng đồ hai lần đều bị cự tuyệt ngoài cửa. Quái lạ! Có vấn đề.

Không được, không thể cứ ngu ngốc đợi như vậy, đêm nay phải đi thám thính Nhiễm gia, nhìn xem trong hồ lô đến tột cùng là đang làm cái gì.

Hạ quyết tâm, hần đem bút gác trên giá, xoay người gọi Tiết Lục, suýt chút đụng vào một phụ nhân.

“Nương.... Người, người sao lại ở đây, làm con giật mình.”

Phụ nhân tức giận, trợn mắt hạnh lên, run run mắng: “Con trai yêu quý của ta, tự giam mình trong phòng nửa tháng, nương nghĩ đến con đang ra sức cố gắng học hành, cố ý hãm tố yến cho con bồi bổ. Ai ngờ con ...”

Trên thư án, một bức họa nữ tử đang trải ra, nét mực chưa khô, xem ra là kiệt tác vài ngày nay.

“Con ...” Kỳ Kiều không nói nên lời.

Việt Vương phi thờ dài: “Phụ vương con cả ngày trầm mê tửu sắc, không có chí tiến thủ. Ca ca con từ nhỏ đã bị dạy hỏng rồi, chỉ còn con là hy vọng duy nhất của mẫu thân, con làm sao lại chịu thua kém thế này. Nhìn xem đây là cái gì, một dân nữ thôn quê, lại làm con mê muội, chớ quên con mang thân phận gì.”

Bà càng nói càng tức giận, nước mắt tuôn trào như suối.

Mặc Kỳ Kiều yên lặng quỳ xuống: “Mẫu thân bớt giận, con biết sai rồi”

Nàng càng nói càng khí, nước mắt nhè rớt xuống dưới.

Mặc Kỳ Kiều yên lặng quỳ xuống: “Mẫu thân bớt giận, con biết sai rồi.”

Việt Vương phi dùng khăn tay lau nước mắt, bình tĩnh cảm xúc rồi nói: “Con trai, năm nay con 17 tuổi, đúng thời điểm đèn đáp triều đình, Hoàng bá phụ con chăm lo việc nước, thiên hạ sơ định, dùng người đúng việc. Phụ vương và huynh trưởng con không hữu dụng, con có thể hứa với mẫu thân không? Đọc sách cho tốt, làm hiền vương, mẫu thân trong hoàng tộc cũng được nở mày nở mặt”

Kỳ Kiều trịnh trọng gật đầu: “Mẫu thân yên tâm, con trai khẳng định sẽ không sa vào tửu sắc, nhất định như mẫu thân mong muốn, làm hiền vương.”

Việt Vương phi gật đầu: “Tốt lắm, con đem mấy bức họa này bỏ đi, đọc thêm văn thư, qua năm phải đi kinh thành bài kiến Hoàng tổ mẫu cùng Hoàng bá phụ, y theo tổ chế, sắc phong con làm Quận vương. Nếu con có biện pháp làm vui lòng Hoàng bá phụ, sẽ được trọng dụng và ở lại kinh thành.”

Kỳ Kiều sững sốt: “Vào kinh? Vì cái gì phải vào kinh, mẫu thân, con cảm thấy ở nơi này rất tốt.” Kinh thành không có A Thiên, hẳn không muốn đi nơi đó.

“Hồ đồ, con ở tại Thúy Bình sơn này, chẳng lẽ muốn cùng phụ thân và ca ca con cả ngày đàn ca hát xướng, say xỉn, chọi dế chọi gà?” Việt Vương phi lại tức giận.

Mặc Kỳ Kiều kiên cường, âm thanh lạnh lùng nói: “Con sẽ không như vậy, nhưng con cũng không đi kinh thành.”

“Không đi kinh thành, làm sao có thể được Hoàng thượng trọng dụng? con đang mơ tưởng à.” Việt Vương phi phẩy tay áo bỏ đi.

Kỳ Kiều ngồi thẩn thờ trên ghế, đi kinh thành hay ở lại Thúy Bình sơn, không quan trọng. Đối với hẳn, quan trọng là A Thiên ở đâu.

Từ lần đầu tiên thấy nàng tại Tết Đoan ngo năm trước, hẳn chỉ biết cả đời sẽ không rời khỏi nàng. Mỹ nhân gặp rồi không quên, một ngày không gặp, nhớ như chuông điện. Mọi tình đầu của thiếu niên, vạn vật trên thế gian, vinh hoa phú quý đều là mây bay, đều kém hơi cô nương của hẳn.

Thân ảnh của nàng đã khắc sâu trong lòng, khảm vào xương thịt, hình thành một khối hổ phách.

Ngoài cửa lác rác vài giọt mưa phùn, hẳn đứng trước cửa sổ, nhìn một đôi chim yến đứng trong tổ trên hàng lang. trên mặt thoáng vài phần cô đơn, vài phần phiến muộn, không cách nào nói lên nỗi sâu thiếu niên.

Hắn thu hồi suy nghĩ, gọi Tiết Lục tiến vào.

“Nhị thiếu gia thứ tội, vừa rồi Vương phi không cho tiểu nhân thông báo.” Tiết Lục tiến vào thỉnh tội, thấy công tử đang mơ màng suy nghĩ nên không dám quấy rầy.

“Ngươi đi thám thính Nhiễm gia, xem Từ Lâm huynh đã trở lại hay chưa. Nếu chưa, ngươi hãy đi vòng quanh Nhiễm gia, tìm cách thâm nhập vào buổi tối.” Trên mặt Kỳ Kiều không còn biểu tình bất cần đời, bình tĩnh thêm vài phần nghiêm túc.

Tiết Lục không dám nhiều lời, lĩnh mệnh rồi đi. Không bao lâu, trở về báo cáo, Nhiễm Từ Lâm đã về nhà, vừa mới vào cửa.

Kỳ Kiều mừng rỡ, phi ngựa mà đi.

Người gác cổng Lão Chung nói, đại thiếu gia ở hậu viện nói chuyện cùng lão thái gia, kêu hẳn ở thư phòng chờ. Nhưng chờ trái chờ phải cũng không thấy bóng dáng, hẳn lo lắng đứng dậy nhìn ra cửa sổ, lại thấy A Thiên bung mâm trà vào cửa.

“A Thiên.” Hẳn đi nhanh hai bước, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía nàng.

“Kiêu ca ca.” A Thiên nhẹ nhàng kêu hẳn một tiếng, châm trà cho hẳn: “Đại ca đang cùng tổ phụ nói chuyện, kêu muội tới châm trà cho huynh.”

Hắn mỉm cười, nhìn nàng không biết nói cái gì cho phải. “A Thiên, chim trĩ nướng mỡ huynh cho người mang tới ăn ngon không?”

“Ăn ngon lắm, cảm ơn huynh.” A Thiên cười, nháy mắt mê hoặc tâm hồn thiếu niên.

“Kiều ca ca, huynh cứ ngồi chơi, muội về phòng đây.” A Thiên xoay người đi.

“Ai..... Đại ca cùng lão thái thái đang nói cái gì vậy? Sao lại lâu như vậy?” Hắn không nghĩ cho nàng rời đi nhanh như vậy.

“Muội cũng không rõ, hình như muốn đưa muội cùng Hề Nhi vào kinh.” A Thiên thấp giọng nói.

Kỳ Kiều sững sốt: “Vào kinh? Vì cái gì muốn vào kinh? Đi chỗ đó để làm gì?”

A Thiên đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Muội cũng không biết.”

Nàng xoay người rời đi, không hề nói với hắn một lời. Kỳ Kiều vì thấy nàng đỏ mặt mà nóng lên, nhanh chóng nghiêm túc lại, trong bụng tràn đầy lo lắng.

“Nhị đệ, đệ đệ đợi lâu. Sao đệ cứ như mưa rớt xuống đây vậy?” Nhiệm Từ Lâm đi nhanh vào nhà.

“Đại ca, huynh cùng tổ phụ nói chuyện gì mà lâu như vậy a?”

“Đã là tháng 7, thi Hương sắp bắt đầu, tổ phụ dặn huynh một việc, mấy ngày gần đây huynh phải lên đường đi Ứng thiên phủ tham gia thi hương. Đệ cũng tham gia khoa thi đi, không bằng chúng ta cùng đi.”

Kỳ Kiều cũng không quan tâm cái gì thi hương, thi hội, hắn muốn chức vị, chỉ cần đến trước mặt Hoàng thượng cúi đầu là được.

“Đại ca, chuyện gì đã xảy ra? Sao lại đưa A Thiên đi kinh thành?” Hắn cũng không vòng vo.

“Làm sao mà đệ biết được?” Nhiệm Từ Lâm sững sốt.

“Huynh đừng thắc mắc chuyện này, hãy cho đệ biết việc có thật hay không?” Kỳ Kiều không còn kiên nhẫn.

“Đúng, tính sáng mai xuất phát, đi đường thủy, xuôi dòng Đại Vận Hà vào kinh.” Nhiệm Từ Lâm thẳng thắn mà nói.

“Vì cái gì đột nhiên muốn vào kinh?”

“A Thiên năm nay đã 15 tuổi, đưa nàng vào kinh thành hôn.”

Câu nói nhẹ nhàng bằng quơ nhưng lại giống như sấm sét giữa trời quang, đốt trụi mảnh cỏ thâm tình trong lòng thiếu niên.

“A Thiên định thân khi nào, sao đệ không có nghe nói?” Hắn lúng ta lúng túng hỏi.

Nhiệm Từ Lâm cười khổ: “Trước đây khi còn nhỏ, chỉ phúc vi hôn, nói ra thật xấu hổ, vốn người bị chỉ phúc là huynh. Nhà của huynh cùng Tống gia giao hảo, lúc ấy hai nhà hứa rằng nếu là một nam một nữ liền định ra hôn ước, huynh với Tống Dật sinh ra cùng năm, nhưng đều là nam oa, cũng liền thôi. Sau lại sinh thêm A Thiên, Tống bá mẫu cùng mẫu thân huynh là tỷ muội khuê phòng, thường xuyên mang Tống Dật tới nhà của huynh chơi, liền nói đùa tương lai cho A Thiên làm vợ Tống Dật. Kỳ thật..... Cũng không qua tam môi lục sính, không biết Tống gia.....”

Kỳ Kiều trong lòng thâm nắng, nguy biến cái gì, chỉ phúc vi hôn lại sinh hai nam oa, dựa vào cái gì sau khi có muội muội liền gả cho đối phương.

Hắn đứng lên: “Đệ muốn gặp tôn tổ phụ.”

Nhiệm Từ Lâm ngăn người, vừa muốn mở miệng, đã bị chặn lại, hắn lại nhắc lại, muốn gặp Nhiệm lão gia tử.

Không có biện pháp, chỉ có thể dẫn hắn đi vào hậu viện, Nhiệm Từ Thiên đang ở trong phòng bóp chân cho tổ mẫu, thấy hắn tiến vào liền sững sốt một chút. Hắn mặc dù thường đến Nhiệm gia, lại chỉ ghé qua hậu viện một lần.

“A Thiên, huynh có việc muốn nói cùng tôn tổ phụ, muội về phòng trước đi.” Kỳ Kiều ôn nhu nói với A Thiên.

A Thiên rất ít thấy hắn có vẻ mặt nghiêm túc này, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn tổ phụ tổ mẫu, dạ một tiếng rồi đi về Đông sương phòng.

Kỳ Kiều kéo vạt áo quỳ một gối xuống: “Con ái mộ A Thiên đã lâu, muốn cưới nàng làm vợ, thỉnh lão nhân gia thành toàn.”

Nhiệm lão gia tử vội vàng diu hắn: “Kì công từ mau đứng lên, việc này ngồi xuống từ từ nói.”

Thiếu niên không chịu đứng lên, nói với Nhiệm Từ Lâm: “Đại ca, xin lỗi. Đệ quen huynh tại hội Tết Đoan Ngọ, lúc ấy không dùng tên thật, đệ không phải họ Kỳ, đệ họ Mặc, tên đầy đủ là Mặc Kỳ Kiều. Là cháu ruột của Nhân Tông hoàng đế, đương kim Thành thượng là bá phụ ruột thịt, phụ vương đệ là Việt Vương, đại ca đệ là Thế tử. Lúc trước giấu diếm do sợ thêm chuyện thị phi, nay đệ muốn cưới A Thiên, nên báo rõ tên họ, gia môn, mong các vị không phiền lòng.”

Nhiễm lão gia từ ghen hờn nhìn trần trối, Nhiễm Tử Lâm về mặt kinh ngạc, sừng sốt chớp mắt một cái, lão gia từ lôi kéo tôn tử quý xuống:“Bái kiến tiểu vương gia.”

Hai bên chào hỏi đáp lễ xong, lại ngồi xuống.

Nhiễm lão gia từ thờ dài nói:“Không thể tưởng tượng được A Thiển còn có phúc hạnh lớn như vậy, có thể được tiểu vương gia coi trọng, chỉ sợ nó không có phúc hưởng. Nó từ nhỏ cùng Tổng gia đại thiếu định thân rồi, dự định năm nay đưa nó vào kinh thành hôn.”

Mặc Kỳ Kiều cũng không nổi giận:“Nghe nói không có tam môi lục sính, không thể có nghĩa.”

Nhiễm lão gia từ lại thờ dài:“Đúng vậy, không có chính thức đính hôn, chỉ là nói miệng. Nhưng Nhiễm gia chúng ta trọng chữ tín, nhất ngôn cửu đỉnh, sao có thể tùy ý thay đổi. Nhà chúng ta tuy suy tàn, nhưng cũng không thể vì vậy, bỏ quên Tổng gia. Đa tạ tiểu vương gia nâng đỡ, việc này chỉ sợ không được.”

Mặc Kỳ Kiều cúi đầu, cau mày suy tư nghĩ cách.

Nhiễm Tử Lâm lo lắng nói:“Tổ phụ, nhà chúng ta đã tám năm không có liên lạc với kinh thành, Tổng Dật nay đã cưới vợ hay chưa cũng không biết. Cho dù hấn không cưới vợ, Nhiễm gia suy tàn đến tận đây, người ta có thể từ hôn hay không.”

Mặc Kỳ Kiều lập tức hưng phấn mà ngừng đầu, như bắt được phao cứu mạng:“Đúng rồi, có lẽ Tổng gia sẽ từ hôn.”

Lão gia từ bắt đầu đi lắc đầu:“Nếu Tổng gia thật sự từ hôn, vậy hãy để cho di con tìm một người tốt cho A Thiển đi.”

Mặc Kỳ Kiều đột nhiên nở nụ cười:“Nếu Tổng gia từ hôn, lão nhân gia chấp thuận A Thiển gả cho ta được không?”

Lão gia từ cũng cười khò:“Tiểu vương gia, ngài đừng cùng nhà nghèo chúng ta nói giỡn. Hôn sự của Ngài là do Thái hậu, Hoàng thượng làm chủ, nhất định sẽ cưới công hầu quý nữ, không lẽ ngài muốn cho A Thiển làm thiếp?”

Mặc Kỳ Kiều chỉ tay lên trời thề:“Ta phải cưới A Thiển làm chính thê, cả đời che chở, nếu ỷ khuất cho nàng làm thiếp thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống.”

Lão gia từ nhìn thoáng qua lão thái thái, trầm giọng nói:“Chúng ta không cầu hoàng gia phú quý, chỉ cầu đứa nhỏ có thể gặp được người tri âm bạch đầu giai lão. Nếu tiểu vương gia thật tình thương A Thiển, đường đường chính chính cưới nó vào cửa, chúng ta sẽ rất vui mừng.”

Mặc Kỳ Kiều sáng sủa cười, hành lễ nói:“Tạ lão nhân gia thành toàn.”

Lão thái thái bổ sung nói:“Chỉ là, nếu Tổng gia vui vẻ thực hiện hôn ước, A Thiển vô duyên cùng tiểu vương gia.”

Kỳ Kiều nghĩ nghĩ, sáng khoái đáp một tiếng được.

Quản hôn ước cái gì, Tổng gia không lùi, hấn cũng phải nghĩ biện pháp làm cho họ lùi. Hấn tâm tâm niệm niệm yêu một cô nương, sao có thể tiện nghi cho người khác.

Kỳ Kiều mới bắt đầu hỏi thăm chuyện vào kinh, Nhiễm Tử Lâm nói vô tình gặp được Từ Vinh Hàn, hấn ở trong nhà mình dưỡng thương nửa tháng. Triệu lão tướng quân dựa theo nội dung mật tín, đã làm nội gian bại lộ thân phận, chém giết sạch sẽ. Hồi âm kêu Từ Vinh Hàn hỏi kinh dưỡng thương. Từ phủ lão thái quân đã viết ba phong thư thúc giục hấn về nhà.

Bốn gã Từ gia hộ vệ đi theo Nhiễm Tử Lâm trở về đã mua thuyền, chuẩn bị hành trang. Vết thương của hấn vừa mới khép lại, không thích hợp cười ngửa bốn ba, chỉ có thể đi đường thủy, xuôi dòng Đại Vận Hà vào kinh.

Vốn tính chờ sau khi thi Hương, Nhiễm Tử Lâm hộ tống hai muội muội vào kinh, nhưng lại sợ hai cô nương mảnh mai ảnh hưởng hành trình, chậm trễ thi Hội. Vừa vận đi theo Từ thất thiếu gia vào kinh, đi cùng A Thiển đi trước, cùng dưỡng nấng chuẩn bị cho việc Nhiễm Tử Lâm vào kinh đi thi.

Mặc Kỳ Kiều nghe nói là Từ thất thiếu gia hộ tống hai cô nương vào kinh, nhất thời trong lòng gấp rút, dặn người Nhiễm gia không cần đem chuyện đêm nay nói cho A Thiển, tránh làm cho nàng xấu hổ. Lại kêu Nhiễm Tử Lâm nói với Từ Vinh Hàn hấn cũng muốn theo thuyền vào kinh, liền như một trận gió trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thân Phận

Việt Vương là Tam đệ của đương kim Hoàng thượng, con của Trương thái hậu, từ nhỏ sa vào ăn chơi, không làm việc đàng hoàng. Cho hấn đất phong cũng không chịu, chỉ chọn vùng Thủy Bình sơn đẹp như tranh vẽ làm nơi hưởng lạc. Thế từ bị ảnh hưởng từ hấn, đến mười tuổi cũng sa vào ôn nhu

huong, thân thể suy yếu nhiều bệnh.

Cho nên Việt Vương phi đối với thứ tử quân giáo rất nghiêm, hy vọng hắn có thể kế thừa chức vị Quận vương.

Lúc Kỳ Kiều về đến nhà, Việt Vương đang ở trong viện cùng đám ca kỹ chơi chọi đề, ai thua phải cời một lớp quần áo, uống một bầu rượu. Có người đã áo mỏng quần manh, hần nhìn xuyên qua cửa thoáng thấy thân hình phụ vương nằm rạp trên đất, âm thầm siết chặt nắm tay. Mỗi lần hoàng gia tụ họp, phụ thân hắn đều là trò cười, sau này, Việt Vương không đi kinh thành nữa, chỉ chơi đùa ngay tại đây thôi.

“Mẫu thân, con nghĩ thông rồi, ngày mai con sẽ đi kinh thành.” Kỳ Kiều trình trọng nói với Việt Vương phi.

Việt Vương phi mừng rỡ: “Đúng rồi con trai, con có thể nghĩ được như vậy thì quá tốt, cũng không cần đi ngay ngày mai, qua năm hãy đi.”

“Mẫu thân, Từ thất biểu ca đang ở đây, ngày mai huynh ấy đi thuyền hồi kinh, con muốn đồng hành cùng huynh ấy. Thứ nhất có người bầu bạn, thứ hai có thể học hỏi thất biểu ca. Năm đó, Hoàng bá phụ cũng theo Hoàng tổ phụ chinh chiến Mông Cổ sao, con trai muốn thành người hữu dụng”

Cô của Định Quốc công là Thiên Thuận hoàng đế Từ hoàng hậu, cho nên Mặc Kỳ Kiều cùng Từ Vinh Hàn xem như anh em bà con.

Việt Vương phi gật đầu: “Con cùng biểu ca đồng hành, mẫu thân rất yên tâm. Nhưng ngày mai khởi hành thì hơi vội”

Kỳ Kiều cười nói: “Mẫu thân yên tâm, con trai sẽ dàn xếp tốt chuyện ở kinh thành, rồi trở lại đón người.”

Việt Vương phi ôn nhu vỗ bả vai con trai, nhìn khuôn mặt hắn anh khí tuấn lãng, vui mừng nở nụ cười.

Sai người đi mời Việt vương cùng thế tử tới, nói rõ tình huống.

Việt Vương chỉ khoác ngoại bào, trước ngực lộ ra một mảng thịt béo, uống say đến mắt lơ lơ mông lung, được hai thị vệ đỡ ngồi lên tháp. Thế tử sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu, vừa nhìn đã biết quá lao lực trong chuyện phòng the.

Việt vương nghe xong, híp đôi mắt say lơ lơ, cười lạnh nói: “Con trai ngốc, con ở nhà ăn tốt uống tốt, sao lại đến kinh thành chịu tội? Con biết cái gì gọi là Hoàng gia không? Hoàng gia chính là dùng máu chảy thành sông đổi lấy giang sơn, đầu người con quen lẫn đến bên chân, con còn phải một cước đá văng ra. Hoàng tổ phụ con chỉ làm hoàng đế được tám tháng... Con ngoan, nghe lời cha, đừng dính vào mấy chuyện ấy, ở nhà chơi đi.”

Ông ta không thích con trai gọi ông là phụ vương, chỉ bảo bọn họ giống dân chúng tầm thường kêu cha gọi mẹ.

Thế tử mơ màng nhắm mắt lại, việc này hắn quản không được, cũng lười quản, mọi chuyện cứ để tự nhiên, xen vào làm gì.

Việt Vương phi nhìn thái độ của phụ tử bọn họ, tức giận nói: “các người chịu thua kém thì thôi, còn không cho Kiều nhi bộc lộ tài năng sao?”

Việt vương khinh thường cười: “Nàng kêu con đến phò tá Hoàng thượng, không phải là muốn con vì Ngô gia nhà nàng nói tốt vài câu, cho nhà mẹ đẻ nàng Đông Sơn tái khởi sao.”

Việt Vương phi bị nói trúng chỗ đau, mặt đỏ bừng, rơi lệ im lặng.

Kỳ Kiều đi đến bên cạnh mẫu thân, mỉm cười nói: “Mẫu thân yên tâm, con chỉ có một người cậu, giúp đỡ là chuyện hiển nhiên. Lần này con đi sẽ vì quốc gia, trước mặt Hoàng bá phụ tiến cử người tài.”

Việt Vương phi vui mừng gật đầu, có con trai như thế, là mãn nguyện rồi.

Từ Vinh Hàn sáng sớm đến phòng Nhiễm lão gia tử cáo từ, thì thấy hai cháu gái quý trên mặt đất nghe tổ phụ, tỏ mẫu dặn dò.

“Hai con đến kinh thành, phải đến nhà di của A Thiên, dựng con – Vệ Bác là người tốt. Mọi việc đều do hai người ấy làm chủ, A Thiên phải cùng Tổng Dật thực hiện hôn ước. Nếu Tổng gia từ hôn, thì nói di con chọn cho con một nhà môn đăng hộ đối mà gả đi. Không được tham đồ phú quý, không giữ lời hứa. Từ Hề chưa đính hôn, cũng nên nhờ Vệ phu nhân giúp con chọn lựa. Ail”

Lão thái thái hiền lành lại nghiêm khắc bổ sung thêm: “Từ xưa, thà làm vợ người nghèo, không làm thiếp người giàu. Nhà chúng ta tuy gia đạo sa sút, nhưng khí tiết không thể ném đi. Hai con nếu muốn làm thiếp thất, thì đừng vào cửa Nhiễm gia nữa.”

Hai cái cô nương đỏ mặt cúi đầu nghe xong, bái biệt tổ phụ tỏ mẫu, hứa hẹn sẽ vâng lời, tuyệt đối không làm Nhiễm gia mất mặt.

Đây là lần đầu tiên Từ Vinh Hàn gặp Nhiễm Từ Thiên, nhìn qua liền biết dung mạo bất phàm. Hai cô nương Nhiễm gia luận dung mạo, tính tình, gia giáo đều rất tốt, gia thế không tốt lắm, nhưng nhà quyền quý trong kinh chưa chắc đều để ý đến gia thế, vẫn có cơ hội tìm người trong sạch.”

Hắn cảm thấy một đại nam nhân nghe chuyện này thì không thích hợp nên xoay người đi ra ngoài, lại bị Lão gia tử gọi lại: “Ân công, hai tiểu nữ nhà lão giao cho ngài, mong rằng dọc đường đi ngài chiếu cố chúng. Hề nhi chăm sóc ngài nửa tháng, việc này mong ân công hồi kinh không cần nhắc tới, tránh việc sinh thêm thị phi. Nhà lão không dám có tư tưởng không an phận, ân công không cần để ý đến, hãy coi như không có việc này.”

Lão gia tử thành khẩn nói, Từ Vinh Hàn nghe xong cũng không biết là tư vị gì, lại cảm giác chính mình nên có trách nhiệm. Vài ngày nay, hai người tiếp xúc thật không hợp lẽ, nàng đòi thuốc cho hắn, gọi đầu cho hắn, cái gì không nên nhìn cũng đã nhìn, cái gì không sờ nhìn cũng đã sờ, tuy rằng tay nàng chỉ

đụng nhẹ da hần, nhưng lão phu tử dạy cái gì thụ thụ bất thân linh tinh. Hần không quan tâm lễ nghi cổ hủ phiền phức nhưng các cô nương thì rất để ý.

Cúi đầu nhìn áo dài màu xanh ngọc mình đang mặc trên người, đúng là Nhiễm Từ Hề may rất khéo. Kỳ thật, hần cảm thấy cô nương này trừ việc lễ mễ, khóc suốt suốt, lòng dạ hẹp hòi, chộc cho người ta phiền, những phương diện khác đều thông qua. Nếu không quá miễn cưỡng, có nên cho lão nhân gia người ta một lời hứa hẹn?

Lúc hần cúi đầu suy nghĩ miễn man, hai cô nương Nhiễm gia đều mang hành lý đi tới cửa. Nhiễm Từ Phái gắt gao nắm tay áo Nhiễm Từ Hề, mấy năm nay đều là tỷ tỷ chăm sóc hần, trong trí nhớ không có hình bóng cha mẹ, chỉ có tình yêu thương của tỷ tỷ. Giây phút Từ Hề sắp đi xa, tiểu nam hài tự nhiên đau lòng, vừa muốn làm một tiểu nam tử hần không được khóc, nhưng nước mắt lại rơi từng giọt từng giọt.

Nhiễm lão gia tử cuối cùng lại dặn một câu: “Năm đó, người vu cáo Nhiễm gia chúng ta còn chưa tìm được, không cầu các con tìm được hung phạm báo thù rửa hận. Tổ phụ chỉ hy vọng các con mọi việc cẩn thận, đừng lại bị người xấu hại.”

Hai tiểu cô nương khóc lóc đáp ứng, tám năm nay chưa từng rời xa tổ phụ tổ mẫu, lần từ biệt này đến khi nào gặp lại.

Đưa tới cửa đại môn, xa xa có vài con khoái mã chạy đến, Nhiễm Từ Lâm nói: “Tù tướng quân, có một chuyện đã quên nói, hôm nay có người muốn đi cùng thuyền với ngài lên kinh, người này ngài cũng biết, hần đã đến rồi.”

Vừa dứt lời, mấy con ngựa dừng trước cửa, người đi đầu xoay người xuống ngựa. Tiến lên ôm quyền: “Thất biểu ca”

Nắng sớm chiếu rọi người thiếu niên tuấn dật phi phàm, trên người hần mặc bộ trường bào màu trắng ánh trắng, trên đầu cài Bát Bảo bạc chạm rồng, đôi mắt hàm chứa ý cười ôn nhu, mặt mày như ngọc, thân hình cao lớn.

“Kỳ Kiều?” Từ Vinh Hàn sững sờ.

“Thất ca, đệ vào kinh cùng huynh nha.” Mặc Kỳ Kiều cười, đi về phía A Thiển: “A Thiển, huynh hộ tống muội vào kinh được không?”

A Thiển vui vẻ nói: “Kiều ca ca cũng muốn vào kinh?” Nàng hôm nay lần đầu tiên gặp vị Tù tướng quân này, bộ dạng hần cao lớn khôi ngô, mặt nghiêm lãnh như mang mặt nạ sắt, A Thiển rất sợ hần. Nếu có Kiều ca ca tính tình tốt đi cùng, vậy không còn gì tốt hơn.

Kỳ Kiều thực vừa lòng khi nghe nàng vui mừng, cười nói: “Đại ca tham gia thi Hương, không thể hộ tống hai muội. Huynh vừa vặn muốn vào kinh, vậy nên đồng hành cùng mọi người. Đại ca không ở đây, hai muội cứ xem huynh là đại ca.”

“Đại” A Thiển nhỏ giọng lên tiếng, hé miệng nở nụ cười. cuối cùng không cần lo lắng mặt sắt băng lãnh kia nữa rồi.

Từ Vinh Hàn trên mặt lãnh ý ba phần, liếc mắt nhìn Nhiễm lão gia tử, thấy miệng ông ta như cười như không. Trong lòng thầm mắng một tiếng: Lão thất phu, đặt bẫy khá lắm.

Nói chuyện qua lại rộn ràng náo nhiệt, tỷ muội Nhiễm gia xuống xe ngựa liền đi theo Mặc Kỳ Kiều về phía trước, Từ Vinh Hàn đi theo phía sau. Có hộ vệ Từ gia dẫn đường, dưới thềm đá, đi vào còn thuyền lớn. Mặc Kỳ Kiều lên thuyền trước, tay hướng về phía A Thiển nói: “A Thiển, huynh giúp muội đi qua.”

A Thiển nhìn sàn thuyền chao đảo, quả thật không thể yên tâm, đưa tay áo qua cho Kỳ Kiều, hần cách lớp quần áo nắm tay nàng, thận trọng bước lên thuyền.

Kỳ Kiều chờ nàng đứng vững, liền nhìn thoáng qua mặt Nhiễm Từ Hề ở phía sau: “A Thiển, huynh giúp muội đứng vững, muội đỡ nhị cô nương lên thuyền đi.”

A Thiển dạ một tiếng, đưa tay ra đỡ Từ Hề. Hai cánh tay trắng như bạch ngọc nắm lấy nhau, Từ Hề cũng đi theo lên thuyền.

Từ Vinh Hàn mặt lạnh nhìn, càng khẳng định suy đoán của chính mình.

Từ Thiên từ trong khoang thuyền đi ra, đây là người bạn từ thuở nhỏ rồi cùng nhau lớn lên của Từ thất thiếu gia, vừa thấy Mặc Kỳ Kiều đầu tiên là sững sờ, lập tức quỳ xuống: “Tiểu nhân bái kiến tiểu vương gia.”

Vài ngày qua bốn vương được quá yên tĩnh hay sao?

Mặc Kỳ Kiều hàm hừ trừng hần liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Đứng lên đi.”

Tỷ muội Nhiễm gia đồng thời quay lại nhìn hần, A Thiển lập tức giựt cổ tay mình ra khỏi tay hần: “Huynh...”

Dù sao sớm muộn gì các nàng cũng muốn biết, Mặc Kỳ Kiều cười cười, ôn hòa nói: “Kỳ thật huynh họ Mặc, phụ vương là Việt vương. Chỉ là A Thiển muội không cần sợ huynh, huynh vẫn là Kiều ca ca của muội.”

Làm sao có thể không sợ?

Công hầu đại thần thấy hoàng tộc đều phải quỳ xuống hành lễ, huống chi là các nàng. Hai cô nương vội vàng hành lễ, bị Mặc Kỳ Kiều ngăn lại: “A Thiển, nhị cô nương, đừng xa lạ như vậy, không cần như thế a.”

A Thiến không dám trả lời hần, lôi kéo muội muội vào khoang thuyền, nhất quyết không chịu đi ra. Chiếc thuyền này có bốn phòng, hai cô nương ở phòng gần đầu thuyền, sau đó lần lượt là Từ thất thiếu gia và Mặc Kỳ Kiều, sau đó nữa là tám gã thị vệ một phòng, phòng cuối cùng là phòng bếp.

Murón hai gã thuyền công ở đuôi thuyền chèo thuyền, bọn họ cứ như vậy xuất phát.

“A Thiến, nơi này phong cảnh đẹp quá, muội đi ra xem một chút đi.” Kỳ Kiều ngồi xổm trước cửa sổ phòng gọi vào.

“Ta..... Tiểu vương gia tự xem đi, ta say tàu, không dám đi ra ngoài.”

Từ thất thiếu gia ngồi trên boong đầu thuyền, dựa vào lan can xem phong cảnh hai bên bờ, thuận tiện cũng nhìn hần chê cười. Kỳ Kiều thờ dài, lại tiếp tục nói: “Ngày đã là ngày thứ ba, muội luôn ở trong khoang thuyền sao được? Sẽ buồn chết mất. Bên ngoài cuối thu không khí thoáng đãng, đi ra phơi nắng phơi nắng đi.”

A Thiến nói: “Ta cùng muội muội chơi cò, không buồn đâu.”

Kỳ Kiều tức giận vỗ trán, muội không buồn ta buồn nha.

“A Thiến muội muốn ăn cái gì, chốc lát đến trấn nhỏ kế tiếp, huynh đi xuống thuyền mua cho muội, thuyền công làm cơm quá khó ăn.”

“Không cần, không dám để tiểu vương gia lo lắng.”

“A Thiến, huynh nói bao nhiêu lần rồi, muội vẫn nên gọi huynh là Kiều ca ca không tốt sao, muội lại kêu tiểu vương gia, huynh có thể tức giận với muội đó.” Hần nói có vài phần náo nê.

..... Trầm mặc

“A Thiến, muội rốt cuộc muốn ăn cái gì?”

..... Trầm mặc

Mặc Kỳ Kiều cảm thấy bại ngời ở mép thuyền, sao không còn có thể vui vẻ như xưa?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phụng Cầu Hoàng

Ôm một đồng các món ăn đủ loại, Kỳ Kiều kích động trở lại thuyền, phía sau Tiết Lục còn ôm một đồng đàn cò.

“A Thiến, huynh mua cho muội nhiều đồ ăn ngon nè, còn có thất huyền cầm muội thích nhất nữa, muội mở cửa ra nhận đi.”

“Không cần, cảm ơn!”

Mặc Kỳ Kiều thanh âm của lạnh xuống: “A Thiến, muội còn như vậy, huynh thật sự nổi giận đó nha.”

Trong khoang thuyền yên lặng một hồi, nàng mới cúi đầu đáp: “Được rồi” Nhiệm Từ Thiến đem mảnh vải vắt lên trên móc, nhận lấy mấy cái bao giấy trong tay hần, buông mảnh rồi lại vén mảnh lên nhận tiếp.

Nàng vẫn ở trong khoang thuyền, Kỳ Kiều bắt lấy cơ hội hung hăng nhìn vài lần.

“Kiều ca ca, tay huynh làm sao vậy?” Đột nhiên phát hiện tay hần bị quần băng, nàng vội vàng lên tiếng hỏi, quên mất phải kêu tiểu vương gia.

Kỳ Kiều cười cười: “Không có việc gì, vừa rồi lúc đi mua cầm, không cẩn thận bị cắt qua.”

“Rất đau?” Hần là vì mua cầm cho mình mới bị thương, A Thiến bắn khoăn nghĩ.

“Không đau. Ách, cũng có chút đau, muội đánh đàn cho huynh nghe đi, không uổng công huynh bị thương vì mua nó.”

“Được, huynh muốn nghe khúc nào?”

“Uhm, có một khúc mẫu thân huynh rất thích nghe, tên là “phụng cầu hoàng”.” Sợ nàng xấu hổ không chịu, hần cố ý nói mẫu thân mình thích nghe.

“Dạ.”

Khoang thuyền trong truyền ra tiếng đàn mượt mà, khi thì khinh thanh từng thút, giống như chuông treo trong gió; Khi thì sáng ngời leng keng, giống như đánh chuông ngọc.

Mặc Kỳ Kiều kêu thị vệ đưa qua một bầu rượu, chạm môi vào miệng bầu uống một ngụm.

“Thất ca, uống rượu không?” Hần hướng đầu về phía Từ thất thiếu gia đang đi đến.

“Mang đến một bầu nữa.” Từ thất thiếu gia lười biếng dựa lan can, phơi nắng nửa ngày, giờ phút này mặt trời đỏ ngả về tây, hần cũng nhàn rỗi đến nhàm chán.

Thị vệ đưa bầu rượu qua cho hần, hai người cùng một cái: “Thất ca, thi làm thơ đi, khúc này là “phượng cầu hoàng”, không thể đọc được thì phạt rượu.”

Từ lão thất không quan tâm kéo khóe miệng: “Được, đệ làm trước đi.”

Mặc Kỳ Kiều nhìn phòng trong, mặt mày ôn nhu, cao giọng nói:

“Hữu nhất mỹ nhân hề, kiến chi bất vong.

Nhất nhất bất kiến hề, tư chi như cuồng.

Phượng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng.

Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường.

Tương cảm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng.

Hà nhất kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng.

Nguyên ngôn phối đức hề, huê thủ tướng đương.

Bất đắc vu phi hề, sử ngã luân vong.” (1)

“Tốt, huynh tự phạt rượu.” Từ thất thiếu gia mở rộng miệng rót rượu, một ngụm uống sạch bầu.

Kỳ Kiều cười cười, đọc tiếp đoạn thứ hai:

“Phượng hề, phượng hề quy cố hương,

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng,

Thời vị ngộ hề vô sở tương,

Hà ngộ kim tịch đăng tư đường.

Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng,

Thất nhĩ nhân hà sấu ngã trường.

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương

Tương hiệt cương hề cộng cao tường.” (2)

“Tốt, huynh lại tự phạt rượu.” Từ thất thiếu gia lấy bầu rượu trong tay Kỳ Kiều, uống một hơi cạn sạch.

“Thất ca, huynh nên làm một đoạn đi.”

“Đệ không có gì để nói?”

Kỳ Kiều không phục liếc hần một cái, bản công tử tài năng không tốt lắm, trước mặt giai nhân cho ta mặt mũi chứ.

“Gặp nhau là duyên, tương tư nhất niệm, gặp lại là nan. Núi cao đường xa, duy có ngàn dặm cộng thiên duyên. Nhân bất mãn, uyên mộng thành trống rỗng, cố nhiếp diện mạo bên ngoài, thác Hồng Nhan, mau sao truyền. Hi Khai Phong, phùng ảnh ngọc, tế đoan trang, nhưng thấy môi anh đào hồng, mày liễu đại, tình mâu ngập nước, tình thâm ý lâu. Vô hạn ái mộ sao sinh tố? Chân thành đông nam vọng, một khúc phượng cầu hoàng.”

Nhiệm Từ Thiên cúi đầu chuyên tâm đánh đàn, Từ Hề lại xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn về phía hai nam nhân bên ngoài. Nhìn đến Mặc Kỳ Kiều ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú phòng bên này, nàng tựa hồ đã hiểu cái gì.

Nàng đã sớm biết đại ca có một huynh đệ bá kết thường xuyên đến nhà, do tổ phụ không cho phép mình đi tiền viện, cũng chưa bao giờ gặp qua người kia. Nhưng tổ phụ chấp thuận A Thiên tỷ tỷ đi tiền viện tưới hoa, có khi đụng mặt người kia.

Việc này cũng không có gì, nhưng khi lên thuyền đột nhiên biết hần là hoàng tộc ẩn nấp ở Thửy Bình Sơn, ba ngày lại thấy hần tìm mọi cách tiếp cận tỷ tỷ, hiện tại về mặt hần như vậy nhìn chăm chú vào phòng, nhất định là nghĩ đến tỷ tỷ.

Tổ phụ chưa bao giờ cho nàng gặp qua nam nhân lạ, đến tận khi Từ tướng quân xuất hiện, khiến cho mình cùng hần sống chung một phòng, chăm sóc hần từ miếng ăn đến giấc ngủ. Nếu người này không phải cháu ruột Định quốc công, mà là một binh lính thông thường, tổ phụ sẽ làm như vậy sao?

Từ Hề so với Từ Thiên nhỏ hơn ba tháng, nhưng tâm tư so với nàng âm trầm hơn, Từ Thiên có đại ca chiếu cố, trừ bỏ tưởng niệm cha mẹ, thì không có cái gì khác ưu sầu. Mà nàng lại không giống, năm đó cha mẹ bị lưu đày, đệ đệ mới hai tuổi, nàng là tỷ tỷ coi như một nửa mẹ ngày đêm chăm lo đệ đệ. Nàng trời sinh tính như mẫu thân, yêu thương tưởng nhớ, để tâm vào chuyện vụn vặt. Từ Thiên tính tình theo phụ thân, sáng sủa lạc quan.

Có lẽ tổ phụ muốn gả tỷ tỷ cho gã vương gia si tình này, nhiệm gia suy tàn, nếu muốn phục hưng, nhất định phải có nhà giàu có, nhà cao cửa rộng làm điểm tựa. Nhưng tỷ tỷ đã định thân với Tổng Dật thì làm sao bây giờ?

Vậy mình thì sao? Nàng đảo mắt nhìn vị nam nhân khôi ngô mặt sắt kia, về mặt hần thanh lãnh, khinh thường, có lẽ tổ phụ có tâm đem nàng gả cho hần, nhưng hần xem thường mình, hoặc đã nhìn thấu dụng tâm của tổ phụ, Từ Hề trong lòng khó chịu, đôi mắt đầy lệ.

Nàng từng nghĩ đến một vị hôn phu tao nhã, giống phụ thân Nhiệm Thám Hoa lang, có thể cùng mẫu thân thơ từ phụ xứng, cảm sát hòa mình, không cần cảm y ngọc thực, không cần vinh hoa phú quý, chỉ cần hần thật lòng trân trọng nàng.

Nhưng vận khí nàng không tốt như tỷ tỷ, nàng không gặp được lang quân như ý, cho dù tổ phụ ưng ý nam nhân thô lỗ này, người ta còn không để mình trong mắt.

Từ Hề muốn khóc, lại nhịn xuống.

Nam nhân thô lỗ này cùng mình không có quan hệ, chăm sóc hần dưỡng thương chính là báo ân, giống như hiện tại hần dẫn hai nàng vào kinh cũng không tình nguyện. Không cần suy nghĩ loạn lên, kinh thành nhiều người như vậy, có lẽ sẽ gặp được người tốt.

Nàng yên lặng an ủi chính mình, đem đôi mắt rung rung giấu đi.

Một khúc kết thúc, dư âm còn vờn quanh bên thuyền, mặt nước gợn sóng, bốn phía phiêu tán.

Mặc Kỳ Kiều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, A Thiên nhắc nhở hần cẩn thận tay bị thương. Thiếu niên nói không sao, cười cười, chiêu khổ nhục kế này quả nhiên dùng được.

Buổi tối khi rửa mặt ngủ, Từ thất thiếu gia nhìn hần đem băng gạc băng bó miệng vết thương ném qua một bên, lộ ra bàn tay trắng nõn, không khỏi trêu ghẹo: “Tiểu vương gia vì muốn tiếp xúc tiểu cô nương, thật đúng là không tiếc dùng chiêu lừa gạt a.”

Kỳ Kiều cười hắc hắc: “Thất ca, chờ huynh có người trong lòng huynh liền hiểu được đệ.”

“Đệ chớ quên mình thân phận gì, đệ cùng nàng căn bản không có khả năng.” Từ thất thiếu gia không khách khí dội nước lạnh cho hần.

“Ha ha! Thất ca huynh là võ tướng, đệ không nghĩ đến huynh lại quan tâm lễ nghi phiền phức này đâu.”

“Huynh không quan tâm, nhưng nhóm lão nhân trong nhà để ý. Tông nhân phủ để ý, đệ xác định các nàng xuất thân như vậy có thể đi vào gia phá hoàng gia được sao?”

Mặc Kỳ Kiều nhìn về phía cách vách, chắc chắn mà ôn nhu nói: “Nam tử hán đại trượng phu, nếu ngay cả nữ nhân mình yêu mến mà không chiếm được, sống còn có ý nghĩa gì chứ. Bọn họ không đồng ý, đệ đã nghĩ biện pháp làm cho bọn họ đồng ý, lúc tại đệ thành thân, nhất định mời Thất ca đến uống rượu, huynh không uống hết một vò nữ nhi hồng, thì đừng hồng rồi đi.”

Từ Vinh Hàn yên lặng nhấm nuốt vài chữ « nữ nhân mình yêu mến » này, cao giọng đáp: “Tốt, huynh chờ nữ nhi hồng của đệ.”

Nữ nhân mình yêu mến, hần không có.

8 năm trước, đại ca Từ Vinh An nhất quyết cưới kinh thành đệ nhất tài nữ Chân Gia, thế nhân đều nói đó là một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu. Đại ca là Chinh Bắc đại tướng quân, không để ý đến miệng lưỡi thế nhân. Nhưng Chân Gia tài mạo song toàn, kim khuê yếu liễu, cùng Từ lão đại lưng hùm vai gấu quả thật không hợp phối. Từ lúc vào cửa, không thấy nàng cười, luôn mang gương mặt khó hạnh, mặt không chút thay đổi. Buổi tối cũng không chịu cùng đại ca ngủ chung giường, đại ca tức giận say rượu này nọ, sau lại chạy tới chiến trường không trở lại.

Sự tích đại ca sống động làm hần lúc ấy 12 tuổi hình thành bóng ma tâm lý thực nghiêm trọng, nữ nhân không một thứ gì tốt, còn không dùng được như tiểu bạch kiểm. Nghe nói đại tẩu năm đó bởi vì vừa ý tân khoa Trạng Nguyên Dương Quyết, mới hận đại ca cường thù.

Sau Tam ca lại thành thân, cưới biểu tỷ La Anh, biểu tỷ này tính cách tùy tiện, cùng Tam ca cãi nhau âm ỉ, thật vui vẻ.

Từ thất thiếu gia bị thương tâm hồn thế này mới có điểm an ủi, vừa lúc cũng 17 tuổi, trong nhà nghị hôn cho hắn, liền ra chuyện cửu công chúa. Sau đó lại là nữ nhi Lễ bộ Thượng thư. Ai! Không nghĩ đến nữa, phiền!

(1) Điển cố:

Truyện về Từ Mã Tương Như và Trác Văn Quân. Trong bài Phụng cầu Hoàng, Tương Như tự so mình với Phụng, còn Văn Quân là Hoàng. Mọi người hay gọi phụng hoàng, thật sự đây là hai con chim thần. Phụng là con trống, Hoàng là con mái.

Nghĩa:

Hữu nhất mỹ nhân hề, kiến chi bất vong (Có người con gái đẹp, gặp rồi không quên)

Nhất nhất bất kiến hề, tư chi như cuồng (Một ngày không được gặp, nhớ như điên cuồng)

Phụng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng (Phụng bay cao khắp bốn biển tìm Hoàng)

Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường. (Bất đắc dĩ giai nhân không ở tường Đông)

Tương cầm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng. (Dùng đàn thay lời nói để tỏ lòng)

Hà nhất kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng. (Chẳng biết khi nào được nhìn thấy nàng, đề ta không còn đau khổ)

Nguyên ngôn phối đức hề, huê thủ tướng đương. (Mong rằng tài của ta xứng với đức của nàng, nắm tay nhau)

Bất đắc vu phi hề, sử ngã luân vong (Không có nàng rồi ta sẽ chết mất thôi)

(2) Nghĩa:

« Chim phụng, chim phụng về cố hương,

Ngao du bốn bể tìm chim hoàng

Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng.

Hôm nay bước đến chốn thênh thang.

Có cô gái đẹp ở đài trang,

Nhà gần người xa nỗi tâm tràng.

Ước gì giao kết đôi uyên ương,

Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường. »

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trung Thu

Một ngày vừa lúc sau giờ Ngọ, gió êm sóng lặng, Kỳ Kiêu cầm cần chuẩn bị câu cá, đứng ngoài phòng gọi A Thiên: “Muội muội xinh đẹp, huynh muốn câu cá, muội ra đây chơi.”

“Muội không đi, ca ca tự mình câu đi.” Hắn kiên quyết không cho nàng gọi tiểu vương gia, nàng đành phải gọi ca ca theo ý hắn.

“Nhưng tay huynh chưa khỏi, không thể mắc mồi vào lưỡi câu được.”

“Nhưng...” Từ Thiên do dự nhìn về phía Từ Hề.

Từ Hề cười, cổ vũ nói: “Tỷ tỷ đi đi, cả ngày ở trong khoang quả thật rất buồn.” Nàng cảm thấy nam nhân này rất tốt, hắn thật tình thích tỷ tỷ, nếu có thể gả cho hắn, nói không chừng có thể giúp đỡ cha mẹ rời khỏi Thương Lang sơn trở về đoàn tụ với hai nàng.

A Thiên vốn tính tình hoạt bát, lại quen biết với Kỳ Kiêu đã lâu, không khách khí, mang mạn che mặt, ra khoang thuyền.

Kỳ Kiều vui sướng giúp nàng ngồi ở trên boong thuyền, nhờ nàng hỗ trợ móc mồi vào lưỡi câu.

“A Thiến, huynh kêu thị vệ lui ra khỏi khoang thuyền, muội gỡ mạn che mặt ra đi, ngồi với đại ca cần gì thù lễ như vậy.”

A Thiến suy nghĩ, liền gỡ mạn che ra, bỏ vào phòng, rồi ngồi sòng vai với hắn trên boong thuyền.

“Oa! Phong cảnh nơi này thật đẹp.” Tuy rằng hai nàng ở trong khoang thuyền có thể nhìn được mờ hồ phong cảnh, nhưng không nhìn được xa như vậy.

Hai bên bờ sông là hàng hàng đàn sơn uốn lượn, một mảnh xanh ngắt ướt át, một mảnh lá đỏ như phù sa, còn thêm nước sông xanh biếc, ánh nước long lanh như bầu trời, mây trắng từng cụm từng cụm, thật sự là bức họa nhân gian.

Kỳ Kiều nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thỏa mãn nở nụ cười: “Huynh gọi muội ra là điều đúng đắn phải không?”

“Đạ, Hề Nhi, bên ngoài đẹp quá, muội có muốn ra xem hay không?” Nàng quay đầu gọi muội muội.

Từ thất thiếu gia xuyên qua rèm cửa nhìn hai người trên boong, nếu không luận gia thế, kỳ thật cũng xứng đôi. Nhiệm gia đại cô nương hay cười, không giống Nhị cô nương hay khóc, đáng ghét. Nàng cười rộ lên rất đẹp, khó trách Mặc Kỳ Kiều không buông tay được.

Từ Hề cũng muốn đi ra ngoài xem, nhưng ... “Muội không đi.”

A Thiến không cưỡng cầu, Hề Nhi luôn thích ngồi lẳng lặng một mình.

Hai người vừa tán gẫu vừa cười rộ lên, Kỳ Kiều thật thông minh, đầu tiên hắn nhắc đến đại ca đang thi Hương, A Thiến tự nhiên nhớ thương, vì thế hắn liền an ủi nàng đại ca chắc chắn sẽ trúng cử. Còn nói thêm chính hắn sẽ thay đại ca chăm sóc nàng, làm cho A Thiến không thể trốn tránh nữa.

A Thiến cũng hiểu được vài hôm nay đã cô phụ ý tốt của hắn, nàng liền buông thả tâm tư, cùng hắn nói chuyện phiếm, hỏi hắn chuyện ở kinh thành.

“A Thiến, Tổng Dật là người thế nào?” Hắn nhìn trộm nàng, không muốn bỏ qua một biểu tình nào của nàng.

“Huynh ấy? Trước đây có gặp qua, muội cũng không nhớ rõ bộ dáng của huynh ấy.” A Thiến cúi đầu, nói đến vị hôn phu, nàng ngượng ngùng.

Kỳ Kiều cười gượng hai tiếng nói: “Đại ca không đến, huynh phải xem xét kỹ cho muội, không để muội bị người ta gạt.”

A Thiến nhìn hắn có phong phạm huynh trưởng, không nói gì, có điểm không được tự nhiên, liền đứng dậy nói: “Muội về phòng.”

“Đừng, ại! Có cá.” Cản câu đột nhiên run lên, khẳng định là có cá lớn cắn câu, hắn dùng lực nâng cần lên, một con cá lớn bị kéo lên văng đến đầu thuyền, giẫy đành đạch.

“A Thiến, mau bắt nó.”

“Đạ.” A Thiến hoảng loạn không biết vươn tay bắt như thế nào, chụp hai lần cũng chưa bắt được, vảy cá rất trơn.

“Huynh đến đây.” Kỳ Kiều ném cần câu, tiến lên bắt lấy cá lớn, “Mau, nắm cái đuôi nó, nếu không nó sẽ chạy trốn.”

A Thiến nghe lời vươn hai tay nắm thật chặt cái đuôi đang quẫy mạnh, hắn dùng chân cuốn dây câu, hai tay dùng sức nắm, đem con cá bỏ vào túi lưới.

“Muội nắm lấy đừng buông tay a, chúng ta đem nó đến phòng bếp đi.”

Cánh tay A Thiến giao nhau với tay hắn, cùng nhau đứng dậy, cẩn thận đem cá đến phòng bếp.

Tám gã thị vệ luôn ở trong khoang thuyền nghiêng tai lắng nghe bọn họ nói chuyện phiếm, vụng trộm học tuyệt kỹ tán gái của tiểu vương gia, giờ thấy bọn họ đi men theo mép thuyền đi lại, đều lặng lẽ tiến đến bên cửa sổ nhìn ra.

Thân thuyền hơi nghiêng, Kỳ Kiều đứng bên ngoài bảo vệ A Thiến, phòng nàng rơi xuống nước. A Thiến cũng biết dưới chân trơn trượt, khó đứng vững.

Kỳ Kiều và A Thiến cẩn thận, chậm rãi đi về phía trước, lúc đi ngang qua phòng thị vệ, hắn dùng chân đá cửa sổ. Bị phát hiện, bọn thị vệ vội vàng tản ra, thân thuyền lại một lần nữa lay động.

Mặc Kỳ Kiều vội vàng đem cá ném chuẩn xác vào khoang thuyền, một tay nắm eo nhỏ của A Thiến: “Không có việc gì, đi lại đây.”

“Hoàn hảo.” A Thiến ngượng ngùng cười cười.

“Nha đầu ngốc, huynh là đại ca, muội then thùng cái gì, muội tưởng tượng huynh thành Nhiệm Tử Lâm là được rồi.” Hắn vươn ngón trỏ gắp khúc búng trăn nàng một cái, bởi vì hắn từng thấy Nhiệm Tử Lâm làm như vậy với nàng.

Nhớ tới đại ca, A Thiến bình tĩnh lại. Ánh mắt nhìn về phòng bếp: “Cá lớn như vậy, làm món gì bây giờ?”

“Nhà đồ làm cá kho mấy ngày nay rồi, quả thật ăn không ngon, thật lãng phí một mẻ cá như vậy. A Thiến, muội làm một lần đi, huynh muốn ném thử

món muối làm”

A Thiên bướng bỉnh cười cười:“Muội nấu ăn không ngon bằng Hề Nhi, muội nghĩ nên ăn cá nướng , kêu Hề Nhi làm cá nướng đi. Muội làm món trứng cá, Hề Nhi am hiểu nấu ăn, muội am hiểu làm mì phở.”

“Tốt.” Chỉ cần được ăn món A Thiên làm, món gì cũng được.

A Thiên theo mép thuyền hướng vào phòng,“Hề Nhi, Kiều ca ca câu được một con cá lớn, muội ra làm cá nướng muối tiêu đi, tỳ muốn ăn món đó a.”

Từ Hề nói:“Cá nướng có thể, nhưng muối tiêu thì không được a.”

Từ thất thiếu gia trong lòng chợt động, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó nàng đã nói.

Từ khi phát hiện những nốt đỏ trên tay hần, nàng cố gắng nghiên cứu, rốt cuộc sau hai ngày, hai tròng mắt sáng trong đến nói với hần, hần bị như vậy là do ăn muối tiêu. Nói hần dị ứng với tiêu, về sau cũng không thể ăn thực vật loại này nữa, nhất là muối tiêu không thể ăn.

Hần lúc ấy cũng không để ý, nhưng nàng cảm thấy rất thành công, hưng phấn cam đoan với hần về sau sẽ tránh những loại thức ăn ấy. Quả nhiên về sau có thật, tình huống dị ứng không còn thấy nữa.

Từ Hề không chịu làm cá nướng muối tiêu, quả thật là vì hần không có thể ăn tiêu. Không phải cố ý lấy lòng hần, mà là nhìn bộ dáng hần gãi gãi da sưng đỏ thật sự khó chịu, đổi thành người khác, nàng cũng sẽ làm như vậy .

Cuối cùng nàng dựa vào đồ gia vị tổ hợp hiện có, làm một món cá nướng đặc sắc. Lúc chín, mùi hương bay thoang thoang làm mọi người thêm chảy nước miếng.

Kỳ Kiều dùng mọi cách hoa ngôn xảo ngữ khuyên bảo, tỳ muội Nhiễm gia cuối cùng đã đồng ý ăn tối cùng huynh đệ bọn họ trên khoang thuyền, cũng không mang mạn che mặt.

Đêm đó họ vui vẻ ăn tối với nhau, hai nam nhân uống nhiều rượu, hai cô nương không uống rượu. Từ khi đó, Kỳ Kiều cùng A Thiên không còn xa cách nữa.

Qua vài ngày, chính là đêm Trung Thu. Buổi tối, Từ Hề làm rất nhiều đồ ăn, bọn họ muốn cùng mừng Trung Thu, Từ Hề nhìn về phía xa tưởng nhớ cha mẹ.

Hai bên bờ sông là vãi ánh đèn của một trấn nhỏ, thuyền chậm chậm trôi trên dòng nước, cột thuyền treo lồng đèn đỏ lay động theo gió, bao phủ hai cô nương đẹp như tiên nữ. Món ngon, mỹ nữ, thật hữu tình.

Ánh trăng tròn trịa lộ ra khỏi đám mây đen, chiếu sáng mạn thuyền. Bỗng nhiên, A Thiên tức cảnh sinh tình.

“Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?”

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?

Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,

Giang nguyệt niên niên vọng tương tự.

Bất tri giang nguyệt chiếu hà nhân”(1)

Tám năm trước, đêm Trung thu, hai nàng cùng mọi người trong nhà quây quần dưới tàng hoa quế ăn bữa cơm đoàn viên, cha mẹ cùng Nhị thúc, nhị thẩm thi đấu thơ đấu rượu. Phụ thân dùng chiếc đĩa nhỏ dính một giọt rượu bỏ vào miệng A Thiên, đáng đến nàng nhảy dựng lên.

A Thiên thất thần nhìn ánh trăng, đột nhiên cảm lấy bầu rượu trên bàn tự mình đổ chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Đây là lần đầu tiên nàng uống rượu, hai má rất nhanh ửng đỏ một mảnh, vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt.

Kỳ Kiều ngẩn ra, đầu tiên nghĩ đến Tống Dật cùng nàng là thanh mai trúc mã, ai oán liếc nhìn nàng một cái, nói:“Nhà ai tối nay lên thuyền con? Nơi nào tương tư Minh Nguyệt lâu? A Thiên tưởng nhớ đến ai?”

Từ Hề nước mắt tuôn rơi như mưa trên mặt, nàng đương nhiên biết tỷ tỷ tưởng nhớ đến ai.

Từ Vinh Hàn cúi đầu ăn cơm, chuyện cùng hần không quan hệ. Hần lấy thân phận một tướng quân phân tích ba mươi sáu kế, phía dưới nên thế nào cũng có một kế .

A Thiên vỗ vỗ tay Từ Hề, ôn nhu an ủi nói:“Hề Nhi đừng khóc, đại ca đã nói qua, chúng ta đều do cốt nhục của cha mẹ biến thành, cho dù cách xa nhau vạn dặm, chỉ cần chúng ta mỗi ngày đều sống thật vui vẻ, bọn họ nhất định có thể cảm nhận được, hãy an tâm”

Nàng rót hai chén rượu, loạng choạng đứng lên, mặt hướng phương bắc, từng bước một hướng về rào chắn đầu thuyền đi đến.

“Cha, nương, nữ nhi sẽ trở lại kinh thành, các người đang ở nơi nào? Hai người khi nào thì về nhà?” A Thiển rút cuộc nhìn không được rơi lệ đầy mặt, lời đại ca nói nàng không tin, nhưng mấy năm nay nàng vẫn lừa mình dối người, vẫn duy trì một khuôn mặt tươi cười. Nàng biết, ở Thương Lang sơn xa xôi, cha mẹ nhìn không tới, nhưng cảm xúc của nàng đại ca có thể nhìn đến, bộ dáng không ưu tư, đại ca sẽ an tâm.

Nàng biết đại ca mỗi ngày đọc sách đến đêm khuya, một lòng muốn thi đậu, tiến lên tam giáp. Trời chưa sáng liền rời giường luyện võ, mười tám món binh khí đều tinh thông, vì muốn cứu cha mẹ trở về. Nàng không thể ở trước mặt đại ca khóc nháo, không thể gia tăng áp lực cho hắn.

Mặc Kỳ Kiều nhìn nàng có ba phần men say, dưới chân không vững, cảm xúc lại kích động, vội vàng đứng dậy đuổi theo: “A Thiển trở về, cẩn thận rơi xuống nước.”

Nhiễm Từ Thiển đắm chìm trong bi thương của chính mình, làm sao có thể nghe được lời hắn nói, bên tai nghĩ, trong đầu hiện lên nụ cười của cha mẹ.

“Phụ thân không bao giờ có thể giảng chuyện xưa cho A Thiển nữa. Nữ nhi đã có thể tự đọc chuyện xưa, nhưng nó không còn gì hay nữa. Nương, A Thiển đã tám năm không ăn được bánh hoa quế người làm, đan quế cùng ngân quế trong Nhiễm gia chúng ta không biết còn sống không? Nữ nhi kính hai người cùng nhị thức, nhị phẩm một chén rượu, nguyện trăng tròn người nhà đoàn viên, toàn gia vĩnh bình an!”

Nàng tay trái nâng chén uống một hơi cạn sạch, tay phải đem chén rượu tát vào trong nước.

Trong tay hai cái chén, một cái rót vào nước, một cái rơi xuống boong thuyền lẫn đến bên chân Kỳ Kiều, người đã nằm ở trên lan can thất thanh khóc rống.

Kỳ Kiều luôn luôn đứng phía sau nàng hai bước để che chở cho nàng, giờ phút này thấy nàng khóc lung lay sắp ngã, lòng dĩ nhiên đau nát, rốt cuộc không còn nghĩ đến nam nữ hữu biệt nữa, một phen kéo tay nàng, nhẹ nhàng ôm lấy thân mình run run kia, để nàng tựa vào bả vai hắn mà khóc.

A Thiển đã say chúi chổng mê ly, khóc đến sắp hôn mê, áp lực nhiều năm như vậy, đến giờ phút hồi kinh này bộc phát ra. Trong đầu, sao còn có thể nghĩ đến quy củ lễ pháp, liền dựa vào trên vai hắn thống khoái mà khóc lớn một hồi.

Kỳ Kiều tay trái nắm eo nhỏ, giúp nàng chống đỡ thân mình, tay phải nhẹ vỗ về mái tóc dài, ôn nhu an ủi: “Đừng khóc, huynh sẽ nghĩ biện pháp mang bọn họ trở về.”

A Thiển khóc đến khan cổ họng, thân mình không được vững, trước mắt đều là bóng dáng cha mẹ, căn bản không nghe đến hắn nói câu nói kia.

Nhưng Từ Hề nghe được, nàng nâng hai mắt nhắm lệ mông lung lên nhìn thoáng qua bên kia, thiếu niên lang ngọc thụ lâm phong gắt gao ôm tỷ tỷ thân mình run run, vẻ mặt đau lòng. Hắn là con cháu hoàng gia, hắn yêu thương tỷ tỷ như vậy, có lẽ thật sự có thể cứu cha mẹ trở về.

Từ Vinh Hàn rút cuộc ăn không vô nữa, ném chiếc đĩa, mắt lạnh nhìn. Nhiễm gia lão thất phu tính kế thật tốt, cháu gái lớn của hắn thành công ôm lấy vương tôn thật tinh. Rồi lại liếc mắt một cái nhìn Nhiễm Từ Hề, nàng cùng tỷ tỷ khác nhau, nàng yêu khóc, nhưng chưa bao giờ lên tiếng khóc lớn, chỉ biết yên lặng rơi lệ, hoặc là nước mắt rung rung, một đôi mắt to ngập nước đáng thương chăm chăm nhìn người khác.

Giờ phút này, ánh mắt nhiều lòng người đang nhìn lên hai người kia, có vài phần sầu bi, vài phần hâm mộ. Nàng không dám nhìn nhiều, rất nhanh cúi đầu, ánh mắt dao động lại nhìn đến trên người hắn.

Từ Vinh Hàn nghiêm mặt trừng mắt với nàng, ở trong lòng thầm mắng một tiếng lão thất phu, đứng dậy đi về phòng.

Từ Hề cảm giác được có một đạo nhìn chăm chú ánh mắt, vì thế nhìn lướt qua, nhưng là lại thấy được trong mắt hắn khinh thường cùng hèn mọn.

Lần này nàng không khóc, nàng có thể vì cha mẹ thân nhân khóc, cũng không nguyên vì một người không có một chút quan hệ nào, một người xem thường mình khóc.

Kỳ Kiều ôm lấy A Thiển đã ngất xỉu, đưa nàng về phòng. Từ Hề theo sau hỗ trợ.

Nhẹ nhàng đem nàng đến trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, Kỳ Kiều nhìn không được đau lòng nâng tay muốn lau cho nàng. Lại nhìn đến Từ Hề ở sau người, liền cắn răng đứng dậy, không buông tha rồi đi.

Từ Hề dùng khăn mặt nóng lau tay và mặt cho tỷ tỷ, tháo tất, đắp chăn, giúp nàng nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng chính nàng lại không muốn ngủ một chút nào, xem bên trong hành lý lấy ra một quyển tranh cuốn, lại rút ra một thanh địch bằng ngọc trúc mình yêu thích, đi ra phía đầu thuyền.

(1) Trích bài thơ “Xuân giang hoa nguyệt dạ” của Trương Nhược Hư. Nghĩa:

“Thấy trăng thoát mới là ai?

Trăng sông thoát mới soi người năm nao?

Người sinh mãi, kiếp nào cho biết,

Nhìn trăng sông năm hết không sai.

Trăng sông chẳng biết soi ai?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rơi Xuống Nước

“Thất ca, huynh biết Tổng Dật sao?” Kỳ Kiều nằm trên giường hỏi.

“Không biết.” Từ Vinh Hàn ngồi bên cửa sổ ngắm trăng, lạnh lùng đáp. Hắn nghĩ sẽ nói với tiểu tử này âm mưu của Nhiễm gia lão thất phu, nhưng hắn biết thiếu niên rơi vào bẫy tình thì sẽ không để ý đến.

Quên đi, loại sự tình này chính là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu. Hắn không hiểu, có lẽ vì còn trẻ, về kinh thành, gặp nhiều ân oán hào môn hơn chắc sẽ hiểu được.

Từ Vinh Hàn giờ phút này cảm thấy mình thực thông minh, hắn không tưởng tượng nổi về sau có một ngày hắn sẽ tâm phục khẩu phục về cách nhìn sự đời của Mặc Kỳ Kiều.

Đầu thuyền truyền đến tiếng địch du dương uyển chuyển, réo rắt, thấm nhập sâu vào trong lòng.

Mặc Kỳ Kiều nghĩ đến ngày đó A Thiên tấu khúc “phượng cầu hoàng”, Từ Vinh Hàn lại nghĩ đến ngày đó khi hắn sắp hôn mê trên đầu tường đã thấy tiên tử thời sao.

Cũng giống cảnh đóa hoa tỏa ngát hương vào ban đêm, mưa lất phất, gió thổi nhẹ, từ xa đã ngửi thấy mùi hoa lan thơm ngào ngạt. Tà áo ai lay động, tiếng ngọc bội leng keng khẽ phát ra.

Một khúc kết thúc, không nghe thấy tiếng bước chân, ban đêm yên tĩnh như không người, chỉ nghe được ngẫu nhiên vài tiếng con ếch kêu.

Từ Vinh Hàn muốn đi ra ngoài xem, lại cảm thấy mình không có can hệ, dựa vào cái gì mà đi.

“Thất ca, huynh đi nhìn xem nàng đi, nói như thế nào Nhiễm gia cũng cứu huynh.” Kỳ Kiều đã cời ngoại y, leo lên giường, bên ngoài không phải A Thiên, hắn không nghĩ phải đi ra.

Từ Vinh Hàn cảm thấy nói đến chuyện này, nếu mình không đi, giống như vong ân phụ nghĩa, liền chui ra cửa khoang thuyền, chậm rãi đi thông thả về hướng đầu thuyền.

Nàng ngồi chồm hổm trên boong thuyền, trong tay cầm một bức họa đã mở ra một nửa, si ngốc nhìn người trong tranh, không một tiếng động rơi lệ.

Từ Vinh Hàn nhíu mày, đến gần vài bước thăm dò. Trong tranh là một khuôn mặt như quan ngọc, ngũ quan giống như thanh niên lãng tính, nhìn qua chắc khoảng tuổi mình, khí chất kém cách xa vạn dặm. Người nọ vừa thấy đã ngỡ ngay là văn nhân, nho nhã như ngọc, văn thái thần phi.

“Ngày tư đêm niệm nan gặp lại, nguyệt trực nguyệt hoa lưu chiếu quân.” Từ Hề cúi đầu nói một câu.

Từ Vinh Hàn trong lòng nổi lên một cỗ lửa giận vô danh. Vô si! Dư thừa đến xem nàng, người ta đang nhớ tình lang, rớt xuống nước chết đuối cũng không liên quan đến mình. Hắn xoay người về phòng, lên nằm trên giường.

Từ Hề sợ nước mắt của mình làm ướt bức họa nên ôm sát vào trong ngực. Đây là năm Thiên Thuận thứ 19, khi phụ thân trúng Thám Hoa Lang, mẫu thân tự tay vẽ.

Mẫu thân cười nói: “Về sau cha con sẽ vào triều làm quan, chúng ta không thể lúc nào cũng thấy ông, đem bức họa này treo tại thư phòng, lúc Hề Nhi viết chữ là có thể nhìn phụ thân, tương lai nhà, cũng làm một nữ Thám Hoa.”

Hề Nhi lúc ấy 6 tuổi nhìn bức họa trông rất sống động, hi hi cười.

Nhưng hiện tại, nàng rốt cuộc cười không nổi.

Đảo mất tới gần tháng 9, thuyền đi được tới trên hồ Hành Thủy, cách kinh thành không xa.

Hôm nay vừa ăn xong cơm chiều, lốc xoáy lại đột nhiên nổi lên, gió to thổi sóng đến ập vào mạn thuyền, sấm chớp ầm ầm, mây đen vần vũ, trông như thời Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Mặc Kỳ Kiều tựa vào cửa khoang thuyền nhìn thời tiết hung ác bên ngoài, đón cuồng phong hô to: “Mới tháng 8, sao lại có bão thế này?”

Từ Vinh Hàn đứng trên mép thuyền nhìn bao quát các hướng, quát: “Cái này không phải đông tố, là địa chấn, mau ra đây, thuyền có thể bị lật đấy.”

Mùa xuân năm nay đã có địa chấn một lần, lan đến vài châu phủ, thương vong không lớn, nhưng hậu quả cũng không nhỏ.

Mặc Kỳ Kiều vội vàng nhảy ra khoang thuyền, nếu thuyền bị lật, ở trong khoang thuyền sẽ không ra được, thật sự tiêu đời ngay.

Hai cô nương cũng nghe được lời của Từ thất thiếu gia, giờ phút này nhấc rèm cửa lên, nhìn thiên tượng bên ngoài hung hiểm dị thường, dưới chân thuyền lay động kịch liệt, Nhiễm Từ Thiên vừa muốn đi ra, thuyền đột nhiên nghiêng mạnh về một bên, nếu không phải hai tay nắm chặt cửa khoang, chỉ sợ đã bị đập vào trên vách. Nhiễm Từ Hề bên cạnh sợ tới mức không biết nên làm cái gì.

Mặc Kỳ Kiều đi hai ba bước đến bên cạnh, một tay kéo A Thiên về bên người, quay mặt nói với Từ thất thiếu gia: “Mỗi người giúp một người.”

Từ thất thiếu gia tự nhiên không có gì lựa chọn, chỉ phải xóc Từ Hề lên Từ Hề đưa ra đầu thuyền.

Tám gã thị vệ phân tán ở đầu thuyền và đuôi thuyền, dùng gậy trúc chống đỡ thân thuyền, nhưng hồ nước sâu không thấy đáy, căn bản không tìm thấy điểm tựa.

Mặc Kỳ Kiều nhìn xem gió nổi mây tuôn, sóng to cứ ập vào mạn thuyền, một tay ôm chặt A Thiên, tay kia thì nắm chặt cột buồm thuyền, quát: “Viết vương phủ nhân nghe, ta kỹ năng bơi tốt, các ngươi không cần cứu ta, nếu bị tách ra, ngày mai đến Hành Thủy khách điểm tập hợp.”

Từ Vinh Hàn từng tập binh ở bờ biển ba năm, sóng gió này căn bản là không dễ trong mắt, một tay cầm lấy cánh tay Nhiễm Từ Hề, một tay kia đặt trên khoang thuyền, quan sát tình thế xung quanh. Từ Hề vội la lên: “Bức tranh của ta.” Từ Vinh Hàn cầm lấy tay nàng chặt thêm năm phần, vẫn trầm giọng đối với Từ gia thị vệ hô: “Các ngươi kỹ năng bơi đều vô cùng tốt, tận lực bảo vệ thuyền không lật.”

Lại một cơn sóng đánh mạnh vào cột buồm, Kỳ Kiều cùng A Thiên ướt đẫm. “A Thiên, mau ôm chặt lấy thắt lưng của ta, thời điểm này rồi không cần chú ý lễ nghi.”

Nhiễm Từ Thiên biết đây là thời điểm sinh tử, vươn hai tay ôm chặt hân.

Mắt thấy bên phải lốc xoáy đang đi đến, thuyền nhất định bị cuốn vào. Mặc Kỳ Kiều ôm chặt A Thiên nhảy vào nước, ra sức bơi về phía bên trái.

“Tỷ tỷ.....” Sóng nước, mưa bụi giao tạp, Từ Hề không thấy rõ là bọn họ tự nhảy xuống chứ ko phải là bị rút xuống nước. Không thấy tỷ tỷ đâu, nàng quay đầu tìm kiếm, lúc này lốc xoáy tiến về mạn thuyền bên phải, đem con thuyền xoay tròn hút vào. Từ Hề đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy mình bị kéo đi, Từ Vinh Hàn chỉ bắt được một đoạn tay áo bị xé rách, nên nhảy vào nước theo phương hướng của nàng.

Đối với Từ Vinh Hàn mà nói, ôm lấy một cô nương lơ mơ không có chút sức lực là một chuyện phải làm. Nhưng hân lười tiếp xúc với nàng, bỗng một khúc cây lao đến trong nước, hân cho nàng ôm một đầu cây, một tay túm tay của nàng, một tay vẫy nước.

Đối Từ Hề mà nói này, khó khăn cũng không nhỏ, nàng hai tay ôm chặt khúc gỗ không dám buông tay, sóng gió tuy nhỏ, nhưng cũng là cuộn sóng phập phồng, mỗi lần hít thở, nước ngập vào miệng. Hai chân chìm trong nước lạnh đã bị đóng băng tê rần, bơi một hồi cuối cùng cũng thấy được ngọn đèn trên bờ.

Từ Hề thở mạnh ráng đi vào bờ, đi được hai bước thì hai chân vô lực khụy ngã quỳ gối xuống.

Từ Vinh Hàn lên bờ lại nhìn nhìn phương hướng, liền hướng tới một chỗ thôn trang sáng đèn đi đến, đi một đoạn mới phát hiện người phía sau yên lặng không nhúc nhích, nhìn lại Từ Hề còn ngồi trên mặt đất.

“Eh, sao ngươi còn không đi.”

“Đi không được.” Từ Hề suy yếu đáp.

Từ Vinh Hàn khoanh tay đứng, bóng dáng cao lớn bao phủ cô nương gầy yếu: “Ta nói cho ngươi biết, hôm nay cứu ngươi là vì ngươi từng đã cứu ta, một mạng đền một mạng, ai cũng không nợ ai, ngươi đừng trông cậy vào ta công ngươi đi a, mau đứng lên.”

Từ Hề roi lệ, cầm lấy chân trái nức nở nói: “Chân trái của ta bị tổn thương do giá rét quá độ, gặp lạnh sẽ bị chuột rút..... Ta..... Đau đến không đứng dậy được.”

Từ Vinh Hàn trầm mặc chớp mắt một cái, đi trở về bên người nàng, nhìn cô nương khóc nức nở không ra tiếng, đôi mi dày đầm nước, đuôi mắt ẩn hiện một giọt nước mắt, dưới ánh trăng phá lệ động lòng người.

Hân ngồi xồm xuống, nhéo một chút chân trái của nàng, Từ Hề đau hét rầm lên. Xem môi nàng tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ rồi rầm, không phải giả vờ.

Hân lúc này mới thật sự kiểm tra chân của nàng, theo kinh lạc sờ sờ, phát hiện không ít khối cơ cứng ngắc. Đầu tiên chà xát hai tay nóng lên rồi nhẹ nhàng ôn nhu xoa bóp kinh lạc cho nàng, lại xếp hai chân thẳng ra chậm rãi xoa nắn, đến khi trên đùi khôi phục tri giác, mới giúp đỡ nàng thủ đứng lên.

“Tật xấu này của ngươi đã có từ lâu, có phải không tìm đại phu xem qua hay không?” Từ Vinh Hàn trầm giọng nói.

“Ta sợ tỏ phụ tổ mẫu lo lắng nên không nói ra, trước kia khi khó chịu, ta dùng nước ấm ngâm chân một chút thì tốt rồi.” Từ Hề nhỏ giọng đáp.

“Ngươi như vậy không được, thời gian dài, chân sẽ bị tàn phế, sau khi đến kinh thành, hãy tìm một đại phu xoa bóp chân liên tục một tháng thì sẽ khỏi.”

“Dạ.” Nàng nhẹ nhàng đáp ứng, trong lòng lại biết không có khả năng. Ở tại nhà di của tỷ tỷ, nàng sao không biết xấu hổ nhờ người ta thỉnh đại phu xem bệnh cho mình.

“Quên đi, ta công ngươi đi, nhanh lên tìm nhà dân, thay quần áo ướt ra quan trọng hơn.” Từ Vinh Hàn nhận mệnh.

Từ Hề kỳ thật không muốn, cô nam quả nữ đụng chạm thân thể, nghĩ thế nào cũng không được tự nhiên. Nàng lại không dám cự tuyệt, chân đã có cảm giác nhưng đi không được nhanh.

Hắn ngồi xổm xuống, chờ nàng leo lên lưng. Từ Hề rói rầm một chút, chỉ phải thành thành thật thật ghé vào trên người hắn, cảm nhận được độ ẩm cơ thể của hắn, thật không tự nhiên.

Nhất là khối trước ngực, cứ bị va chạm, thực không được tự nhiên. Không muốn bị chạm vào, nàng dùng cánh tay nâng người lên, ngã người ra sau. Cảm giác nàng không nằm yên, Từ Vinh Hàn giận, đem nàng ném xuống đất, “Ngươi làm gì vậy, nhúc nhích không yên.”

Từ Hề mếu máo: “Không làm gì cả.”

“Ngươi tự mình đi được không?”

“Có thể, nhưng đi không nhanh.” Nàng nói lời thật.

“Quên đi, vẫn là ôm đi, nhìn ngươi ở dưới mắt ta còn dám nhúc nhích không?” Hắn chụp tới, bế ngang nàng lên như em bé.

Từ Hề ở trong ngực hắn không dám lộn xộn, hai tay ngăn trở trước ngực, quần áo ẩm ướt dính vào người làm lộ ra hình dáng thân thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đắc Ý

Nàng so ra còn nhẹ hơn cây đại thương của hắn, ôm trong tay không tốn chút sức nào, đi nhanh thoăn thoắt, không bao lâu đã tới ngoài làng.

Bỏ nàng xuống, hắn đi từng nhà gõ cửa, hỏi hai nhà đều nói không có phòng cho tá túc. Từ Hề cho rằng do hắn quá cao lớn, làm người ta sợ tới mức không dám giúp hắn. Đến căn nhà thứ ba, nàng tự mình đi gõ cửa, người ra mở cửa là một nam hán tử, Từ Hề nói là nàng cùng đại ca rơi xuống nước, muốn xin tá túc một đêm. Hán tử nhìn cô nương thật đáng thương, đi theo sau là một nam nhân, cũng không nghĩ nhiều đến vợ mình, cho bọn họ vào nhà.

Nhà này lòng người thiện lương, trong nhà thì thực bần cùng, nam nhân phải dựa vào việc đánh cá ở Hành Thủy hồ mà sống. Vợ hắn là một phụ nhân sạch sẽ lưu loát, biết trọng phụ đồng ý cho bọn họ ngủ lại, liền đi đun nước ấm cho bọn họ tắm rửa, đưa quần áo hai vợ chồng cho bọn họ thay ra.

Từ thất thiếu gia so với nam nhân bình thường đều cao hơn nửa đầu, mặc quần áo của hán tử chẳng ra cái gì cả. Cũng may chỉ là một đêm, phụ nhân giặt quần áo cho bọn họ, lại bị Từ Hề đoạt lại. Sau khi tẩy sạch hong khô, nàng thấy y phục của hắn trên tay áo và vạt áo đều bị rách, nên đem vá lại. Nàng lại tìm một miếng vải vụn vá lại tay áo bị xé của mình, loay hoay đến nửa đêm mới đi ngủ.

Sáng sớm, Từ Vinh Hàn muốn thay lại trang phục cũ, thị vệ mang cho hắn hai bộ, hắn cứ như vậy chỉ có ba bộ quần áo để luân phiên, ngày hôm qua rơi xuống nước lại đứng dịp mặc bộ này. Hắn không muốn dính dáng đến Từ Hề, nhưng chung quy, hắn là nam nhân tục tằn, không đến mức phân cao thấp với một bộ quần áo.

Một nam hài mười hai mười ba tuổi đang luyện thương trong viện, là con trai của nhà này. Từ Vinh Hàn hứng thú nhìn hắn động tác vung về, khoát tay kêu hắn mang thương lại đây.

“Ta dạy cho đệ một bộ thương pháp, ta làm một lần, đệ nhớ bao nhiêu thì luyện bấy nhiêu.”

Hắn cầm thương lên, hoa thương (đầu thương, chỗ gắn lông màu đỏ) tung bay, xuất thần nhập hóa, thân thương vun vút xoay quanh hắn, hoàn toàn không có khe hở.

Từ Hề cùng dân vợ chồng ngư đứng xem đều choáng váng.

Tiểu nam hài lại trọn mắt há hốc miệng, chờ hắn thu thức còn không kịp phục hồi tinh thần lại.

Từ Vinh Hàn nhìn biểu tình của bọn họ, thỏa mãn mỉm cười.

“Bộ thương pháp này..... Có một chiêu hình như là hồi mã tam thương trong truyền thuyết a? Có thể đây là Từ gia thương pháp.” Tiểu nam hài không dám xác định, dù sao hắn không chân chính gặp qua, chỉ nghe nói đó là tuyệt chiêu của thương pháp của Từ gia.

Từ Vĩnh Hàn cao giọng cười to:“Đứa nhỏ này có điểm kiến thức, vì sao lại tập võ?”

“Đệ muốn học giỏi võ nghệ, bảo vệ quốc gia, làm đại tướng quân.” Tiểu nam hài hào hùng đáp.

“Tốt, nếu tương lai đệ muốn gia nhập quân ngũ, hãy đến Định quốc công phủ ở kinh thành tìm ta, ta là thất thiếu gia của Từ gia.”

Hắn từ trung niên kinh hỉ chạy tới:“Đây là gặp được quý nhân nha, con trai, mau dập đầu với Từ tướng quân.”

Tiểu nam hài cao hứng dập đầu thật mạnh, được Từ thất thiếu gia nâng dậy, hỏi hắn tên gọi là gì, hắn nói kêu Giang Phong. Từ thất thiếu gia gật đầu, nhớ kỹ tên này. Quay đầu liếc mắt một cái, nhìn thấy trong ánh mắt Nhiễm Từ Hề toát ra sự sùng bái khiếp sợ, trong lòng âm thầm đắc ý.

Gia ở nhà các người dưỡng thương, không lộ ra công phu thực, hôm nay cho người chút kiến thức, mới biết gia lợi hại.

Từ Hề từng nhìn đại ca luyện thương, nhưng đại ca không có Từ gia thương pháp lợi hại, cho nên nàng xem ngây người. Nhìn Từ Vĩnh Hàn biểu tình đắc ý, không khỏi cảm thấy buồn cười, hé miệng vụng trộm cười, lại sợ hắn nhìn thấy, nàng vội vàng quay người đi.

Kỳ thật hắn nhìn thấy, đây là lần thứ hai thấy nàng cười vui vẻ đến như vậy, lần đầu tiên là lúc nàng phát hiện hắn không thể ăn tiêu. Hắn cảm thấy nếu nàng không hay khóc, cũng không phải thực đáng ghét, nàng lại cố tình hay khóc.

Phụ nhân của ngư dân cố ý làm hai món đồ ăn, tí mĩ chế biến, Từ Hề hỗ trợ làm đậu hũ trứng muối. Lúc ăn cơm, Từ Hề gấp một đĩa rau dại xào, thấy trong đó có tiêu, nhỏ giọng nhắc nhở Từ thất thiếu gia đừng ăn món đó.

Từ thất thiếu gia không nghe, còn cố ý ăn nhiều vài đĩa, rồi lại cảm thấy đậu hũ còn lại thì phí qua, quay sang tấn công đĩa đậu hũ.

Lúc đến được Hành Thủy khách điểm, đã là buổi trưa, nàng nhìn lướt qua mu bàn tay Từ thất thiếu gia, quả nhiên đã nổi vài nốt đỏ, hắn lại tự nhiên đưa tay gãi gãi.

“Chu chơa! Cô nương ấy thật đẹp.”

Vài người đứng cạnh bên đều hướng đầu về phía trước nhìn nhìn, Từ Hề cũng đi qua nhìn.

Quả nhiên nhìn thấy một mỹ nhân khuynh thành, mặc áo tơ nhuộm màu trắng, váy dài sắc đỏ tươi thêu hoa quế bằng tơ vàng, viền váy là trăm con bướm bay lượn cùng mây. Cô tay phải mang một vòng tay mã não màu đỏ hợp với trang phục, ba ngàn sợi tóc đen tuyền dài đến ngang hông, tóc kết kiểu liễu chi, cài trâm ngọc Bát Bảo từ màu lục, vài tia sợi tóc phát phơ trước gió. Thắt lưng mềm mại như rắn, thướt tha lỏng lẻo như dương liễu, môi đỏ như hoa anh đào, trên môi điểm một chút màu son, trên hai má đánh chút phấn trắng nõn mịn màng, hai tròng mắt như nước, mi dài như rèm. Mím cười, bên môi hiện lên hai lúm đồng tiền không sâu.

Đây thật là tỷ tỷ Nhiễm Từ Thiển sao?

Sau khi rơi xuống nước, cánh tay trái Mặc Kỳ Kiều ôm chặt A Thiển, cánh tay phải ra sức vẫy nước, hai chân bơi thật nhanh. Bắt đầu gió thổi từng cơn, A Thiển uống phải mấy ngụm nước, sau đó rời xa lốc xoáy, dần dần gió êm sóng lặng. Nàng vì giảm bớt gánh nặng cho hắn, bắt đầu thử học động tác của hắn, dùng cánh tay phải ôm thắt lưng hắn, cánh tay trái vẫy nước, trên đùi cũng có thể đạp vài cái.

“A Thiển, muội thật thông minh.” Kỳ Kiều khen.

“Muội mới trước đây..... bị đuối nước, đại ca..... Đã dạy muội một chút.” Vì nói chuyện với hắn, lại uống phải hai ngụm nước.

Hắn quay đầu nhìn nàng lại thấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng, bởi vì nước hồ nên càng kiều diễm. Không cùng nàng nói chuyện, nghĩ rằng thông minh cũng có thông minh không có mục đích tốt, nếu nàng hôn mê, không phải có thể thừa dịp độ khi, hôn được một cái sao.

Có một loại cùng leo tường cao đi với nhau gọi là bỉ dục song phi. Phi, hôm nay mới biết được có một loại ngao du gọi là ôm nhau mà bơi.

Hắn ôm nàng không ngại ngừng nắm chặt eo nhỏ, cánh tay cùng cánh tay của nàng giao nhau, nàng cũng ôm thắt lưng rắn chắc hữu lực của hắn. Chân bọn họ cùng đạp nước, ngẫu nhiên dính cùng một chỗ, hai sườn cánh tay đều vung lên. Đương nhiên, khí lực nàng không bằng hắn, thân mình dựa vào hắn, chủ yếu nhờ hắn mà tiến về phía trước.

Mái tóc dài của nàng nghịch ngợm chạy trên môi của hắn, làm lòng hắn ngứa ngáy.

Lên bờ, hai người ngồi dưới đất thờ phỉ phò. Hắn lại cúi đầu nhìn đôi môi đỏ mọng mê người kia, chờ đợi nàng đột nhiên té xỉu.

“Lạnh thật a, chúng ta đi nhanh đi.” Gió đêm thổi tới, xác thực thật lạnh, A Thiển ôm lấy bà vai co rúm lại một chút.

“Lạnh không?” Hắn kéo tay nàng qua, đặt ở bên miệng thổi một ngụm nhiệt khí.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ở Chung Một Chỗ

Giúp nàng đứng lên, hai người sóng vai đi về phía trước

Gần đó có căn nhà tranh, vách được đắp từ bùn đất, bên cạnh là sân phơi lưới đánh cá. Thoạt nhìn hình như là nơi ở của ngư dân.

Kỳ Kiều kêu vài tiếng, phát hiện bên trong không có người.

Nhìn về phía xa, muốn đến thôn trang còn phải đi một đoạn khá dài, Kỳ Kiều nói: “A Thiện, thôn còn khá xa. Nơi này không có người, chúng ta cứ ở tạm một đêm, nếu đi đến thôn chỉ sợ chúng ta bị đông lạnh chết rồi.” Kỳ thật, hắn muốn ở chung với một mình A Thiện, không muốn đi vào thôn xin tá túc.

A Thiện bị lừa, cảm thấy hắn nói có đạo lý, liền gật đầu đồng ý.

Căn nhà đơn sơ không có nhiều vật dụng, phòng bếp cũng không trừ nhiều củi đốt, xem ra chủ nhân nơi này thấy thời tiết không tốt, đã chạy về nhà.

Phòng rất nhỏ, bình thường hẳn chỉ có một người ở. Chỉ có một cái giường bằng đất, trên giường có một gối đầu, một chăn. Một kệ ở góc phòng xem như là bếp, trên đó có mấy chai lọ như là đồ gia vị. Hai người bọn họ nấu một ấm nước, trong phòng có vẻ ấm áp hơn. Tìm được một cái bồn bằng gỗ, họ định sẽ tắm rửa cho sạch.

Kỳ Kiều thực quân tử nói: “A Thiện, muội tắm trước đi, huynh sẽ canh giữ bên ngoài cho.”

A Thiện không đành lòng: “Bên ngoài rất lạnh, huynh ở trong phòng đi, muội tin huynh, nhưng không cho huynh nhìn lên nha.”

Kỳ Kiều cười hi hi nói đầu có, A Thiện vẫn ngượng ngùng, thôi tắt đèn.

Ánh trăng xuyên qua chỗ rách trên cửa cùng cửa sổ chiếu sáng căn phòng nhỏ, nàng đứng trong bóng tối yên lặng cời quần áo.

Mặc Kỳ Kiều ngồi xổm ở cửa, lắng lắng nghe thanh âm huyền ảo phía sau, trong đầu nghĩ nàng cời từng món như thế nào, trong lòng từ từ nổi lửa, càng cháy càng to, rồi bành trướng ra muốn thiêu luôn vách cửa.

Tiếng nước róc rách truyền đến, do nàng tắm trong bồn gỗ. Lúc ôm nàng ở cột buồm trên thuyền, hắn đã cảm nhận được dáng người của nàng. Không phải là đêm Trung Thu đó, lần đầu được ôm nàng vào lòng, hắn đã được cảm thụ rồi. Vừa rồi, khi từ dưới nước đi lên, quần áo ướt sũng đều dán vào trên người, tóc nàng bết lại, lộ ra cái cổ trắng nõn, dãy núi trước ngực phập phồng làm hắn hô hấp không thông.

Dáng người A Thiện tốt hơn so với Từ Hề, do Từ Hề quá gầy, mất đi chút hương vị nữ nhân.

Nghe được tiếng nàng đứng lên, cổ họng Kỳ Kiều động dậy, một ý tưởng lớn mật xông ra, không bằng hôm nay “muốn” nàng, dù sao sớm muộn gì nàng cũng là người của hắn.

Không được, không được, như vậy A Thiện sẽ hận hắn cả đời, hắn muốn dành khoảng khắc đẹp nhất cho đêm động phòng hoa chúc.

Tuy nói là tin tưởng nhân phẩm hắn, nhưng trong phòng vẫn có một đại nam nhân, A Thiện ngượng ngùng liền mặc quần áo ướt vào. Lau thân thể bằng áo khoác, nàng chỉ mặc áo yếm và trung y. Sau đó, đem áo khoác giặt sạch, rồi phơi trên giàn bên bếp lò.

“Xong rồi, Kiều ca ca, huynh tắm đi, muội múc nước cho huynh.” A Thiện không thấp đèn, bởi vì chỉ có một tầng quần áo trên người, có một số chỗ rất rõ ràng.

“Uhm” Kỳ Kiều mở cửa, đem nước bắn đổ đi, thật ra hắn hận không thể dùng lại nước tắm của A Thiện, nhưng chắc chắn nàng sẽ không đồng ý.

A Thiện ngồi xổm bên bếp lò hong khô quần áo ngoài, hắn tắm rửa ngay phía sau nàng. Nghe tiếng hắn thở dài, A Thiện hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không, không có việc gì.” Hắn làm sao có thể nói về biến hóa trên người mình đây.

Hắn đơn giản chà rửa vài cái, vì không dính bẩn nên hắn tắm rất nhanh, mang quần áo vào bồn giặt, sau đó leo ra khỏi bồn mặc vào người.

“Xong rồi?” A Thiện hỏi.

“Uh. Xong rồi, đốt đèn đi.”

A Thiện đốt đèn, mới phát hiện hắn không mặc áo, lập tức đỏ bừng mặt, xoay người sang chỗ khác, giật dử nói: “Sao huynh không mặc quần áo?”

“Huynh có mặc mà.” Hấn là nam nhân thôi, không mặc áo có sao đâu, không mặc quần mới có vấn đề.

“Huynh mặc áo vào đi.”

“Áo rất ướt, muội hong khô giúp huynh đi, muội đừng nhìn huynh là được rồi.”

“Được rồi.” A Thiên đỏ mặt, nhắm mắt lại sờ soạng hướng bên này, ý bảo hấn đem áo đặt vào tay nàng.

Kỳ Kiều cố ý trêu ghẹo, đứng yên, làm nàng sờ trúng ngực của hấn. Bàn tay mềm mại kia chạm vào làn da trong người hấn bùng cháy dữ dội.

“Huynh... Huynh khi để muội, còn như vậy muội không để ý đến huynh nữa.” A Thiên mặt đỏ gay, ngay cả lỗ tai cũng ửng hồng.

Nhìn bộ dáng của nàng, hấn thật muốn hung hăng ôm chặt lấy. Mặc Kỳ Kiều dùng sức kiềm chế, kiềm chế, kiềm chế...

“Được rồi, không đùa với muội nữa, muội cứ hong khô đồ của mình, chút nữa huynh tự làm. Huynh ngồi bên này, muội đừng nhìn là được.” Hấn đi qua, đưa lưng về phía nàng ngồi xuống.

A Thiên nghe động tĩnh, thấy hấn thành thành thật thật ngồi ở bên kia, liền mở to mắt, chuyên tâm hong quần áo. Lòng bấp lửa cháy rực, chỉ chốc lát sau, trung y trên người cũng khô. Tóc cùng áo khoác cũng muốn khô.

“Muội muốn mặc quần áo, huynh không được quay đầu a.”

“Uh, yên tâm” Hấn không dám quay đầu, sợ chảy máu mũi.

A Thiên đỏ mặt mặc xong quần áo, kêu hấn đến hong khô đồ.

Kỳ Kiều ngồi trên băng ghế nhỏ, bên bếp lò, chậm rãi hong khô quần áo, kêu A Thiên lên giường ngủ.

A Thiên khó xử nhìn cái giường đất không lớn mấy, cho dù hai người gầy, cũng không thể cùng nằm ngủ.

Kỳ Kiều buồn cười, liếc mắt xem biểu tình rối rắm của nàng, cười nói: “Muội ngủ trên giường đi, huynh nằm úp sấp ở trên bàn ngủ một lát là tốt rồi.”

“Nhưng huynh là tiểu vương gia đó.” Nàng đột nhiên nhớ tới việc này.

“Đừng nói vậy, sao muội nghĩ vậy, huynh là đại ca muội đó, giấu lại nếu đại ca ở đây, huynh ấy cũng sẽ cho muội ngủ trên kháng.”

Nếu thật là đại ca, A Thiên nhất định không khách khí, nhưng hấn không phải đại ca nàng.

Kỳ Kiều lại hồng nàng vài câu, mới làm cho nàng ngoan ngoãn nằm xuống.

Hấn yên lặng nghĩ, đêm nay là một cơ hội tuyệt hảo, nếu thổ lộ tấm lòng với nàng, nàng có thể chấp nhận hay không.

Không được, hấn bỏ ngay ý tưởng này. Nàng là cô nương thành thật, tổ phụ nói gì nghe nấy. Muốn nàng thực hiện hôn ước, nàng không dám có ý tưởng khác, chắc là phải chờ hôn ước bị hủy bỏ, rồi thổ lộ.

A Thiên bôi trong hồ nửa ngày, đã sớm mệt mỏi, nằm đắp chăn, chỉ chốc lát sau ngủ thiếp đi.

Mặc Kỳ Kiều hong y phục xong, đi đến giường gọi nàng, nàng không nhúc nhích, hấn vén chăn lên, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nàng.

Ánh đèn dầu chập chờn, cảnh vật nhìn không rõ mông lung, như tâm tình lúc này của người thiếu niên 16 tuổi.

Nàng cứ im lặng ngủ bên cạnh hấn, mắt to linh động nghĩ ngợi, lông mi thật dài, trong lúc ngủ mơ màng cũng không mất vẻ tươi tắn.

Môi anh đào hồng nhuận, giống như hai cánh hoa nở rộ, khoe miệng ẩn hiện nụ cười, mơ hồ lộ vẻ ngọt ngào. Hấn thật không nhịn được dụ hoặc kia, từ từ tiến gần vào nàng.

Tim hấn đập mạnh, môi chạm vào cánh hoa kia, thương thức sự mềm mại, mịn màng như được uống quỳnh tương ngọc lộ.

Vốn định lướt qua, nhưng hấn lại đắm chìm vào ngọt ngào của nàng, luyến tiếc buông ra. Trần trọc mút vào, hơi thở càng ngày càng nặng.

“Uhm.....” Nàng đột nhiên nhúc nhích, thân mình rụt lui về phía sau, lông mi run rẩy vài cái, tiếp theo không động đậy nữa.

Hoàn hảo, nàng không tỉnh lại, Mặc Kỳ Kiều sợ tới mức không dám lộn xộn, đầu nhẹ nhàng gối lên trên nửa cái gối đầu, sát bên cạnh nàng. Mím cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng hồng, vừa rồi nóng nảy, thiếu chút nữa làm nàng tỉnh giấc, cũng không biết né tránh cái mũi, làm nàng hô hấp không thông, mới đem mặt nghẹn đỏ.

Trong phòng thái an tĩnh, chỉ có thể nghe tiếng côn trùng và ếch ngoài cửa sổ, còn có tim hấn cứ đập thình thịch. Cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu,

đến khi hần mệt nhọc, nhưng cũng luyến tiếc ngủ. Xác định nàng hần là ngủ say, Kỳ Kiều nhẹ nhàng xếp góc chăn cho nàng, nhỏ giọng nói: “A Thiến, huynh thích muội lâu rồi, muội có thích huynh không?”

Cô nương im lặng ngủ, vẫn không nhúc nhích.

“Ngoan! Ngủ đi, tiểu bảo bối.” Hần dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào chóp mũi của nàng, nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Kinh Diễm

Sáng sớm, lúc A Thiến tỉnh lại, Kỳ Kiều đang ở đứng trước cái vó bắt cá bên bờ sông. Hần kéo vó, bắt một túm cá, đi vào nhà, gặp A Thiến ngay cửa nhà.

“A Thiến, tôi qua, muội ngủ ngon không?”

“Đạ, tốt. Huynh ngủ trên bàn có được không?” A Thiến cúi đầu áy náy đỏ mặt nói.

Hần thích nhất nhìn bộ dáng nàng ngượng ngùng, mặt đỏ hồng, cười gượng hai tiếng, nói: “Nơi này có không ít tôm sông, buổi sáng ăn cái này.”

“Đạ.” A Thiến nhận lấy, mang đi rửa sạch.

Kỳ Kiều đau lòng nhìn nàng, kéo nàng ra: “Đề huynh rửa cho, muội đừng động tay, sẽ bị thương đó.” Việt Vương phủ Nhị công tử chưa từng rửa tôm, bỏ vào nước chỉ khuấy lên vài cái rồi bỏ hết vào nồi. Trong nhà, gia vị rất ít, chỉ có thể bỏ ít muối, làm đơn giản, nhưng thường thức được nguyên vị của tôm.

Mặc Kỳ Kiều giống như nhà ảo thuật, từ trong ngực lấy ra một túi kim châu, chọn một viên để trên bàn: “Ngân phiếu đều ướn, chỉ còn cái này, chúng ta không phải ăn không trả tiền.”

A Thiến cười nói: “Viên kim châu này có thể mua được toàn bộ chỗ này.”

“Thi ân cho người, không cầu hồi báo, đi thôi.” Tiểu vương gia đắc ý cười cười, tiến lên nắm tay A Thiến.

A Thiến linh hoạt tránh đi, bước đi ra ngoài, Kỳ Kiều cười gượng hai tiếng đi theo.

Đi được vài dặm đường, gặp được Tiết Lục cùng một hộ vệ khác đang tìm kiếm bọn họ, bốn người rất nhanh đi đến Hành Thủy thành. Nhìn thấy còn sớm, Kỳ Kiều mang A Thiến vào một cửa hàng may mặc, phàm là món nào hợp với bọn họ đều được chương quầy mang ra giới thiệu.

A Thiến chọn một bộ trang phục trắng tinh thuần khiết bằng vải dệt tằm thượng, bị Kỳ Kiều đoạt lấy đặt một bên: “Xem thường Kiều ca ca của muội à, huynh cho muội lựa hai bộ quần áo, muội lại chọn như vậy à?”

A Thiến ngượng ngùng đỏ mặt: “Kiều ca ca tất nhiên trả nổi tiền, chỉ là muội vô công không chịu lộc.....”

Cái gì kêu có công? Có phải sinh con trai mới kêu có công? Nếu không muội lấy thân báo đáp cho ta đi.

Lời này Mặc Kỳ Kiều thoáng qua trong đầu một chút, không dám nói ra.

“Nói với muội bao nhiêu lần rồi, không có đại ca, huynh chính là đại ca. Đại ca mua cho muội thì sao?”

“..... Là.”

“Vậy đi thử đi, nếu thích hợp đều phải thử.” Vương phủ thứ không thiếu nhất chính là tiền.

Chương quầy vừa thấy đây là ông chủ lớn, vội vàng kêu tiểu nha đầu mang Nhiễm Từ Thiến đi vào phòng thử, lại thăm dò hỏi: “Cách vách là cửa hàng trang sức của đại cữu tiểu nhân, bên trong cũng có thứ tốt, có lẽ cô nương sẽ thích.”

Mặc Kỳ Kiều không hề nghi ngại, liền gật đầu, quay người xem trang phục.

Hần chọn vài mẫu trang phục màu nguyệt nha, trường bào có thêu tùng trúc, kêu tiểu nhị gói lại, cuối cùng lại ngồi chờ.

A Thiến đi ra từ buồng trong, mặc trên người vẫn là bộ quần áo cũ hôm qua.

“Sao không đổi?” Hấn đứng dậy hỏi.

“Muội tóc rối bù, đồ đẹp, nhưng muội mặc vào chẳng ra gì.” Trong phòng không có lược, buổi sáng A Thiên chỉ dùng ngón tay cào vài cái, rồi lấy dây vải cột lại.

Chường quỳ lập tức sáng mắt, nói: “Nương tử tiểu nhân ở trong hậu viện, cô nương cứ chọn một bộ trang phục và trang sức, đến hậu viện để nàng ấy hậu hạ cô nương tắm rửa thay quần áo, chải một kiểu đầu xinh đẹp, vậy mới xứng với khuôn mặt như thiên tiên của cô nương.”

A Thiên còn chưa nói, Kỳ Kiều liền thay nàng đáp ứng. Hấn cùng đi qua cửa hàng cách vách chọn trang sức, tiểu nhị đến trần tiệm chỉ bảo cũng mang ra, là một cây trâm hồng lưu đỉnh ngọc Bát Bảo, chất ngọc thuần khiết, không một tia tạp chất. Dường vàng khắc thành hình dạng cây lưu, tua có hình quả lưu.

A Thiên từng gặp qua kỳ trân dị bảo, nhưng là chuyện của nhiều năm trước. Mấy năm nay chưa từng gặp qua cây trâm đẹp như vậy, tự nhiên yêu thích không nổi buông tay.

Tiểu nhị không ngừng nói tốt: “Cây trâm sáng hồng, càng xứng với cô nương da trắng như ngọc. Cây hồng lưu ngụ ý nhiều con nhiều phúc, là hảo ý. Hành Thủy thành không có thứ tốt như vậy đâu, là do lão gia nhà tiểu nhân tìm được ở kinh thành, nhưng đến nay vẫn chưa có người xứng với nó. Cô nương cùng với công tử là một đôi bích nhân, trai tài gái sắc, trâm này ngụ ý trăm năm hảo hợp, con cháu đầy đàn.”

A Thiên nghe thế, đỏ mặt đem cây trâm để trên quây, xoay người đi.

Mặc Kỳ Kiều lạnh lùng nói hai chữ: “Nói nhiều.” Kỳ thật trong lòng hấn thực thụ sướng.

Tiểu nhị cười chịu tội, trong lòng cười thầm. Vị công tử này nhìn cô nương trong mắt tràn đầy tình ý, tuy chỉ nhìn lên vài lần, nhưng hấn rất tinh mắt. Hôm nay, vị công tử này trả tiền, nhất định sẽ vì cô nương trong thâm tâm hấn mà vung tiền như rác.

A Thiên không biết hấn chi bao nhiêu tiền, nàng bị hai tiểu nha hoàn kéo vào hậu viện, tắm rửa thay quần áo, sau đó, có một phụ nhân trung niên chải đầu, búi tóc cho nàng, thoa phấn, xong hết mới đưa nàng đến trước gương đồng.

A Thiên nhìn mỹ nhân trong gương, lại không xác định nhìn trái nhìn phải, thật là nàng sao?

“Cô nương mau đi ra cho công tử nhìn một cái đi.” Phụ nhân kéo tay nàng.

“Chờ một chút.” A Thiên lấy mấy cây trâm cài trên đầu xuống, chỉ chừa lại cây ngọc trâm kia. Nàng cùng Tử Hề ở nhà đều mặ mộc, chưa từng đeo nhiều trang sức như vậy, trên đầu cắm nhiều trâm như vậy thật không quen.

Phụ nhân cười cười, không nói cái gì, dù sao phía trước đã thanh toán hết, nàng không muốn mang nhiều, thì mang về dùng từ từ.

Mặc Kỳ Kiều đã tắm rửa thay quần áo xong, cởi bỏ một thân áo choàng nhiều nếp nhăn, đầu tóc xốc xếch, mặc lên một bộ cẩm bào nguyệt nha, mày kiếm bay xéo, lông mục trong trêu.

Hấn ngồi bên cạnh bàn uống trà, kiên nhẫn chờ A Thiên đi ra, trong điểm bọn tiểu nhị đều nhìn không được vụng trộm nhìn vị tuấn lãng công tử này.

Bỗng dưng, chén trà trên tay hấn bị kiềm hãm, dừng ở trên bàn. Người cũng chậm rãi đứng dậy, hai ánh mắt sáng ngời dừng ở trước mặt cô nương vừa đi ra.

Nàng tựa như mỹ nhân đi ra từ bức họa, vừa giống như tiên nữ trên chín tầng trời. Tay mềm mại, da nõn nà, tóc như suối, trán cao, nụ cười mím tươi tắn. Đôi mắt đẹp sáng ngời.

Môi được thoa chút son, đỏ tươi vạn người mê, nụ cười yếu ớt như hoa đào tháng ba.

Hấn đột nhiên hiểu được tỷ muội hai nàng sao được gọi là Tử Thiên, Tử Hề.

“Kiêu ca ca?” Nhìn hấn thất thần, A Thiên ngưng ngưng đỏ mặt cúi thấp đầu, gọi hấn một tiếng.

“Uhm” Hấn phục hồi tinh thần, mỉm cười tiến lên hai bước, ôn nhu nói: “Chúng ta đi thôi.”

Năm trước khi mới gặp nàng, nàng chỉ có 13 tuổi, như hoa phù dung, đơn thuần thanh lệ. Hôm nay thêm chút đồ trang sức thanh nhã, tăng thêm vài phần ý vị nữ nhân, làm cho hấn hận không thể lập tức ôm nàng về nhà mà sủng nàng.

Đừng vội đừng vội, hấn trong lòng khuyên nhủ chính mình.

Nhìn trộm đôi môi đỏ mọng kiều diễm kia một cái, đây là nơi tối qua hấn mới thường thức, nhất thời lòng tràn đầy vui mừng, thỏa mãn vô hạn.

A Thiên nhỏ giọng nói: “Có phải không được tự nhiên không? Muội còn không nhận ra chính mình.”

“Không, rất tự nhiên, A Thiên là cô nương đẹp nhất trên đời, mặc như thế nào cũng đẹp.” Kỳ Kiều dẫn đầu từng bước đi trên đường, nàng đi bên cạnh.

Hành Thủy thành không quá lớn, sao từng gặp một đôi tuấn nam mỹ nữ như vậy, đường cái lập tức rối loạn. Có người mãi nhìn mỹ nhân quên cả đời bước, có các cô nương nhìn lên công tử. Vô số ánh mắt nóng rực từ bốn phương tám hướng, A Thiên cúi đầu không dám nhìn.

Mới đầu, Mặc Kỳ Kiều có chút đắc ý, nhưng rất nhanh đã hối hận, A Thiên là để mình hấn ngấm, sao có thể phơi bày ra như thế, liền phân phó thị vệ đi mua mận che mặt.

Từ Hề nhìn tỷ tỷ chói lọi như ban ngày, lại cúi đầu nhìn trang phục rách nát của bản thân, không tiếng động cắn môi dưới. Tỷ tỷ mệnh tốt thật.

Từ Vĩnh Hàn cũng sững sờ chớp mắt một cái, hẳn biết hai cô nương Nhiễm gia đều xinh đẹp, nhưng Nhiễm Từ Thiên hôm nay không chỉ đẹp, mà còn có một thần thái khác ẩn trong nét mặt. Lại nhìn tiểu vương gia vô cùng kiêu ngạo bên cạnh, hẳn đột nhiên cảm thấy giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì đó.

A Thiên cũng thấy được muội muội tủi thân, nắm tay nàng thì lại phát hiện mảnh vải ở tay áo, liền nhẹ giọng an ủi nói: “Kiều ca ca mua rất nhiều quần áo mới, cho hai chúng ta cùng nhau mặc. Chốc lát muội đi vào thay đi.”

Từ Hề khẽ gật đầu, không nói gì. Kỳ thật nàng hiểu được, tiểu vương gia trong lòng chỉ có tỷ tỷ, tỷ tỷ đương nhiên sẽ cùng nàng chia sẻ quần áo mới, nhưng chung quy vẫn không phải đồ của nàng.

Khi vào cửa, nàng lại liếc liếc mắt về cánh tay đang ửng đỏ của Từ Vĩnh Hàn, Từ thất thiếu gia có chút giận. Người ta mua quần áo mới thì người ta vui, người nhìn ta làm gì? Ta không nợ của người cái gì. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Phủ Định Quốc Công

Từ Hề chọn trong đồng quần áo một bộ trang phục tối màu, A Thiên không đồng ý, nói nàng bộ này sẽ dài rộng, chọn lại cho nàng một kiện màu hồng cánh sen bằng lụa mỏng, đưa thêm cho nàng hai cây ngọc trâm.

“Chúng ta sẽ vào kinh, phải học cách ăn mặc trang điểm, muội còn nhớ nhóm quý nữ ăn mặc ra sao không? Đương nhiên, chúng ta kém người ta, nhưng cũng không thể keo kiệt.”

Trong trí nhớ lúc nhỏ, vẫn còn những hình ảnh ấy, nhưng hiện tại không thể so sánh, muốn học cũng chưa chắc học được, chỉ có thể chấp nhận tình thế.

Trên bàn ăn, Từ thất thiếu gia nói có hai người thị vệ Từ gia chưa đến, thuyền cũng không tìm được, quyết định không đi đường thủy nữa, buổi chiều sẽ đi mua xe ngựa, theo đại đạo đi trực tiếp vào kinh.

Mặc Kỳ Kiều đồng ý biện pháp này, hai cô nương cũng không có ý kiến.

“A Thiên sáng nay vẫn ăn chưa no, buổi trưa ăn nhiều một chút, huynh toàn gọi món chiếu bài của tiệm đấy.” Kỳ Kiều ân cần đẩy đĩa rau đến trước mặt A Thiên.

“Dạ, huynh cũng ăn nhiều một chút.”

Từ Hề gấp một đĩa trong đĩa măng xắt sợi xào trước mặt Từ thất thiếu gia, rồi lẳng lặng uống nước xua đi vị cay, sau đó bưng đĩa chân giò lợn kho đến ăn chung với Từ Thiên.

A Thiên thích ăn lạt, tưởng Từ Hề chăm sóc mình, liền nhìn nàng cười trộm một chút.

Từ lão thất cong cong mu bàn tay, lúc này đã học ngoan, nha đầu kia có mấy phần thông minh, nàng không cho ăn gì thì hẳn kiên quyết không thể ăn.

Đại đạo đi về kinh thành thân thang bằng phẳng.

Hoàng hôn mấy ngày sau đã đến kinh thành, bọn họ lại không biết nhà Vệ Bác ở đâu, đành phải kéo nhau đến phủ Định Quốc công, sáng mai sẽ an bày cho hai cô nương.

Mặc Kỳ Kiều ngồi trên lưng ngựa, nghĩ đến ngày mai sẽ từ biệt A Thiên, di của nàng sẽ lo liệu chuyện hôn ước, về sau sẽ khó gặp nàng, đến tin tức cũng khó nhận được. Kêu Tiết Lục đến, thấp giọng phân phó vài câu, khiến hắn tách ra đi về hướng khác.

Người gác cổng thấy Từ Vĩnh Hàn, sợ ngây người: “Thất thiếu gia đã trở lại, Thất thiếu gia, ngài đã ba năm không về nhà, nhanh đi nói cho lão thái quân.”

Từ thất thiếu gia lười cùng bọn họ dong dài, chỉ ừ một tiếng, liền mang theo ba người còn lại đi nhanh vào nội viện.

Phía sau, người gác cổng cùng mấy gã sai vặt đã chụm đầu bàn tán về hai cô nương che mặt. “Hắc, thấy không. Thất thiếu gia chúng ta ba năm không trở về, mà đã cưới được hai người vợ nhỏ rồi.”

Trước cửa phòng, một phu nhân trẻ tuổi cao gầy đi ra, thấy Từ Vinh Hàn, sững sốt một chút, sau đó cười to: “Đừng trách tâu chê lão thất đệ nha, sao đệ thành một khối than đen thui vậy? Ha ha ha.”

[Nên nói thì nói, không nên nói cũng nói] Tam phu nhân nhà họ Từ.

Từ Vinh Hàn liếc mắt đến tam tẩu đang cười đến run cả người, hỏi: “Tổ mẫu đâu?”

“Ồ trong phòng chờ đệ thỉnh tội đó.” Tam phu nhân cười xấu xa.

Từ Vinh Hàn đi nhanh vào cửa, tam phu nhân muốn đi theo vào, bỗng nhiên phát hiện phía sau còn đi theo một công tử tuấn dật cùng hai cô nương đang đeo mặt che mặt.

Nàng đối công tử không có hứng thú, đối hai cái cô nương khả thượng tâm, dừng lại cười, yên lặng chờ các nàng tháo xuống duy mạo, nhìn xem lư son chân diện mục.

Ôi! Hảo tuấn tú! Hai vị tiểu mỹ nhân. Sắc trời đã tối muộn, vẫn có thể nhìn ra các nàng quốc sắc thiên tư.

Tam phu nhân nhiệt tình tiếp đón bọn họ đi vào, muốn nắm bắt lão thái quân. Lại thấy Từ Vinh Hàn quỳ rạp trên mặt đất, lão thái quân đang dùng quai trượng đầu rồng quét phía sau lưng: “Người đồ tôn tử bất hiếu, vừa giận đối bỏ chạy đi ra ngoài ba năm, viết cho người bao nhiêu phong thư cũng không hồi âm, người cái thứ vô liêm sỉ này.....”

Lão thái quân là người luyện võ, mặc dù đã qua tuổi bán trăm, quai trượng vụt lên xuống vẫn còn rất uy vũ sinh phong.

Từ Hề thật sự nhìn không được, nhỏ giọng nói: “Lão thái quân, Từ tướng quân phía sau lưng bị trúng tên, vừa mới hồi phục.”

“A?” Lão thái quân lập tức ném quai trượng, kéo Từ Vinh Hàn: “Tôn nhi, người trúng tên? Sao không nói sớm.”

“Không có việc gì, đã khỏi rồi ạ, tổ mẫu tái đánh con vài cái bớt giận đi, tôn nhi chịu được.” Kỳ thật, lão thái quân không dùng sức đánh tôn tử, quai trượng kia đánh lên người không đau, bà đoán gắng sức là mắng, Từ thất thiếu gia cũng hiểu được, không cho tổ mẫu đánh vài cái, lão nhân gia người không bớt giận được.

“Đánh người, ta ngại đau tay.” Lão thái quân vừa đau lòng vừa tức giận trừng mắt với hắn.

Từ Vinh Hàn cười hai tiếng, đến trước mặt một vị phụ nhân đoan trang xinh đẹp hành lễ: “Đại tẩu.”

“Thất đệ từ xa về vất vả, mau ngồi xuống uống chén trà đi.” Đại phu nhân ngữ khí ôn hòa.

Lão thái quân nhìn Mặc Kỳ Kiều, nói: “Đây là nhị công tử của Việt Vương gia à? Cao lớn không ít nha.”

Kỳ Kiều cười hi hi tiến lên hành lễ: “Lão thái quân nhân lực thật tốt, vài năm không gặp, vậy mà còn có thể liếc mắt một cái nhận ra con.”

Tam phu nhân nhìn không được, tiến lên nói: “Lão thái quân còn chưa nhìn về bên này đâu, Lão Thất mang về đến hai tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc.”

Sao có khả năng không nhìn thấy, hai cô nương vừa vào nhà, bà liền nhìn thấy tâm hoa nộ phóng, có ý xoay tròn quai trượng đánh hắn, muốn nhìn một chút biểu tình của hai cô nương.

Tam phu nhân nào thắng, nàng cảm thấy Lão Thất nếu mang về nhà, khẳng định nữ nhân của hắn, nói tiếp: “Không thể tưởng được Lão Thất này ba năm dài biệt tích, lập tức liền.....”

“Đừng nói loạn” Lão thái quân chặn lời của nàng, thấy tôn tử chỉ có sờ trường đánh giặc, phương diện nữ nhân hắn mù tịt, liền nhìn hai cô nương cười nói: “Tam tẩu Hàn nhi là người của nhà sa cơ thất thế, nói chuyện miệng không thể chặn được, nó nói sai rồi, các con cũng đừng sợ, chỉ cần hung hăng chê cười nó là được rồi.”

Hai cô nương ôn nhu cười cười, xấu hổ, không biết nói cái gì.

Lão thái quân nhìn về phía Từ Vinh Hàn, ý nói người còn không giới thiệu?

Trà quá nóng, Từ thất thiếu gia đang thổi chén trà, đành phải buông nói: “Con bị thương ở Thúy Bình Sơn, Nhiễm gia lão Thái công đã cứu ta, lúc hồi kinh, nhờ con hỗ trợ dẫn hai cháu gái vào kinh. Hôm nay sắc trời đã tối muộn, đành phải mang về nhà chúng ta, ngày mai sáng sớm con sẽ đưa các nàng đến nhà người thân.”

“Uhm, vậy phải đa tạ ân cứu mạng của Nhiễm gia.” Lão thái quân nhìn tam phu nhân liếc mắt một cái, người dám nói loạn, tôn tử mình còn không hiểu biết sao, ta biết Lão Thất ở phương diện nữ nhân này vẫn mãi mù tịt.

“Vị này là đại cô nương, tên.....” Từ Vinh Hàn phát hiện mình thậm chí vẫn không biết nàng đại danh gọi là gì, chỉ biết Kỳ Kiều mỗi ngày kêu A Thiên A

Thiến.

Từ Thiến vui vẻ đáp: “Con gọi là Nhiễm Từ Thiến, đây là muội muội con Nhiễm Từ Hề, gặp qua lão thái quân.” Hai mỹ nhân tiên tử cùng nhau mỉm cười hành lễ, mấy người phụ nhân Từ gia vẫn ngơ ngác.

Bà tử tiến vào báo cơm đã chuẩn bị xong, hỏi lão thái quân dọn lên luôn không. Hôm nay có khách quý, lão thái quân kêu làm thêm vài món ăn.

Ngồi xuống bên bàn, lão thái quân nhiệt tình tiếp đón mọi người kêu đừng khách khí, quay đầu nhìn Từ Vinh Hàn nói: “Lão Thất nha, hiện tại là tháng 9, năm nay con đã hai mươi mốt, khi nào có cháu cho ta đây?”

Từ lão thất không muốn về nhà là bởi vì tổ mẫu bức hôn, nhưng tuổi càng lúc càng lớn, biết tránh không thoát. “Tổ mẫu cứ an bài là tốt rồi.”

“Thật sẽ cho tổ mẫu an bài à?” Lão thái quân không tin được hẳn.

“Thật.” Từ Vinh Hàn cúi đầu khỏ năn ăn cơm.

“Không cho người tìm cái vừa ý thì, liền người này quật lừa tính tình, tổ mẫu như thế nào yên tâm? Người nếu có chút trung ý liền cùng tổ mẫu nói, bất luận môn phiệt bộ dạng, chỉ cần người thích là tốt rồi.”

Từ lão thất có điểm phiền, loại này nói để làm chi trước mặt ngoại nhân nói, “Không có thích, ngài sẽ theo liền an bài đi.”

Lão thái quân đương nhiên biết trước mặt người bên ngoài bàn về hôn sự của hẳn là không thích hợp, chỉ xem thử tâm ý hẳn, ai ngờ tiểu tử này đối với hai cô nương như hoa như ngọc một chút ý tưởng đều không có, dọc theo đường đi cũng không biết giao tiếp như thế nào.

“A Thiến, mệt mỏi rồi, ăn nhiều một chút.” Kỳ Kiều nghĩ đến ngày mai không được gặp A Thiến, khổ sở trong lòng, liền đưa cho nàng đĩa rau, thỉnh thoảng nhìn nàng một cái.

Trước mặt nhiều người như vậy, A Thiến đương nhiên ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Không cần, cảm ơn tiểu vương gia.”

Kỳ Kiều phiền muộn liếc nhìn nàng một cái, tâm sự thiếu niên biểu lộ không bỏ sót.

Từ Vinh Hàn tiếp tục vui đầu ăn, mặc kệ người khác làm gì. Chiếc đũa chạm đến một đĩa thịt kho tiêu, Từ Hề nhẹ nhàng ai một tiếng, đưa Lão Thất dừng lại, vòng một cái, chọc vào đĩa rau xào bên cạnh, gấp đưa vào miệng.

Đây là tình huống gì?

Từ gia ba vị phụ nhân lập tức đem mắt hướng về Mặc Kỳ Kiều cùng A Thiến, khoe mắt liếc đến Lão Thất bên này, xem người của mình, không giấu ý định. Hơn nữa lão thái quân, đều buông đũa xuống, chuyên tâm nhìn tôn tử, sợ bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt hẳn, ai ngờ hẳn cùng Từ Hề không còn trao đổi nữa, cúi đầu ăn cơm, đến tận cuối bữa, Từ Vinh Hàn cũng không dụng đến đĩa thịt kho.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kinh Thành

Sáng sớm hôm sau, bá biệt lão thái quân, Từ thất thiếu gia an bài hai gia đình quen thuộc đường ở kinh thành, đưa hai cô nương về quý phủ của Vệ Bác.

Lúc đi ngang qua cầu, một đám người vây quanh thành nhóm chặn hết đường. Mặc Kỳ Kiều xuống ngựa nhìn, phát hiện ra là hai cô nương tự nguyện bán thân lấy tiền xem bệnh cho phụ thân.

Hắn đi đến gọi hai cô nương trong xe: “A Thiến, hai muội sau này cũng phải có nha hoàn, hai cô nương này từng theo cha mẹ đi diễn xiếc, cũng có chút công phu, có thể bảo vệ hai muội. Nhìn thật đáng thương, huynh muốn mua bọn họ cho muội cùng nhị cô nương, hai muội xuống xem coi có vừa ý không?”

Hai tỷ muội xuống xe nhìn vào đám đông, quả thật là hai tiểu cô nương 13 - 14 tuổi, khóc thật đáng thương. Tiểu cô nương có vẻ là tỷ tỷ quý lết đến bên chân A Thiến: “Cô nương, cầu cô nương mua chúng ta đi, chúng ta việc gì cũng làm được, cha ta còn chờ tiền để được xem bệnh.”

Từ Thiến trong lòng cũng khó chịu, liền gật đầu với Kỳ Kiều, Kỳ Kiều liền an bài Tiết Lục đưa bạc cho bọn họ, đưa về nhà trước, ngày mai hãy đến Vệ phủ.

“Muội đặt tên cho hai nàng đi, về sau họ là nha hoàn của muội.” Kỳ Kiều nói.

A Thiến nghĩ nghĩ rồi nói: “Gọi là Đan Quế, Ngân Quế đi. Hề nhi thấy được không?”

Nước mắt Từ Hề theo mạn che mặt rơi xuống, nghẹn ngào gât đầu. Cây đàn quế và ngân quế trong Nhiễm gia phù chính là ấn tượng sâu nhất trong trí nhớ hai nàng.

Từ Vĩnh Hàn không hiểu sao nữ nhân này nhiều nước mắt dữ vậy, thật sự là phiền đến chết.

Lúc đi ngang qua trước cửa nha môn Thuận Thiên phủ, xe ngựa bị một đám người chặn lại.

Tiếng chiêng trống vang rộ trời, một gã quan viên cười trên con ngựa cao to giờ lên cao hoàng bang, thần tình nghiêm túc, quan binh hộ vệ hai bên không ngừng đẩy đám người vây quanh tách ra, thì ra hôm nay là ngày yết bảng thi Hương.

Sau khi hoàng bang được dán lên, đám đông lập tức xông vào. Nhất thời vang lên tiếng khóc, tiếng cười, lại có tiếng nổi điên chửi bậy.

Một người hô lớn: “Tổng Dật đứng nhất Giải Nguyên là thế nào.”

Một người bên cạnh cười nói: “Đó là tất nhiên, Giải Nguyên ở kinh thành cho Tổng Dật đứng rồi, chúng ta tâm phục khẩu phục. Sang năm thi Hội, Tổng Dật nếu không trúng Trạng Nguyên, vậy toàn bộ Quốc Tử Giám chúng ta không còn mặt mũi nào ở kinh thành nữa.”

Mặc Kỳ Kiêu trong lòng trầm xuống, Tổng Dật có phải là Tổng Dật có hôn ước với A Thiên không?

Hắn không nhìn được biểu tình của A Thiên trong xe ngựa, nhưng có thể khẳng định nàng có nghe thấy bọn họ nói chuyện. Nàng từng là thiên kim Hầu phủ, có thể cùng nàng định thân từ bé thì sao quá kém được. Tổng Dật rốt cuộc là người như thế nào, thật muốn sớm gặp được hắn.

Đến Vệ phủ, sau sai vật thông truyền, một vị phụ nhân đầy phong độ trí thức bước nhanh ra, giữ chặt A Thiên đánh giá từ trên xuống dưới.

“Dì”. Tám năm không gặp, sao không lệ nóng tràn khoe mắt.

“Con của ta” Vệ phu nhân Tần thị ôm A Thiên, thất thanh khóc rống.

A Thiên nằm ở đầu vai bà cũng oa oa khóc lớn. Khóc đến Kỳ Kiêu lắc đầu, hận không thể ôm nàng ôn nhu an ủi.

Sau khi bình tĩnh lại, Tần thị kéo Từ Hề qua: “Đây là Hề nhi?”

Từ Hề cũng đã rơi lệ đầy mặt, kêu dì.

“Dì, mấy năm nay, người có nghe được tin tức của cha mẹ không?” A Thiên lo lắng hỏi.

Tần thị nhìn lướt qua, cúi đầu gât lệ cho Từ Hề, chậm rãi lắc đầu, nhìn A Thiên thất vọng rũ rứt, cắn môi. Lại an ủi nói: “Không có tin tức, chính là tin tức tốt. Nghe nói nguyên Cảnh Dương hầu một nhà mười người đều chết vì ôn dịch, đã tuyệt hậu, không có tin tức là chứng minh bọn họ hoàn hảo còn sống.”

A Thiên cùng Từ Hề đều sợ hãi run lên, vừa lo lắng, vừa có điểm yên tâm, nhưng vẫn còn thờ dãi bất an.

Mọi người vào phòng ngồi xuống, Tần thị phân phó gã sai vật nhanh đi Quốc Tử Giám thỉnh lão gia trở về, nói cháu gái đến đây. Vệ Bác là tiến sĩ Quốc Tử Giám, tên ông có một chữ bác, lại làm tiến sĩ, mọi người cười nói ông sinh ra là để làm tiến sĩ.

A Thiên giới thiệu với Tần thị: “Vị này là tiểu vương gia Việt vương phủ, vị này là Từ tướng quân Định quốc công phủ, là hai người họ họ tổng con cùng Hề Nhi đến kinh thành.”

Tần thị kinh hãi, không biết làm sao cháu gái có thể quen biết quý nhân như vậy. Mặc Kỳ Kiêu ôn hòa cười cười, tiến lên hành lễ với Tần thị: “Kỳ Kiêu cũng định đi Quốc Tử Giám đọc sách, trước hết kêu người một tiếng sư mẫu.”

“Này..... Thế này thì....” Tần thị quần bách không dám nhận lễ.

Hai bên lại hàn huyên vài câu, rồi hai nam nhân đứng dậy cáo từ. Kỳ thật Mặc Kỳ Kiêu không muốn về, hắn muốn gặp Vệ Bác. Nhưng không có biện pháp, hắn phải tiến cung đi thỉnh an.

Hoàng thượng thấy cháu trai đột nhiên đến kinh thành, tự nhiên vô cùng cao ứng, mang theo hắn đến Thanh Ninh cung của Thái hậu.

Thái hậu hai ngày nay cảm thấy người không thoải mái, đang nằm trên tháp ăn cháo tổ yến, thấy tiểu tôn từ bưng binh bộ dạng đã cao đến như vậy, lại còn anh khí bừng bừng, tự nhiên cao hứng cười toe toé, lại nhìn không được mắng Việt vương: “Phụ vương con thật bất hiếu, đã nhiều năm không trở về kinh, cả ngày chỉ biết sa vào tử sắc, cũng không yêu quý thân thể của mình. Ngay cả ca ca con cũng là bộ dáng ma ốm bệnh tật, ai! Làm cho ai gia đau nát tâm, con trở về thì tốt rồi, năm nay cũng đã 17, nên phong Quận vương cho con rồi.”

Quy củ Hoàng gia, con trai Hoàng thượng phong Thân vương, thế tử kế tục tước Thân vương, con trai thứ phong Quận vương, Quận vương thế tử kế tục tước Quận vương, con trai thứ phong Phụ Quốc tướng quân. Nếu có chút công lao đều được tấn phong lập lại như vậy.

Hoàng thượng luôn luôn nhân hiếu, thấy Thái hậu cao hứng, cũng theo tức đáp: “Kiêu nhi trở lại rồi, bệnh Hoàng tổ mẫu con sẽ rất nhanh bình phục.

Phong hào lấy tên là Khang đi, gọi là Khang quận vương, chọn ngày lành tháng tốt tổ chức lễ tấn phong. Mẫu hậu ý như thế nào?”

Thái hậu gật đầu tán thưởng, lại hỏi vương phủ an bài như thế nào?

Lúc trước Việt vương không thích, tìm cách trốn đi, làm Thái hậu tức giận, Hoàng thượng liền đem Việt vương phủ thưởng cho Hoài vương. Nay trong kinh không có vương phủ trống, lệnh cho Công bộ xây, một chốc cũng xây không xong. Chỉ còn một tòa Hộ Quốc công phủ, một tòa An Bình hầu phủ bị phong bế từ tám năm trước do Án ngữ công nhớ nhà.

Hoàng thượng nghĩ rồi nói: “An Bình hầu phủ quá nhỏ, không thích hợp làm vương phủ, liền lệnh công bộ ba tháng tu chỉnh cho tốt Hộ Quốc công phủ đi, trước cuối năm có thể cho Kiều nhi dọn vào ở.”

Thái hậu gật đầu, lại hỏi Kỳ Kiều đến kinh thành như thế nào, lại được tôn nhi báo cho biết là đi cùng Từ thất thiếu gia, gật đầu: “Từ gia không phải người ngoài, toàn thân thích, con trước hết cứ ở chỗ Vinh Hân, còn có thể học một ít võ nghệ.”

Kỳ Kiều nói: “Tôn nhi muốn ban ngày đến Quốc Tử Giám đọc sách, buổi tối đến chỗ thất ca nghỉ ngơi, cùng huynh ấy luận bàn võ nghệ.”

“Đến Quốc Tử Giám đọc sách gì? Con ở trong cung cùng ta đọc sách không phải tốt hơn sao.” Một người thanh niên mặc áo măng bào màu vàng, thắt lưng bằng ngọc đá, đầu gắn kim quan, đi vào Thanh Ninh cung, cười quý xuống thỉnh an Thái hậu cùng Hoàng thượng.

“Đại ca.” Mặc Kỳ Kiều cười nghênh đón.

Người tới đúng là Đại hoàng tử Mặc Kỳ Sinh, hấn lớn hơn Mặc Kỳ Kiều một tuổi, nhìn qua lại trầm ổn hơn nhiều. Hoàng thượng con nối dòng đơn bạc, chỉ có hai hoàng tử, đại hoàng tử do cố Hồ hoàng hậu sinh, nhị hoàng tử năm nay 10 tuổi, là Hoàng hậu nương nương hiện tại, từng là Lệ phi sinh. Bọn họ đều đồng trang lứa, tuổi lớn nhất là đại hoàng tử, Việt vương cũng có hai con trai, và cuối cùng là con Hoài vương - Mặc Kỳ Tuấn.

“Đại ca có ý tốt, đệ tâm lĩnh, chỉ là vài năm nay đệ không ở trong kinh, rất nhiều người không quen, đệ muốn đi Quốc Tử Giám kết giao với thanh niên tài tử, chúng ta huynh đệ cảm tình, vô luận là không phải sớm chiều ở chung, đều là vậy.” Mặc Kỳ Kiều nói.

Đại hoàng tử biết hấn không muốn ở trong cung, vốn không muốn cưỡng cầu.

Thái hậu luôn thích đại hoàng tử, nhìn đến hai tôn tử thân thiết hòa thuận, càng thêm vui mừng, oán trách Kỳ Kiều nói: “Kiều nhi đúng là không có phúc, nếu đến sớm nửa năm, lúc tháng ba tuyển phi cho hoàng huynh con, thuận tiện cũng tuyển cho con luôn. Nay Sinh nhi đã cùng trưởng tôn nữ Anh quốc công Trương Quyên đính thân, tháng chạp năm nay là đại hôn. Tuấn nhi cũng định thân với thiên kim Hộ bộ Thượng thư, mùa thu sang năm đại hôn. Con nhìn xem con, sớm một chút không đến kinh thành, nên không có phúc hưởng.”

Mặc Kỳ Kiều hi hi cười cợt bên người Thái hậu: “Tôn nhi không phúc, nhưng hoàng tổ mẫu có nhiều phúc mà, về sau tôn nhi thường đến chỗ hoàng tổ mẫu ngồi chơi một chút, tự nhiên liền dính được phúc khí, còn lo lắng tìm không thấy vợ tốt sao?”

Thái hậu ha ha cười: “Con nói ngọt quá à. Chờ phủ đệ con tu sửa xong, mùa xuân sang năm cho con tuyển phi.”

Do Hoàng hậu mang nhị hoàng tử đi Pháp Hoa tự dâng hương, không ở trong cung, ngày khác Kỳ Kiều lại đến bái kiến.

Ở trong cung Thái hậu dùng Ngọ Thiện, Thái hậu lại thưởng hấn một đồng thứ tốt, nói chuyện thêm một chút, mới cho hấn đi Quốc Tử Giám báo danh.

Thái giám Tổng quản bên người Hoàng thượng tự mình dẫn Khang quận vương đi gặp tế tửu Quốc Tử Giám, làm lão phu tử sợ tới mức không biết an bài vị vương gia này như thế nào mới tốt.

Mặc Kỳ Kiều tiến bước thái giám Tổng quản, cùng tế tửu đi dạo một vòng Quốc Tử Giám, đại khái đã biết phương hướng.

“Quận Vương gia người xem, tận cùng sân này, bên trong trồng cây hoa quế có một gian phòng ở chính là chỗ Tổng tướng công, vừa mới được yết bảng thi Hương, hấn thi đậu thứ nhất Giải Nguyên đó.” Tế tửu vui tươi hơn hờ khoe môn sinh mình đắc ý nhất.

Khang quận vương cười nói: “Vậy tất cả đều là dựa vào tế tửu đại nhân dạy dỗ tốt, nhưng không biết Tổng tướng công này là người ra sao, ta cũng muốn gặp mặt hấn.”

“Phụ thân Tổng Dật là Giang Tô lương đạo, hàng năm nhậm chức bên ngoài, trong nhà chỉ có tổ mẫu, mẫu thân, hấn lại không kiêu căng, khổ tâm đọc sách, có thể là thi Hội sẽ trúng Trạng Nguyên. Hấn hôm nay về nhà chờ người phi ngựa báo tin, ngày mai Quốc Tử Giám chúng ta có lộc minh yến, Vương gia tự nhiên sẽ gặp được hấn.” Tế tửu liền tiếp gật đầu, lòng tràn đầy khen ngợi.

Khang quận vương trong lòng không hờn giận, lười vòng vo, liền xoay người đi. Tế tửu vội hỏi chỗ ở an bài làm sao?

Kỳ Kiều chỉ vào căn phòng dưới gốc cây hoa quế: “Bốn vương muốn ở phòng này.”

Tế tửu vội vàng gật đầu, không dám trái ý hấn, chỉ là đổi phòng ở, đem phòng Tổng Dật lần lượt quét tước dọn dẹp. Quốc Tử Giám tư nghiệp, tiến sĩ, trợ giáo cùng nhóm phu tử đến hành lễ với Khang quận vương.

Kỳ Kiều cũng không ở tại Quốc Tử Giám, mà là về Định quốc công phủ, đem những thứ Thái hậu, Hoàng thượng thưởng này nọ chọn hai kiện hiếu kính lão thái quân, cái khác phân phó Tiết Lục thu thập, ngày mai mang qua cho A Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiếu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hoàng Gia

Sáng sớm, Mặc Kỳ Kiêu kích động mang theo Tiết Lục, Đan Quế, Ngân Quế đi Vệ phủ gặp Nhiễm Từ Thiển. Hôm qua, Vệ Bác chưa kịp bái kiến Khang Quận vương, hôm vị tôn thân này bỗng nhiên xuất hiện trong nhà mình, làm cho ông có phần luống cuống tay chân.

“Gặp qua Vệ Bác tiến sĩ.” Mặc Kỳ Kiêu cung kính thờ dài.

Vệ Bác sợ đến mức quỳ sụp xuống: “Khấu kiến Khang Quận vương.”

Kỳ Kiêu vội đỡ ông đứng lên, hai bên hàn huyên qua lại, nói rõ mục đích đến thăm, Vệ Bác sai người chạy nhanh về hậu trạch thỉnh phu nhân cùng Nhiễm gia nhậm vị cô nương lại đây.

“A Thiển.” Một thân ảnh xinh đẹp đi vào cửa, Khang Quận vương hai mắt sáng ngời đứng dậy nghênh đón.

“Kiêu ca ca.” A Thiển nhìn hần một cái liền cúi đầu, vẫn bị hần phát hiện hai mắt nàng sưng đỏ. Tối qua, nàng cùng dì nói chuyện xảy ra mấy năm qua, đau lòng đến ruột gan đứt từng khúc.

“Làm sao vậy? Khóc?” Hần cúi đầu tìm tòi nghiên cứu nàng, lại bị Vệ Bác làm giật mình, “A Thiển, sao con có thể kêu thẳng tọc danh của Khang Quận vương, còn không mau hành lễ?”

Bây giờ, mọi người mới biết Mặc Kỳ Kiêu được Hoàng thượng phong thành Khang Quận vương. Tần thị đi đầu hành lễ, lại bị Kỳ Kiêu ngăn lại: “Về sau, ta còn đến Vệ phủ thường xuyên, nếu cứ khách khí vậy, ta chịu không nổi. Ta cùng Từ Lâm kết nghĩa anh em, bối phận tất nhiên là vẫn bối, về sau lễ thì miễn đi, bằng không ta cũng muốn lấy thân phận chất nhi gặp tiến sĩ và sư mẫu.”

Hành lễ với Quận vương là điều tất yếu, hần đã nói khẩn thiết như vậy, người Vệ gia cũng đành đáp ứng.

“A Thiển, huynh mang Đan Quế cùng Ngân Quế đến cho muội nè.”

A Thiển nhìn thoáng qua hai nha đầu, ngũ quan xem như đoan chính, màu da hơi đen chút, nói lên đây là người phải phơi nắng làm xiết bên ngoài, so sánh với tỷ muội Nhiễm gia, càng tôn thêm vẻ trắng nõn của hai nàng.

Hai nha đầu biết điều tiến lên bái kiến chủ tử, Kỳ Kiêu tỏ vẻ chăm sóc nói với A Thiển: “Huynh đã đưa bọn họ một năm tiền công, muội chỉ cần phân phó công việc cho họ, không cần khách khí, nếu có gì khó xử thì tìm huynh, một là đến Định Quốc công phủ, hai là nhờ Vệ Bác tiến sĩ ở Quốc Tử Giám nói cho huynh biết. Hoàng thượng đã lệnh công bộ sửa chữa Hộ Quốc công phủ thành Khang Quận vương phủ, năm sau có thể dọn vào. Về sau muội cứ đến Hộ Quốc công phủ tìm huynh.”

A Thiển ngẩn ra, giương mắt nhìn hần: “Hộ Quốc công phủ? Hộ Quốc công phủ? Chỗ đó...”

Kỳ Kiêu biết nàng suy nghĩ cái gì, gật đầu nói: “Chính là phủ kế bên phủ Nhiễm gia năm xưa. Hộ Quốc công phủ.”

A Thiển cúi đầu, đôi mắt lại đỏ. Từ Hề yên lặng đứng cạnh bên căn môi, sắp đem khăn trên tay xé rách.

Kỳ Kiêu yên lặng thờ dài, lại bắt đầu dĩ đau lòng, hận không thể đem mọi người ra khỏi phòng, để hần có thể nói chuyện với A Thiển nhiều hơn.

Nhưng hần không thể lưu lại lâu, còn phải tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, chỉ mềm giọng an ủi vài câu, lưu lại mấy hòm khế hoa, xoay người rời đi.

“Vương gia xin dừng bước, nhận hai nha đầu đã không ổn, mấy món lễ vật xin Vương gia hãy mang về đi.” Tần thị nhìn lướt qua mấy cái hòm, biết rằng đồ vật bên trong rất xa xỉ.

A Thiển cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, Kiêu ca ca, huynh đã tặng muội rất nhiều đồ rồi, lại nhận nữa, muội thấy bất an trong lòng.”

Kỳ Kiêu quay đầu nói: “Có gì bất an chứ? Một ít vật ngoài thân, đáng giá để ý sao? A Thiển không nhận huynh là đại ca nữa rồi.”

“Nhưng...” A Thiển khó xử cúi đầu. Mặc Kỳ Kiêu liếc nhìn nàng một cái, cố ý bước nhanh vào đình viện, A Thiển đuổi tới: “Kiêu ca ca, huynh vẫn nên mang về đi.”

Mặc Kỳ Kiêu lại đi vài bước mới dừng lại quay đầu, chờ A Thiển đi đến bên cạnh.

Hai người đứng trong đình viện, nhỏ giọng nói chuyện, bên ngoài nghe không rõ ràng lắm “Lúc ở hồ Hành Thủy, túi tiền của huynh bị ướn đến hư rồi, hay

là muội thêu cho huynh một cái hà bao đi, xấu đẹp gì cũng đẹp.”

Nhớ đến đủ loại tình cảnh ở hồ Hành Thủy, trên mặt A Thiên hiện lên hai rặng mây đỏ, khẽ gật đầu: “Dạ, vậy huynh muốn thêu cái gì?”

“Bình thường huynh thấy người ta hay thêu hai đóa hoa sen, rồi có hai con vịt bơi bên cạnh, mẫu đó cũng đẹp.” Mặc Kỳ Kiều vẽ mặt suy nghĩ khổ tâm.

“Đó là sen tịnh đế và uyên ương hí thủy, vịt cái gì chứ.” A Thiên cười nhạo lên chọc hấn, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp gọn sóng, làm lòng người nhộn nhạo.

Nàng nờ nộ cười, tâm tình hấn thoải mái không ít, thấy ánh mắt nàng lại nhu hòa đi vài phần, trong mắt hấn vô tình tràn ra ý cười sùng nịch.

Trong phòng còn nhiều người như vậy, Mặc Kỳ Kiều hấn giọng, nhẹ giọng nói: “Muội xem sao rồi làm cho huynh nha, huynh đi trước.”

Hoàng hậu nương nương nguyên là Lệ phi, trong trí nhớ thơ ấu của Mặc Kỳ Kiều căn bản không tồn tại, bởi vì Hoàng thượng có một đồng phi tàn đủ màu sắc, chỉ được nhìn thấy lúc đại yến trong cung, hấn không phân biệt được ai với ai.

Không thân cận không lạnh lùng, Hoàng hậu lấy tư thái Hoàng bá mẫu đoan trang hào phóng hỏi han ân cần vài câu, liền thưởng cho hấn một đồng thuốc bổ.

Thái hậu ban cho vàng bạc đá quý linh tinh, mang danh là điều tốt nghênh tôn tử trở về, Hoàng hậu lại ban cho nhân sâm, huyết yến, lộc nhung, cỏ linh chi, thuốc bổ, vừa không quý trọng hơn Thái hậu, vừa tỏ ý quan tâm săn sóc cháu trai.

Đi ra từ cung Hoàng hậu, Mặc Kỳ Kiều phải đi đến cung Đại hoàng tử.

“Đại ca thật có nhã hứng!” Đại hoàng tử đang ngồi ở Thiên điện xem các thái giám cung nữ bàn luận này nọ, bị Mặc Kỳ Kiều trêu ghẹo nói.

Đại hoàng tử ôn hòa cười: “Kiều đệ hôm nay không đi Quốc Tử Giám đọc sách sao?”

“Đại ca cũng không đọc sách, đệ còn gấp đọc sách làm gì, không bằng chúng ta đi tìm trứng chim thôi?” Mặc Kỳ Kiều nhướn mày chớp mắt.

Đại hoàng tử cười ha ha, khi còn nhỏ, bọn họ ở ngự thư phòng đọc sách, cũng thừa dịp lúc nghỉ ngơi, vụng trộm đi lấy trứng chim, làm hại tiểu thái giám hầu bên người bị Hoàng tử phụ đánh bằng roi.

Bọn cung nữ và thái giám nối đuôi nhau đi ra, để lại một đồng đồ dùng đại hôn chất cao như núi.

Đại hoàng tử suy nghĩ về thời thơ ấu, ánh mắt có chút sưng mù: “Chuyện tình lúc trước còn rất rõ ràng, đảo mắt chúng ta đều lớn lên, lại đến lúc thành thân sinh con.

Trong điện không có người ngoài, Mặc Kỳ Kiều đi đến mở một hòm trong đó ra, có trang phục, hài mào, vật trang trí...

“Đại ca, huynh có thích đại tẩu hay không?”

“Hoàng gia có cái gì thích hay không, đơn giản là môn đăng hộ đối, tương mạo tương đồng.” Đại hoàng tử bình tĩnh kể ra, tựa như đang nói chuyện của người khác.

Mặc Kỳ Kiều nghiền ngẫm, lộ ra ý cười nhìn hấn: “Mấy tháng sau là đại hôn, huynh không có chút kích động nào sao?” Nếu đổi lại là hấn cưới A Thiên, còn không biết vui mừng đến mức độ nào.

“Không có cảm giác gì, chỉ đứng dịp vô tình gặp được nàng, xem qua một lần, dung mạo đoan chính, tính tình thì giống các tiểu thư khuê các khác, đoan trang bình thản, thế là huynh chọn thôi.” Hấn cảm thấy không sai vì chẳng thấy cái gì sai, nhưng thích thì cũng không phải.

Mặc Kỳ Kiều tò mò những gì cần chuẩn bị cho đại hôn, trong lòng âm thầm mơ ước đến hôn lễ với A Thiên, liền ý vào quan hệ tốt với Đại hoàng tử, tiếp tục mở cái hòm khác ra xem. Mũi kim phượng, vàng ròng, kim châu, tầm mắt Kỳ Kiều đột nhiên bị một trâm cài thủy tinh hấp dẫn, được điêu khắc từ ngọc thành những đóa hoa tử đằng, màu trong suốt, phản chiếu ánh sáng. Lại dùng những sợi vàng như sợi tóc làm thành một chuỗi ngọc bên dưới, hơi lay động sẽ tràn ngập màu sắc, thật là đẹp đến tâm xao động.

Đại hoàng tử thấy hấn cầm trang sức nữ nhân mà yêu thích không rời tay, bộ dáng lại rất buồn cười: “Kiều đệ, đệ sao lại có hứng thú với mấy món này vậy?”

“Đại ca, cái này có thể kêu Ngân Chi cục làm thêm một món nữa không?”

“Đệ thích ah?” Đại hoàng tử không thể tin nhìn hấn.

“Dạ, đệ muốn một cây trâm như vậy.”

Đại hoàng tử đi đến trước mặt Mặc Kỳ Kiều, đánh giá thần sắc của hấn, không khỏi có chút giật mình: “Đệ không có tỷ muội, mẫu thân không ở kinh thành, đệ muốn cái này là ...”

Trong mắt Đại hoàng tử hiện lên sắc thái kinh dị, tiện đà nờ nộ cười ý vị thâm trường.

“Không sai, đệ có người trong lòng, muốn tặng lại cho nàng.” Nói xong không bằng thoải mái thừa nhận, dù sao hắn cũng đã thế không phải A Thiên thì không cưới.

“Mau nói với đại ca, là cô nương nhà nào?” Đại hoàng tử hai mắt sáng ngời, hưng trí hồi hạn.

Mặc Kỳ Kiều nở nụ cười: “Sao huynh quan tâm phu nhân của đệ còn hơn phu nhân của huynh vậy? Huynh có cho đệ làm thêm một cái trâm nữa không?”

“Còn làm cái gì, đệ thích thì cầm đi, Ngân Chi cục làm đến mười bộ trang sức, căn bản dùng không hết, đệ cứ lấy nhiều một chút.” Đại hoàng tử không đem phu nhân tương lai để vào mắt.

Mặc Kỳ Kiều thật sự thích cây trâm hoa tử đằng, tựa như cô gái tuổi hoa làm hắn mê luyến không thể tự kiềm chế. Không khách khí chấp tay nói: “Đa tạ”

Đại hoàng tử lại hỏi hắn cô nương nhà ai, Mặc Kỳ Kiều quyết tâm không chịu nói, chỉ nói sau này hắn sẽ biết.

Trước cơm tối, Mặc Kỳ Kiều đến Quốc Tử Giám, thử nghiệm một chút Lộc Minh Yến trong truyền thuyết, gặp một lần Giải Nguyên trong truyền thuyết Tổng Dật.

Quốc Tử Giám là nơi tôn sư trọng đạo, tể tửu, tư nghiệp, tiến sĩ đều ngồi ghế trên, nhân vật chính của hôm nay Tổng Dật cũng được ngồi ghế trên, Khang Quận vương là học sinh có địa vị tôn quý nhất, tất nhiên cũng được ngồi ghế trên, ngồi kế hắn là thế tử Cảnh An hầu Hàn Bán, mặc một cẩm bào màu trắng, khí chất phong lưu khỏe mồi nhếch lên cười.

Tể tửu phát biểu đầy [chi, hồ, già già] cảm tạ văn vẻ, rồi đến lượt Tổng Dật phát biểu cảm nghĩ.

“Ta ban đầu chỉ là một ngu sinh, tài sơ học thiển, không được thâm sâu, nhưng được ân sư chỉ điểm, liền thoát khỏi tuyệt vọng, đọc rộng ra tạp thư, như lấy rượu độc giải khát. Nhưng càng đọc nhiều sách càng loạn, ta lại được ân sư dạy bảo, cân nhắc từng chữ từng chữ chỉ ra điểm giác ngộ. Sau đó, trí viễn sinh sôi. Thật may mắn. Ta mới được vinh quang như hôm nay...”

Đầu tiên, Tổng Dật hành lễ với nhóm ân sư, hành động hết sức chân thành, biểu cảm thật sự cảm kích, sau đó, hắn lại khích lệ nhóm học đệ tiếp tục cố gắng, tương lai tất có tiền đồ tốt.

Mặc Kỳ Kiều mắt lạnh nhìn, thân hình Tổng Dật cao lớn, xấp xỉ Nhiễm Tử Lâm, nhưng gầy hơn rất nhiều, toàn thân tản ra một cỗ phong độ của người trí thức, không phải khí chất của con một sách. Mà là hồn nhiên thành hương khí nho nhã ôn nhuận, xứng với cái khuôn mặt ngọc, ngũ quan văn nhã, quả là hình mẫu của giới thư sinh.

Nhân vật xuất chúng như vậy hắn là người trong mộng của các cô nương, không biết hắn còn nhớ rõ A Thiên hay không, nếu thật sự tình ý nhớ mãi không quên với thanh mai trúc mã... Mặc Kỳ Kiều trong mắt lóe lên một chút hàn quang.

“U u lộc minh, thực dã chi bình.

Ngã hữu gia tân, cổ sắt xuy sanh.

Xuy sanh cổ hoàng, thừa khuông thị tương.

Nhân chi hảo ngã, thừa khuông thị tương.

U u lộc minh, thực dã chi hao.

Ngã hữu gia tân, đức âm không chiêu.

Thị dân bất khiêu, quân tử thị tắc thị hiệu.

Ngã hữu chi tửu, gia tân thức yến dĩ ngao.

U u lộc minh, thực dã chi cảm.

Ngã hữu gia tân, cổ sắt cổ cảm.

Cổ sắt cổ cảm, hòa nhạc thả trạm.

Ngã hữu chi tửu, dĩ yến nhạc gia tân chi tâm.” [1]

Lộc Minh thơ đã được cao giọng ngâm tụng, cổ sắt thổi sênh, vô cùng náo nhiệt. Rượu mang đến không đủ, mọi người không hề rụt rè, vây quanh đình đồng đốt lửa trại.

Tổng Dật tự nhiên thực hưng phấn, thần thái bay lên, thanh âm trong sáng, Người uống rượu mà sắc mặt hồng nhuận, không giống vừa rồi tái nhợt.

Mặc Kỳ Kiều bàn chuyện cũ với thế tử Cảnh An hầu – Hàn Bân, phát hiện ra bên cạnh hắn là trưởng tôn của Thủ Phụ Nội Các Dương các lão – Dương Duệ, liếc mắt nhìn Tống Dật một cái, phát hiện tiểu tử này bước chân trầm ổn, mang theo hai người đi kính rượu.

“Hôm nay là ngày tốt của Tống Giải nguyên, nhóm học sinh chúng ta đều phải chúc mừng thêm một ly mới được, đến đây, cả nhóm đến đây, bốn vương uống đầu, thỉnh.” Mặc Kỳ Kiều nâng chén với Tống Dật, uống một hơi cạn sạch.

Khang Quận vương đã cạn trước, Tống Dật không thể không uống, chỉ phải uống cạn rồi nói: “Đa tạ Khang Quận vương.”

Kế tiếp, đám người sôi trào, vội vàng đến kính rượu Tống Dật. Mặc Kỳ Kiều liếc mắt thấy gần cả trăm người, khóe miệng gọi lên một chút ý không vui.

“Mau đỡ Tống Dật trở về.” Tề tửu thấy hắn thật sự chống đỡ không được, hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã ở bậc thềm, liền kêu hai học sinh đến đỡ hắn.

Khang Quận vương đứng dậy, yên lặng đi theo.

[1] Bản dịch thơ của Nguyễn Văn Thọ. Bài Lộc Minh là bài đầu tiên thuộc phần Tiểu Nhã của Kinh Thi, phần này bao gồm các bài nhã nhạc trong cung đình.

Dịch thơ

LỘC MINH

Con hươu hí hí gọi đàn, Thanh hao nó gặm lan man ngoài đồng.

Ta nay tân khách đến đông,

Tiếng đàn tiếng sáo bùng bùng trỗi lên.

Sênh vang vè cũng vang rền,

Lãng đây vãi vãi trước thềm tiếng dân.

Đã cùng thanh khí lễ hằng,

Rồi đây đạo cả sẽ phân tỏ tường.

Con hươu hí hí gọi đàn,

Thanh hao nó gặm lan man ngoài đồng.

Nhà ta quý khách đến đông,

Khách là đức hạnh tiếng lành gần xa.

Dạy dân bỏ thói gian tà,

Người hay khuôn phép chẳng qua ở mình.

Ta đây sẵn rượu ngon lành,

Để cho tân khách mặc tình chuốc vui

Con hươu hí hí gọi đàn,

Cỏ cầm nó gặm lan man ngoài đồng.

Ta này quý khách đến đông,

Đàn cầm đàn sắt vang lừng tiếng to.

Sắt cầm tiết tấu hiệp hòa,

Cùng vui cùng hưởng chúng ta vui vầy.

Rượu ngon ta sẵn có đây,

Để cho tân khách vui say thỏa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tục Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trúc Mã

Tổng Dật được đỡ ngồi lên ghế, trên người thoang thoảng mùi rượu, một học sinh mở cửa sổ cho thoáng khí, người còn lại đi tới bên bàn pha một bình trà.

Khang Quận vương chậm rãi thông thả tiến vào, quan tâm hỏi: “Tổng Giải Nguyên có việc gì không?”

Hai học sinh muốn hành lễ, hần khoát tay miễn lễ, nói: “Hai người trở về đi, phòng của ta sát vách, hôm nay ta cũng uống nhiều, vừa vặn cùng Tổng Giải Nguyên uống chén trà đàm đạo.”

Hai người cáo lui, trong phòng liền an tĩnh. Tổng Dật mặt đỏ rực, hai mắt lơ mơ, đầu tựa vào một bên ghế, hữu khí vô lực thờ gập.

“Uống chén trà đi.” Khang Quận vương khoan thai đem ly trà đến trước mặt Tổng Dật, rồi lại tự rót cho mình một ly.

Tổng Dật mặt say lơ đãng, nhưng cũng còn chút ý thức, trong miệng hàm hồ nói: “Đa tạ..... Vương gia.”

Khang quận vương ôn hòa cười: “Không cần khách khí, bản vương vừa mới vào kinh, gặp được Tổng Giải Nguyên tại Lộc Minh Yên, thật là duyên phận.”

Tổng Dật hai mắt híp lại, tựa hồ sắp ngủ.

Khang quận vương lại nói: “Đọc sách là chuyện tự giác, chỉ là Tổng Giải Nguyên sắp được tôn vinh, mọi người đều nói người mùa xuân sang năm sẽ trúng Trạng Nguyên.”

Tổng Dật ánh mắt tan rã nhìn cây hoa quế ngoài cửa sổ, trong miệng thì thảo luận lại hai chữ Trạng Nguyên.

Trúng Trạng Nguyên là giấc mộng của từng người đọc sách, là mục tiêu nhất trí, nhưng mục đích chưa chắc giống nhau. Có người vì vinh hoa phú quý, có người vì làm rạng rỡ tông, cũng có người trẻ tuổi được Hoàng thượng coi trọng, trở thành hoàng thất giai tử. Tổng Dật lại là vì cái gì đây?

“Đường làm quan rộng thênh thang. Trạng Nguyên được cười mã đạo phổ, uy phong bậc nào. Tổng công tử tướng mạo câu giai, nói không chừng Hoàng thượng hội chỉ hôn, đem một vị công chúa, quận chúa nào đó gả cho người.” Mặc Kỳ Kiều khoe miệng gọi lên một chút ý cười nhìn về phía hần.

Tổng Dật ánh mắt bị kiềm hãm lại, theo bản năng lắc đầu: “Không cần..... Không cần công chúa.....”

Khang quận vương khoe miệng ý cười động lại, có thâm ý khác nhìn hần.

Tổng Dật ánh mắt nhớ về xa xưa mà hỗn loạn, nhìn một gốc cây hoa quế phía trước cửa sổ kia, giữa sương mù lại dường như thấy được một cô gái nhỏ xinh xắn. Năm Thiên Thuận thứ 19, ngày 15 tháng 4, sau điện tuyển, mẫu thân mang theo mình, mẫu thân A Thiên mang theo nàng cùng Nhiễm Từ Lâm, đi trên đường xem Trạng Nguyên dạo phố. Tần khoa Trạng Nguyên Dương Quyết ngọc thụ lâm phong, đầu đội kim hoa, mũ cánh chuồn, mặc áo đỏ thẫm, chân đeo khóa kim an, tiền hô hậu ủng, quân lính mở đường, khí khái phi phàm. Cách một vị bằng nhân hơn năm mươi tuổi, là một tiểu công tử Nhiễm Thâm Hoa Lang xa tướng hô ứng, khuyên đảo vô số cô gái hoài xuân ở Đê đô.

Trở lại Nhiễm gia, mẫu thân cười hỏi Tổng Dật: “Dật nhi có muốn giống Nhiễm thúc thúc làm một Thâm Hoa Lang không?”

Tiểu thiếu niên chín tuổi chạy đến trước mặt tiểu oan nhi đang được đứt hạnh nhân tồ: “A Thiên, muội nói, trúng Thâm Hoa được không?”

A Thiên lắc đầu: “Vì sao không trúng Trạng Nguyên?” Tuy rằng nàng chỉ có sáu tuổi, nhưng nàng cũng biết Trạng Nguyên đứng đầu, đi phía trước đội ngũ kỳ mã, mặc áo bào đỏ, người kia oai phong hơn so với Nhị thúc.

Hai vị trẻ tuổi phu nhân đều nở nụ cười, Tổng phu nhân ôn nhu hỏi A Thiên: “Nếu Dật ca ca trúng Trạng Nguyên, sẽ cười đại mã, mặc áo bào đỏ, cưới tân nương từ về nhà. A Thiên làm tân nương cho Dật ca ca được không?”

Nữ oa nhi sáu tuổi không biết làm tân nương đại biểu cho cái gì, nhưng từ nhỏ mẫu thân cùng Tổng bá mẫu luôn nói khi lớn lên cho nàng làm vợ Dật ca ca, còn có tồ phụ Dật ca ca cũng cùng tồ phụ mình nói qua, hơn nữa Dật ca ca luôn đối xử tốt với nàng, luôn mang đồ ăn ngon đến cho nàng. Mới trước đây còn đuổi theo quỳ rạp trên mặt đất cho nàng làm ngựa cười, còn đưa cho nàng chú heo bằng bông Hà Lan, cho nên nàng tuy rằng không hiểu chuyện lắm, nhưng cũng cười gật đầu, mềm mại nói: “Cười ngựa lớn, mặc áo bào đỏ. Cưới A Thiên, làm tân nương.”

Tổng phu nhân cười nhìn về phía con trai: “Dật nhi, con nhớ rõ chưa? Đọc sách thật chăm chỉ, trúng Trạng Nguyên. Cười ngựa lớn, mặc áo bào đỏ. Cưới A Thiên, làm tân nương.”

Tiểu thiếu niên chín tuổi ánh mắt tinh lượng nhìn muội muội xinh đẹp, tiểu đại nhân trịnh trọng gật đầu.

A Thiên, sang năm muội được 15 tuổi, A Thiên, sao muội vẫn chưa trở lại?

Nếu ta trúng Trạng Nguyên, là có thể vào triều làm quan, là có thể thăm tra vụ án nhà muội. Cưới muội làm tân nương của ta, muội muội xinh đẹp, muội ở nơi nào?

Tổng Dật thần thái phiêu lãng, trong miệng tự lẩm bẩm. Mặc Kỳ Kiều rút cuộc nhìn không được đem lỗ tai tới gần, giấy lát sau, trên mặt u ám, năm ngón tay nắm lại thành quyền, khớp xương hiện lên rõ ràng.

Hắn nghe được là “Đọc sách thật chăm chỉ, trúng Trạng Nguyên. Cưỡi ngựa lớn, mặc áo bào đỏ. Cưới A Thiên, làm tân nương.”

Thì ra mười mấy năm, hắn gian khổ học tập là vì nàng, là hứa hẹn khi nhỏ làm quan lớn cho nàng cuộc sống cáo mệnh phu nhân? Nay đó không trọng yếu, quan trọng là hắn vẫn không quên nàng, hơn nữa mục tiêu minh xác, muốn cưới nàng làm vợ, hai người còn có trường bối định ra hôn ước.

Mặc Kỳ Kiều phấn hận phẩy tay áo bỏ đi, hôm nay hắn vốn tính ở lại Quốc Tử Giám, nhưng Tổng Dật..... Hàm hừ trở về Thánh Tùng Uyển, gặp Từ Vinh Hàn đang ở tiền viện luyện thương.

“Thất ca, chúng ta so tài vài chiêu đi.” Mặc Kỳ Kiều từ trên giá bình khí rút ra một trường đao, mắt hàm sát ý, tiêu sái đi lại.

Từ Vinh Hàn quét mắt liếc hắn một cái, thu thương lại nói: “Ai không có mắt, chọc Khang Quận vương tức giận.”

“Thất ca, huynh đừng cười đùa đệ, phóng ngựa lại đây đi.”

Từ Vinh Hàn đứng không nhúc nhích, thấy đao Mặc Kỳ Kiều bỏ tới, liền cử động thương nghênh chiến.

Tiểu vương gia cảm y ngọc này thực thật là có điểm công phu, Từ Vinh Hàn trong lòng âm thầm khen ngợi. Quan sát từ lâu, cứ tưởng hắn chỉ biết trêu ghẹo cô nương, thì ra cũng có chút tài năng.

Từ thất thiếu gia nào biết đâu rằng tâm tình Khang Quận vương hôm nay tụt dốc nghiêm trọng, tức giận không chỗ trút, dường như thấy cừu nhân, giờ phút này đã là dùng mười thành khí lực.

Hai khắc sau, Mặc Kỳ Kiều dĩ nhiên cả người ướt đầm, một thờ hồng học vẫn không chịu dừng tay. Tiết Lục bước nhanh tiến vào, muốn bấm báo gì đó, nhìn thấy chủ tử mình thành cái dạng này, sợ tới mức giật mình.

“Nói.” Mặc Kỳ Kiều thu đao đứng ở một bên. Từ thất thiếu gia đứng kế bên, biết tâm tư hắn, cũng không lên tiếng.

Tiết Lục trả lời: “Tiểu nhân đã hỏi thăm rõ ràng, phụ thân Tổng Dật nhiều năm qua vẫn ở bên ngoài, hàng năm không ở nhà. Tổng gia Từ lão thái thái làm đương gia, mẫu thân Tổng Dật không có quyền, Tổng Dật thì tổ mẫu nói gì nghe nấy. Tổng lão thái thái ngại bản yêu phú, rất yêu tiền, nhân phẩm không tốt lắm.”

Mặc Kỳ Kiều khoe miệng dần dần giờ lên, Tổng gia có một vị đương gia lão thái thái như vậy còn sợ không từ hôn sao?

Từ thất thiếu gia nhìn hắn chốc lát giận chốc lát cười, tất cả đều là vì nha đầu Nhiễm gia kia, không khỏi cười lạnh: “Khang Quận vương muốn kết hôn, dạng nữ nhân gì mà sợ không chiếm được? Thế nhưng vì một tiểu nha đầu thần bất thủ xá (mất hồn mất vía) thì hơi quá đó.”

Mặc Kỳ Kiều cũng không giận, hắc hắc cười nói: “Thất ca, huynh không hiểu đâu, mất hồn mất vía cũng coi là có lạc thú, có một cô nương ở trong đấy lòng, nghịch ngợm một chút đã nhảy đến tim, trước mắt, đệ nói cho huynh tưởng tượng, cái tư vị tuyệt vời này, huynh không hiểu được đâu.”

Hắn ném đao một cái, bước đến phòng ngủ: “Tắm rửa, ngủ.”

Từ Vinh Hàn nhìn theo thân ảnh của hắn, trông thấy ánh trắng tròn trên ngọn cây kia, một thân ảnh áo trắng hiện lên trong đầu, theo đó là một bức họa nam nhân, hắn nâng thương lên, tiếp tục luyện tập.

Gần đến hôn kỳ Đại hoàng tử, Hoàng thượng khâm điểm người thân phận tôn quý trong hoàng tộc tuổi tương đối là Hoài vương Mặc Kỳ Tuấn cùng Khang Quận vương Mặc Kỳ Kiều làm người đón dâu, mỗi ngày đến Lễ bộ điểm mào, học tập lễ nghi, hỗ trợ xử lý hôn lễ.

Việc này tốn đến năm sáu ngày, Mặc Kỳ Kiều bị vây ở Lễ bộ không ra được, mỗi tối nằm trên giường nhớ A Thiên đến lòng dạ nhộn nhạo lên.

Hôm đi Anh Quốc công phủ tặng quà, Tiết Lục đột nhiên từ bên trong hẻm đi ra, đến bên cạnh Khang Quận vương thì thầm: “Sáng sớm hôm nay, Vệ phu nhân đi Tổng gia.”

Mặc Kỳ Kiều mừng mình, quay đầu nói với Hoài vương: “Đệ về trước đi, huynh có việc, làm xong sẽ về sau.”

Hoài vương bẩm sinh có một đôi mắt phượng hẹp dài, mũi ưng, lúc không cười cũng làm cho người ta cảm thấy mặt mang vài phần bốn cột, cười lộ lên thì đó là vẻ mặt hư hồng. “Nhị ca, huynh đi đâu? Đệ với huynh cùng đi nha.”

“Không cần, đệ tức tốc đến Lễ bộ phục mệnh đi.” Mặc Kỳ Kiều bỏ lại một câu, giờ roi đánh ngựa mà đi.

Hoài vương toát miệng nhìn bóng dáng hần lòng như lửa đốt, suy nghĩ chuyện gì có thể làm cho nhị ca vội vã như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhà Cũ

“A Thiên, mới vài ngày, sao muội gầy đi nhiều như vậy?” Dưới tàng cây hải đường, cô nương vội vàng đi đến từ hậu viện, dáng vẻ của nàng làm chàng trai đang ngồi chờ khiếp sợ. Đan Quế đi đến cửa đại môn, đưa lưng về phía bọn họ, tựa như đã được dạy trước.

Hôm nay hần đi đến ban sai sử Anh Quốc công phủ, trên người mặc áo măng bào màu đỏ, thắt lưng ngọc đá, càng thể hiện vẻ tôn quý, khí phái lỗi lạc.

A Thiên cúi đầu nhìn chăm chăm giày của mình: “Không có? Chỉ là mấy ngày nay, muội ngủ không ngon.”

Mặc Kỳ Kiều cúi đầu nhìn khí sắc của nàng: “Đôi mắt cũng đen, sắc mặt cũng vàng vọt, muội làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

A Thiên nghe ra ngữ khí hần sốt ruột, liền ngẩng đầu lên: “Muội không sao, không phải thật tốt sao.”

“Còn nói không có việc gì, muội cái dạng này.....” Rõ ràng chính là có tâm sự trong lòng, làm cho hần lo lắng khó chịu.

“Muội lo lắng Tổng gia từ hôn?”

Cô nương da mặt mỏng, đương nhiên lo lắng Tổng gia từ hôn, mình không còn mặt mũi, cũng làm cho người nhà đi mất mặt theo. Nhưng nếu Tổng gia không từ hôn, nàng cũng không buồn đến nỗi vậy chứ.

Không hiểu được lòng nàng, Mặc Kỳ Kiều tiếp tục hỏi: “Muội rất muốn gả cho Tổng Dật phải hay không?”

“Không phải,” Lời nói thốt ra làm cho A Thiên có điểm ngưng ngượng, xoay người đưa lưng về phía hần, ngập ngừng nói: “Muội sợ đi khó xử.”

Mấy ngày nay, đi vẫn bóng gió hời ý từ nàng, nàng phải đem lời tỏ phụ nói với dì, còn nói không dám vi phạm ý nguyện tổ phụ. Tàn thị cũng biết hai nhà trước đây đã định hôn ước, suy nghĩ hai ngày, quyết định dao sắc chặt đứt rồi, trực tiếp nói với Tổng lão thái thái. Nếu Tổng gia thật muốn từ hôn, A Thiên đã bấy nhiêu tuổi cũng không thể chậm trễ nữa, phải chạy nhanh tìm nhà chồng cho nàng mới được.

Mặc Kỳ Kiều đi vào từng bước, nhìn sườn mặt ôn nhu của nàng hỏi: “Muội không phải không nghĩ gả cho hần?”

A Thiên cúi đầu đỏ mặt, cùng một nam nhân nói loại đề tài này, thật sự quá khó khăn. “Kiều ca ca, hôm nay huynh đến có chuyện gì?”

“Huynh.....” Chỉ lo đến, đã quên lấy một cái cớ.

Khang Quận vương ý nghĩ linh hoạt, lập tức nghĩ ra biện pháp ứng đối: “Huynh muốn xem Từ Lâm huynh có một chút tin tức nào hay không?”

A Thiên quay lại nhìn hần lác đầu: “Ứng thiên phủ đã yết băng, không biết kết quả như thế nào.”

“Huynh sẽ đi hỏi thăm, có tin tức lại đến nói cho muội hay.” Ánh mắt hần chặt chẽ khóa hai tròng mắt của nàng, dường như muốn nhìn ra điểm gì đó.

A Thiên bị hần nhìn đến ngưng ngượng, trên mặt ần ần có chút đỏ, cúi đầu nhìn giày hần, nhẹ giọng nói: “Hà bao muội theo cho huynh đẹp lắm, vừa rồi sốt ruột đã quên mang lại đây, chốc lát muội trở về lấy cho huynh.”

Hần thích nghe thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng như vậy của nàng, trong veo xông vào trong lòng, làm cho toàn thân hần thư sướng. Cây hải đường run rẩy, cành lá phát phơ trong gió, phiến lá vàng nghịch ngợm dính vào búi tóc của nàng, hần nâng tay chạm vào, xúc cảm giải đi nhiều ngày tương tư.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, hần chạm vào búi tóc vãn kẻ mềm mại, tay lấy đi phiến lá vàng, nói nhỏ: “Đừng nhúc nhích.”

“Phu nhân đã trở lại.” Đan Quế lớn tiếng van an, tiến lên hai bước đón nhận, Tàn thị đã vào sân, lại bị hai thân ảnh dưới tàng cây hải đường làm kinh sợ.

“Dì.” A Thiên đi vào vài bước.

Về mặt Tàn thị không dấu được tức giận, thân mình cũng có chút run rẩy.

Mặc Kỳ Kiều nhìn lướt qua, đoán rằng bà chắc đã thấy được. Vẫn còn bình tĩnh hô một tiếng sư mẫu. Hần đi lên phía trước, che trước người A Thiên.

Nếu có tức giận cứ việc hướng tới hắn, không cần khó xử cô nương của hắn.

“Khang Quận vương có gì chuyện quan trọng?” Tần thị lạnh lùng hỏi.

“Ta tới hỏi tin tức của Từ Lâm huynh, A Thiên nói không có, ta tính đi hỏi thăm một chút đây.”

“Nếu như thế, nhọc Vương gia lo lắng, xin đi thông thả.” Tần thị hạ lệnh đuổi khách.

Mặc Kỳ Kiều lo lắng, còn muốn giải thích: “A Thiên là ta kêu muội ấy ra, sự mẫu nếu trách tội thì hãy trách ta, chớ để muội ấy khó xử.”

Tần thị tức giận cười lạnh: “Tự ta sẽ dạy cháu ta, Vương gia còn muốn dạy như thế nào? Vương gia đến tốt cùng đang lo lắng cái gì?”

Mặc Kỳ Kiều bất đắc dĩ thờ dài, quay đầu nhìn A Thiên nói: “Mới đến kinh thành mấy ngày, A Thiên liền gầy nhiều như vậy, ngày khác Từ Lâm huynh vào kinh, mặt mũi nào ta gặp huynh ấy. Lúc trước, khi rời Thủy Bình Sơn, ta từng cam đoan thay thế đại ca chăm sóc tốt cho A Thiên.”

Tần thị cũng yên lặng thờ dài: “VẬY ĐA TẠ Khang Quận vương, Từ Lâm có một vị bạn thân như ngài, thật sự là phúc khí của nó.” Thanh âm bà trầm thấp, khó có thể nhận là thật tâm hay là chế nhạo.

Kỳ thật Tần thị cũng không nhìn thấy động tác vô cùng thân thiết của hai người, chỉ là bản năng cảm thấy vị Khang Quận vương này hơi quá quan tâm A Thiên, hai người lên gặp mặt như vậy không hợp lễ cho lắm, cho dù là quang minh chính đại ở trong đình viện, bên cạnh còn có nha hoàn.

Kỳ Kiều nhẹ giọng nói với A Thiên: “Huynh đi trước, muội ăn nhiều một chút, đừng suy nghĩ lung tung, mọi sự có huynh cùng đại ca lo liệu, sẽ không để muội chịu ủy khuất.”

A Thiên gật đầu, nhẹ giọng dặn hắn trên đường cẩn thận.

“Con đi theo ta.” Tần thị liếc mắt cháu gái còn nhìn theo thiếu niên rồi đi, chân đi nhanh vào hậu viện.

Tổng gia là cái gì, cư nhiên đem phiền não cho A Thiên.

Vào phòng, A Thiên trấn định, khoanh tay im lặng, Tần thị mở miệng hai lần, cũng không biết nói từ đâu.

“A Thiên, con đã quên chuyện Tổng gia rồi à. Về sau, di sẽ mang con xuất môn làm khách, để các thái quân phu nhân trong kinh gặp con nhiều hơn, tự nhiên sẽ nhận ra điểm tốt của con. Ta không tin, cô nương nhà chúng ta tốt như vậy, mà không ai nhìn ra.” Tần thị tức giận ngực còn phập phồng.

Đã nhiều ngày rồi rầm lo lắng, rốt cuộc vẫn xảy ra, A Thiên thờ ra một hơi thật dài, trong lòng một khối đá rơi xuống. Lo lắng người ta từ hôn mình thật mất mặt, kỳ thật quên đi cũng tốt, không cần lại phải lo lắng.

“Đi không cần tức giận, thật ra chúng ta không cần phiền não về vấn đề này, nhà chúng ta hiện tại như vậy, ai còn để ý đến chứ? Con chỉ muốn biết người ta nói như thế nào, về sau nếu bị nhắc đến thì còn biết cách ứng phó.” Dù sao đây là đại sự trong nhà, cho dù nàng da mặt mỏng, nhưng cũng phải rõ ràng rành mạch.

Tần thị không mở miệng được, chỉ nói: “Con cũng không cần ứng phó, coi như không có chuyện gì là được.”

“Đi, kỳ thật con cũng chỉ muốn biết lòng người có phải thật sự lạnh bạc như vậy không, lúc còn nhỏ Dật ca ca rất tốt với con, khi đó con còn nhỏ, không thể nói rõ có thích hay không, nhưng lòng người thật sự dễ thay đổi đáng sợ như vậy sao?”

Tần thị nhíu mày, tinh tâm cân nhắc một lát, quyết định nói ra hết toàn bộ: “A Thiên con ngồi xuống đây, nghe di nói chút chuyện. Tổng Dật là đứa nhỏ tốt, hàng năm đều tới chúc tết dựng con, cũng hay hỏi ta có tin tức của Từ Lâm và con không, trong lòng nó hẳn còn vương bận. Nhưng đương gia Tổng gia là lão thái thái, mẫu thân Tổng Dật không có tiếng nói, nếu lão thái thái không thích con, con miễn cưỡng gả qua, cũng không có ngày lành. Ta hôm nay uyển chuyển nói cùng Tổng lão thái thái chuyện con hỏi kinh, người ta cũng chưa nói từ hôn, căn bản là không thừa nhận có hôn sự này, chỉ nói lời tiểu hài tử có thể giữ lời sao? còn nói.....”

Tần thị nhìn A Thiên, nhấn tâm nói: “Còn nói Tổng Dật nếu trúng Trạng Nguyên, có lẽ Hoàng thượng sẽ tứ hôn, niệm tình hai nhà là bạn cũ, A Thiên nếu thật lòng thích Tổng Dật, cũng có thể cho con vào cửa làm thiếp thất. A Thiên, con phải chặt chẽ nhớ kỹ cho ta, cô nương nhà chúng ta dựa vào cái gì phải làm thiếp, con đừng bị Tổng Dật kia gạt, nếu đã đánh mất tâm, cũng chỉ có thể buông tay mà thôi.”

A Thiên tức giận thân mình run rẩy, hai hàm răng trắng sáng cắn lại khanh khách rung động: “Đi yên tâm, con..... Phi! Con mới không trúng ý hắn đâu. Hắn tính cái gì vậy, con thà rằng cả đời không lấy chồng, đến trong miếu làm ni cô, cũng tuyệt không gả cho hắn.”

Hai hàng nước mắt lăn dài, A Thiên vẫn không nhìn được khóc. Bị người hèn hạ đến như vậy, còn không phải bởi vì Nhiễm gia suy tàn sao. Nếu vẫn còn là hầu môn quý nữ năm đó, Tổng gia làm sao dám nói như vậy. Năm đó lão thái gia Tổng gia là quan to tam phẩm, nhưng khi so sánh với An Bình hầu phủ, vẫn là với cao.

Sáng sớm hôm sau, Từ Vinh Hàn đang cùng Mặc Kỳ Kiều dùng bữa sáng, Tiết Lục vội vàng đi đến: “Vương gia, Đan Quế vừa mới đưa tin tức tới, Tổng gia căn bản không tiếp nhận hôn ước, còn nói một ít lời không chịu nổi, đại cô nương cảm thấy bị người ghét bỏ, ôm chăn khóc một đêm, bình minh mới thiếp đi.”

Mặc Kỳ Kiều cầm đuũa nghĩ, cười nói:“Tốt, xế chiều hôm nay đi Vệ gia. Ngươi chuẩn bị một chiếc xe ngựa, đem thuốc bổ mấy ngày trước Hoàng hậu nương nương đưa mang theo.”

Tiết Lục lĩnh mệnh đi, Từ Vinh Hàn biểu tình hưng phấn của hần, chế nhạo nói:“Người ta khóc cả đêm, đệ vui đến như vậy à?”

“Hắc hắc! Đệ đương nhiên đau lòng, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, hiểu sớm một chút hôn ước phức tạp của nàng, sẽ lại có cuộc sống mới.”

“Cho dù trong lòng nàng có người khác, đệ cũng không để ý?” Từ thất thiếu gia buông đuũa, ánh mắt thâm trầm nhìn hần.

“Trong lòng nàng không có người khác, điểm này đệ thập phần khẳng định.” Khang Quận vương kiêu ngạo nâng cằm lên.

“Không có người khác, sao nàng khóc, còn không phải là khóc vì Tống Dật sao?”

“Thất ca, huynh không hiểu đâu, nàng khóc là vì mình. Các cô nương luôn đa sầu đa cảm, hưởng chi tình huống của Nhiễm gia. Nàng trở về nơi có thời thơ ấu tốt đẹp, nhớ đến mấy năm nay cùng cha mẹ chia lìa, hiện tại lại bị người xem thường, cảm khái thân thể mà khóc, không can hệ với Tống Dật.” Khang Quận vương bình tĩnh phân tích tình huống, tiếp theo ăn cơm, Từ thất thiếu gia ăn không vô nữa, yên lặng suy nghĩ.

“Khang Quận vương quý chân đáp tiện, dân phụ trong lòng thực bất an, xin hỏi có chuyện gì quan trọng?” Tần thị vẻ mặt nghiêm nghị, vị Vương gia này đến có điểm rất lạ.

“Ta muốn mang A Thiển đi một nơi, thỉnh sư mẫu hỏi giúp, nàng có muốn đi với ta không?” Mặc Kỳ Kiều mang theo vẻ mặt chôn chực tết gà ôn hòa mỉm cười.

“Không được, nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể cho nàng một mình đi với Vương gia.”

“Ta là nghĩa huynh của nàng, nhìn nàng ở lớn lên Thúy Bình Sơn, thân như huynh muội, có gì không thể?” Khang Quận vương chính khí nghiêm nghị.

“A Thiển sẽ không đồng ý.” Tồi hôm qua khóc cả một đêm, buổi sáng hôm nay mặt sưng đỏ, tuy đã bôi thuốc, nhưng vẫn chưa bớt.

“Sư mẫu không cần khẳng định như vậy, chưa hỏi qua A Thiển mà, làm phiền nha hoàn sư mẫu giúp ta đến hỏi một tiếng đi.” Hần đem nha hoàn kêu lên đến, cúi đầu phân phó một tiếng, liền khí định thần nhàn ngồi xuống uống trà.

Hôm nay hần mặc thường phục màu xanh, cổ áo và cổ tay áo thêu tơ vàng, hoa văn vân cẩm lam hần khí độ bất phàm, cũng thêm vài phần thành thực, trên người mặc áo choàng càng hiện trầm ôn đại khí. Tần thị cũng biết Khang Quận vương tuần tú lịch sự, nhưng là.....

Không bao lâu, A Thiển mặc quần áo xuất môn vội vã đi vào tiền sảnh:“Kiều ca ca, huynh muốn dẫn muội đi Nhiễm phủ?”

Mặc Kỳ Kiều cơ hồ là giật bắn người, mới một ngày, sao có thể sung đến như vậy.

“Mất muội làm sao vậy?” Biết rõ còn cố hỏi.

A Thiển quay mặt:“Không có việc gì.”

Khang Quận vương cũng không hỏi nhiều, phân phó Đan Quế:“Bên ngoài lạnh lẽo, chốc lát trời có thể nổi gió, đi lấy áo choàng cho cô nương.”

A Thiển lo lắng hỏi:“Trên cửa dán giấy niêm phong, làm sao có thể đi vào?”

Kỳ Kiều cười nói:“Muội quen Hoàng thượng đem Hộ Quốc công phủ thưởng cho huynh sao. Hai phủ chỉ cách nhau bức tường, lâu năm thiếu tu sửa, năm nay lại địa chấn hai lần, có một đoạn tường vậy đã ngã, chúng ta có thể đi vào từ sau vườn.”

“Đi nhanh đi, đi, con..... Tám năm nay, con không về thăm nhà một chút, con muốn trở về nhìn xem.” A Thiển khóc nức nở, Tần thị không đành lòng, bà biết A Thiển không phải đứa nhỏ ham chơi, nếu Khang Quận vương dẫn nàng du sơn ngoạn thủy, nàng khẳng định sẽ không đồng ý. Chỉ có đi Nhiễm phủ là nàng bất luận như thế nào cũng không cự tuyệt .

“Đi đi, trở về sớm một chút. Xin Khang Quận vương hãy lấy thân phận huynh trưởng, bảo vệ A Thiển cẩn thận.” Tần thị bất đắc dĩ thở dài, bà lo lắng với sự nhiệt tình quá phận của Khang Quận vương, cũng không còn biện pháp, chỉ mong Nhiễm Từ Lâm đến kinh thành sớm một chút.

Khang Quận vương rất quân tử phong độ đáp ứng, mang theo A Thiển xuất môn, trước sau không xa không gần vẫn duy trì khoảng cách năm bước. Lúc lên xe ngựa, cũng là Đan Quế đỡ nàng lên xe, hần ở một bên nhìn chủ tớ hai người lên xe, mới cùng Tiết Lục lên ngựa hộ tống.

Tần thị hơi hơi yên tâm, vị Khang Quận vương này có đôi khi nhìn vẫn nho nhã lễ độ, chung quy là hậu duệ quý tộc hoàng gia, lại là nghĩa đệ của Từ Lâm, hần là sẽ không làm ra chuyện thất thường gì.

Trên xe ngựa đã có một đồng hồ khắc hoa tinh xảo, Đan Quế tò mò nhìn thoáng qua, đoán rằng chắc Vương gia muốn tặng cho cô nương , chỉ chờ lúc trở về sẽ đưa vào trong phủ.

Nàng nghĩ trong lòng có thể hầu hạ cô nương thật sự là phúc khí của nàng.

Vì muốn đưa phụ thân đi xem bệnh, nương tính đem nàng cùng muội muội bán cho người ta nha tử, nghe nói những người nha tử đó rất khó khăn, cô nương nhà hàng xóm chính là bị bọn họ phá thân trước, lại bán cho một phủ làm thê sử nha đầu, cả ngày phụ trách giặt quần áo, hai tay đều sưng lên hết, còn không cho về thăm nhà. Là một láng giềng đưa đồ ăn vào trong phủ kia thấy nàng ta, mới nói cho cha mẹ nàng ta biết. Hiện tại bọn họ một nhà tiết kiệm hết mức, muốn đem tiền chuộc lại đứa nhỏ.

Buổi tối hôm đó, một nhà ôm nhau khóc ròng không biết về sau còn có thể gặp lại hay không, không phải nương nhẫn tâm, nếu không có cha, bọn họ cũng không sống được, bọn họ còn lưu manh sẽ không buông tha nàng và muội muội. Cho dù các nàng có chút công phu, cũng không thể phòng thủ đoạn của những người đó.

Buổi tối hôm đó, Tiết Lục bị một láng giềng mang theo vào nhà bọn họ, nói là muốn tìm hai nha hoàn, cấp tiền công nhiều còn có thể về nhà thăm cha mẹ, chính là muốn các nàng phối hợp diễn một tuồng kịch.

Mới đầu nàng còn bán tín bán nghi, đợi đến khi thấy Khang Quận vương, lại thấy hai cô nương đẹp như thiên tiên, nàng tin. Quả nhiên được thật nhiều tiền, bệnh phụ thân đã chuyển biến tốt, Tiết Lục nói chỉ cần nhất nhất nghe lệnh, thúc đẩy cô nương gả cho Vương gia, nàng sẽ có thêm nhiều điều tốt.

Đan Quế là cô nương chính trực, có nghĩa tâm luyện võ nhân hiệp, nếu là chuyện gài bẫy hại người, nàng sẽ không làm vì tiền. Nhưng chuyện này rất khác, nàng cảm thấy Khang Quận vương là người tốt, lại thích cô nương như vậy, bọn họ nên ở cùng một chỗ. Minh đang làm là chuyện tốt cho người tốt.

A Thiên không biết trong cái đầu nhỏ của nàng suy nghĩ nhiều như vậy, lại đắm chìm trong hồi ức của mình. Nhiệm vụ mỗi một chỗ nàng đều quen thuộc, tuổi thơ màn mạc hiện lên ở trước mắt.

Xe ngựa đi trên mặt đường bằng phẳng ở đế đô, vững vàng đi trước.

“A Thiên, bên kia có thôi đồ chơi làm bằng đường (giống tò he bên mình), muội muốn hay không?” Mặc Kỳ Kiều tiến đến bức màn hỏi.

A Thiên vén bức màn xem qua, trên đường náo nhiệt, có bán rất nhiều món ăn vặt. “Không cần, muội không phải tiểu hài tử.”

Hắn biết nàng thích, chỉ là ngượng ngùng thôi, liền đi qua mua vài cái mang lại gần bức màn.

Hai cô nương lập tức bị đồ chơi làm bằng đường trông rất sống động hấp dẫn, một ông cụ cười ha ha, còn có một Vương mẫu nãi nãi ung dung hoa quý, một Na Tra nháo hải. A Thiên cầm lấy một nữ đang múa, váy tung bay, nhìn xem không biết là ai, hỏi Đan Quế, nàng cũng lắc đầu.

“Kiều ca ca, đây là ai?” Nàng vén bức màn hỏi hắn.

“Là muội a.” Mặc Kỳ Kiều cười nói.

“Phải không? Giống sao? Đan Quế người xem giống không?” A Thiên nhìn trái, nhìn phải.

Đan Quế cười cười nói: “Giống.”

A Thiên quay đầu lại hỏi Kỳ Kiều: “Sao huynh kêu người ta làm thành bộ dáng của muội?”

“Huynh tả cho hắn nghe bộ dáng của muội, cũng giống lắm mà.”

A Thiên lại cúi đầu nhìn xem, bỗng nhiên nhìn cửa sổ xe nói: “Gạt người, huynh đi qua liền mua trực tiếp, đồ chơi làm bằng đường này rất cứng, rõ ràng là đã làm lâu rồi.”

Mặc Kỳ Kiều cười ha ha: “Ai kêu muội dễ bị lừa, không lừa muội thì lừa ai?”

“Chán ghét, huynh nói muội khờ, huynh mới ngốc đó.” A Thiên mân mê miệng, làm cái mặt quỷ với đồ chơi làm bằng đường.

Kỳ Kiều sợ nàng tức giận, vén bức màn nhìn nàng: “Huynh khờ, được rồi, đi thôi.”

Nàng xoa cái miệng nhỏ nhắn, trừng một đôi mắt tiểu bạch thỏ, hướng tới đồ chơi làm bằng đường thổi thổi, như muốn thúc dục nữ bay lên. Bị người nhìn thấy, liền thật nhanh nhìn hắn một cái, cúi đầu vụng trộm cười.

Mặc Kỳ Kiều yên tâm buông màn, tâm tình sung sướng giục ngựa đi trước.

Đan Quế lại một lần nữa khẳng định ý nghĩ của mình, cô nương nên gả cho Vương gia, Vương gia luôn có thể làm nàng vui vẻ.

Bãi tử Hộ Quốc công phủ đã đổi thành vài chữ to rỗng bay phượng múa “Khang Quận vương phủ”, bọn họ không vào từ cửa chính, tiền viện có rất nhiều người đang tu chỉnh phòng ốc, đình viện. Theo cửa hông phía đông vào hậu viện, nơi này thập phần im lặng, công trình sửa chữa còn chưa tiến hành đến nơi này.

Tiết Lục dẫn đường, tìm được một đoạn tường vây sụp xuống kia.

“Các người canh giữ ở nơi này, không cho bất luận kẻ nào tiến vào.” Khang Quận vương phân phó hạ nhân, liền giữ chặt tay A Thiên: “Huynh giúp muội

đi qua.”

Nhìn một đồng hồ hỗn độn dưới chân, A Thiên chỉ phải nắm tay hần, thận trọng đi trước.

“Đến đây, nhảy xuống, huynh đỡ muội.” Kỳ Kiều nhảy xuống trước, vươn hai tay tiếp đón A Thiên.

“Thật có thể nhảy xuống sao?” A Thiên đứng ở tường do dự.

“Tin tưởng huynh, nhảy đi.”

A Thiên nhắm mắt lại, cổ lấy dũng khí nhảy xuống.

Ngực trước, không phải, là ở trên ngực hần. Phía sau lưng ngay sau đó đã bị cánh tay hữu lực của hần ôm lại, bị hần ôm quay một vòng.

Thân mình mềm mại của nàng bỏ nhào vào trong ngực hần, nhất là đôi núm nhỏ mềm mại trước ngực, chạm vào ngực hần lại bị đẩy lại một chút. Khuôn mặt hồng hồng giống trái đào mật, lông mi thật dài run run không dám mở, hai bờ môi đỏ mọng như cánh hoa kiêu diễm nhếch lên.....

Hần theo bản năng cúi đầu nhìn nàng, lại dừng lại ở bên môi, nhin nhẩn, hơi hơi ngẩng đầu nhìn mắt nàng, nói: “Muội mờ mắt ra đi, xuống tới đất rồi.”

A Thiên mở mắt ra, liền vùng ra khỏi cái ôm của hần, nhìn từng ngọn cây cộng cỏ của nhà cũ, nổi văng vè không làm sao nói được, lắc đầu, đi theo Mặc Kỳ Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Bước chân nàng linh hoạt, chạy đông chạy tây xem, nói cho hần biết gian phòng này ai từng ở, đã phát sinh chuyện gì. Gian phòng kia dùng làm gì, đã xảy sự tình vui vẻ gì. Trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười.

Hần mỉm cười đi theo nàng, kiên nhẫn nghe nàng nói hết chuyện quá khứ, nhắc nhở nàng chú ý vật dưới chân. Sau hai lần đỡ khi nàng vấp ngã, hần đã lôi kéo tay nàng, không buông tay nữa. Lúc nàng khóc, hần chỉ ôn nhu giúp nàng lau lệ.

Phòng ở đều bị dán giấy niêm phong, bọn họ không thể đi vào. Tám năm, giấy cửa sổ sớm đã không còn sót lại gì, kỳ thật không cần đi vào cũng có thể nhìn rõ bên trong. Bàn ghế lộn xộn, chăn đệm chỉ còn lại là đồng bụi nhùi.

“A Thiên, muội thích nhất chỗ nào?” Sự hưng phấn của nàng dần dần bình ổn, Kỳ Kiều tính thực thi kế hoạch.

“Là vườn quế sau hoa viên, muội dẫn huynh đi xem.” Nàng lôi kéo hần chạy về hoa viên hậu viện, hai người một trước một sau vui sướng biến mất ở trong đình viện.

Cây hoa quế trăm năm vẫn cao lớn như trước, yên lặng nở rộ, cánh hoa đan quế màu hồng cùng nhị hoa màu trắng như bạc bay xoáy trong gió thu. Thứ không thay đổi duy nhất trong Nhiệm phủ là cây cỏ thụ này, trăm mặc nhìn những biến cố của Nhiệm gia, im lặng nở hoa kết quả. Đã trung tuần tháng chín, đất phủ kín một tầng cánh hoa, trên bàn đá dưới gốc cây cũng có một lớp cánh hoa. A Thiên lấy khăn tay ra lau sạch hai ghế đá, mời Mặc Kỳ Kiều ngồi xuống.

Dường như là vì nghênh đón Nhiệm đại tiểu thư trở về, một trận gió thu nổi lên, thổi tung vô số loại hoa, làm cho A Thiên mơ màng nhớ lại năm Thiên Thuận thứ 19.

“Năm đó, dưới con mưa hoa quế này, muội cùng Hề Nhi, còn có tổ mẫu, mẫu thân cùng nhị thẩm đều ở chỗ này ngắm hoa. Muội đã cùng Hề Nhi ngâm, thiên thượng hoa vũ tại hạ, kỷ niệm rất đẹp.” Nhiệm Tử Thiên chậm rãi đứng dậy, đi vào trong màn mưa hoa trắng hồng thơm ngát, xoay tròn theo những cánh hoa.

“Hề Nhi ăn bánh củ sen và quế hoa cao, nhìn muội cười.” Nàng ngoái đầu lại nhìn Mặc Kỳ Kiều, tựa như nhìn thấy muội muội năm đó, đôi mắt to sáng ngời mong lung một tầng nước làm nhộn nhạo tim hần.

“Tổ mẫu nói muội và Hề Nhi đều là cô nương xinh đẹp, tương lai gả cho người tốt, cả đời hưởng phúc. Nhưng.... Ngự Lâm quân đã tới rồi.....” Có lẽ tới hôm qua đã khóc rất nhiều, nàng không rơi nước mắt nữa, hai mắt cứ long lanh nước nhưng không rơi một giọt nào.

Bộ dáng này lại làm đau lòng hần, hần đi qua cầm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của nàng đặt lên ngực hần, ôm giai nhân vào lòng.

“Đừng khóc, đã qua hết rồi, sau này sẽ tốt hơn. A Thiên, tổ mẫu và mẫu thân của muội đều hy vọng muội vui vẻ, đúng không?” Hần cúi đầu nhìn nàng.

A Thiئن rung rung găt đầu, cố găng đem nước mắt nuốt vào lòng.

“Bọn họ muốn muối gĩa cho hạng người nào?”

A Thiئن ngượng ngùng cúi đầu, nghĩ lời tỏ mẩu nói năm trước: “Tốt với muối, có thể bảo hộ cho người nhà của muối.”

“Vậy muối cảm thấy huynh có tốt với muối không, có thể bảo hộ muối hay không?”

A Thiئن ngẩng đầu lên, giăt mình nhìn hấn.

Hấn thật sự nhìn một đôi mắt long lanh, ôn nhu rõ ràng nói: “A Thiئن, huynh thích muối, gĩa cho huynh được không?”

A Thiئن kinh ngạc nhìn hấn, ánh mắt có điểm bối rối, muốn thoát ra, lại bị cánh tay hấn ôm lại, chặt chẽ khóa vào trong ngực.

“Từ lần đầu tiên gặp mặt ở tiết Đoan Ngọ năm trước, huynh đã nhất kiến chung tình với muối. A Thiئن, muối có biết vì sao huynh lại hay đến nhà đọc sách cùng đại ca hay không? Vì huynh muốn được gặp mặt muối. Muối có biết vì sao huynh đến kinh thành không? Bởi vì muối phải gĩa đến kinh thành, huynh không thể tro mắt nhìn muối gĩa cho người khác. A Thiئن, huynh thích muối lâu như vậy, muối thật sự không cảm giác được một chút nào sao?”

Bị những lời hấn nói làm tâm hồn kinh động, A Thiئن chột dạ vùng vẫy muốn chạy đi, lại bị hấn ôm càng chặt. Nàng cúi đầu, chôn đầu trong ngực hấn, ngẫm nghĩ lại mọi việc.

“A Thiئن, kỳ thật muối căn bản không muốn gĩa vào Tống gia, người trong lòng muối thích là huynh, đúng hay không?” Hấn cúi đầu xuống muốn nhìn rõ ràng biểu tình của nàng.

“Huynh làm sao mà biết được?” Như là bị người nhìn thấu bí mật, đầu nàng quay sang hướng khác, không chịu cho hấn nhìn.

Kỳ Kiều cười khẽ: “Lúc rời khỏi Thúy Bình Sơn, nhắc tới hôn ước, trong mắt muối có chút chờ mong. Khi đó muối vẫn chưa rõ tâm ý của mình, chờ khi đến kinh thành, nhắc tới hôn ước, muối sẽ nhũu mảy, mím môi lại. Bộ đáng thập phần ủy khuất làm huynh rất đau lòng.”

“Muối đâu có?”

“Không có sao lại không dám ngẩng đầu nhìn huynh?”

A Thiئن trấn định ngẩng đầu lên, lại chìm vào đôi mắt đen đầy nhu tình sâu thẳm.

Hấn cúi xuống bên tai nàng, hơi thở nóng ăm, nói lời mê hoặc: “A Thiئن, huynh thích muối, muối thích huynh, muối hãy thừa nhận đi.”

A Thiئن nghiêng đầu né tránh, cợ cái tai bị nhốt vào ngực hấn.

“Huynh còn có một bí mật, muối muốn nghe hay không?”

“Không muốn.”

Hấn lại cúi xuống bên tai còn lại, nhẹ giọng nói: “Sau khi bị rơi xuống nước ở hồ Hành Thủy, trong căn phòng bé ấy, lúc huynh hôn muối, muối đang rất tỉnh táo phải không?”

A Thiئن thân mình mềm nhũn, mất đi khí lực phản kháng, cánh tay nàng tựa vào bên hông hấn để chống đỡ cơ thể. Trên mặt, từng đợt lửa xấu hổ bùng cháy, màu đỏ lan ra cả mang tai, rốt cuộc không thể bình tĩnh, thẹn thùng ngẩng đầu lên nói: “Muối.....”

Hấn không cho nàng cơ hội chống chế nữa, lập tức hôn lên đôi môi đỏ mọng chờ mong đã lâu kia.

Ôn nhuệ nóng cháy, hương thơm ngọt, trần ưu tư, môi hấn chạm vào cánh môi anh đào mềm mại, nhắm mắt tỉnh tể nhắm nháp. Bao nhiêu đêm mưa tuyết tằm tã lạnh lẽo, hấn khát vọng được ăm áp ôm nàng như vậy, hôn lên đôi môi ngọt ngào như đường mật của nàng.

Tương tư một đêm tình bao nhiêu, chân trời góc biển chưa là xa.

Nàng bất động tùy ý hấn hôn, không dám động cũng không có khí lực kháng cự. Hấn vẫn còn ngại không đủ, đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng, đùa giỡn cái lưỡi đình hương của nàng, nàng né tránh, lại bị hấn bắt được, dây dưa mứt vào.

Nàng cảm thấy xương của mình đều phải hóa thành nước.

Miệng lưỡi giao triền, hô hấp dồn dập, tay hấn bắt đầu dao động sau tấm lưng mềm mại của nàng.

Cây hoa quế cao lớn ụ không tiếng động nhìn mối tình đầu của đôi thiếu nam thiếu nữ, tạo ra đầy trời hoa vũ, vẽ lên hình ảnh xinh đẹp của bọn họ.

Trên đầu của hấn đã có một tầng cánh hoa thật dày, vẫn còn luyến tiếc không muốn thả người trong lòng ra. Tay hấn chậm rãi tiến về phía trước, khi sắp chạm vào nơi mềm mại của nàng, hấn cắn răng dừng lại. Còn tiến lên như vậy, hấn sợ mình nhịn không được nữa.

Nơi nào đó đã sớm cứng rắn như thiết, nếu không phải hấn cố ý “chu mông” ra tránh né, sợ là đã dọa nàng chạy mất. (Trong bản convert là “đề mông”, mình nghĩ là hành động nhích thân dưới ra nên để chữ “chu mông” cho dễ thương)

Lưu luyến buông cánh môi mềm mại ra, hấn thở mạnh, nàng cũng có thể hô hấp thông thuận.

Trong gió thu yên tĩnh gió, hai trái tim đập mãnh liệt, hai người hô hấp dồn dập, đón hoa vũ đầy trời, xinh đẹp động lòng người.

“A Thiển, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời, nàng nhất định phải gả cho ta.” Thở dốc xong, hấn lại ôm chặt nàng, thì thầm bên tai nàng lời hứa hẹn.

A Thiển đem mặt chôn ở trong ngực hấn, không dám ngẩng đầu nhìn hấn. Vừa cảm thấy ngọt ngào, lại vừa thẹn thùng đỏ mặt.

Nàng không dám nói với hấn, nâng tay hứng cánh hoa đang rơi: “Thiếp muốn hái chút hoa trở về làm quế hoa cao.”

Tuy là một câu thông thường, lại động lòng người mà nhu nhuyễn ngọt ngào, làm trong lòng hấn gọn sóng.

Biết nàng thẹn thùng, sẽ không cho hấn đáp án, cũng không cưỡng cầu, chỉ cười khẽ bắt được bàn tay nhỏ bé trắng nõn, đưa tới bên môi hôn một cái: “Tay nhỏ như vậy có thể hứng bao nhiêu? Dùng áo choàng của ta đi, chính tay nàng phải cời ra cho ta.”

Hấn nâng cằm lên, để cho nàng động thủ cởi dây buộc áo choàng. Nàng đỏ mặt không dám động thủ, bị hấn nhắc nhở sẽ trễ giờ về, mới không thể không cời áo choàng cho hấn.

Hấn lưu luyến thả thân thể mềm mại trong lòng, đem áo choàng trải trên mặt đất, lôi kéo nàng đi đến bên cạnh bàn đá. A Thiển vừa muốn ngồi xuống, lại bị hấn đoạt ghế, nàng không cùng hấn so đo, chuẩn bị ngồi lên băng đá bên kia, lại bị cánh tay hấn chụp tới, kéo nàng ngồi lên chân hấn.

Sắc mặt vừa mới khôi phục một chút lại hồng thắm, nàng không quen vô cùng thân thiết như vậy, nhưng cũng không cự tuyệt.

Nàng lấy ra một hà bao trong tay áo cho hấn: “Hà bao làm xong rồi, không có thù uyên ương, thù cái này.” Sao nàng không biết xấu hổ thù uyên ương hí thủy cho hấn chứ.

Hà bao màu xanh dương tinh xảo khéo léo, mặt trên thêu một màn hoa tử đằng như thác nước màu tím.

Kỳ Kiều thấy liền nhìn không được nở nụ cười, làm ảo thuật lấy ra một cây trầm khắc hoa tử đằng: “Ta cũng có cái này cho nàng, thích không?”

Nét mặt A Thiển thoáng chốc kinh diễm, vô cùng thỏa mãn, tất cả đều in trong mắt hấn.

“Đều là hoa tử đằng, thật là thân giao cách cảm.” Tay hấn cầm hà bao đặt cùng trầm hoa trong tay nàng, vui mừng, lại hôn một cái bên má nàng.

A Thiển cười né tránh hấn, bị hấn bắt được, lại muốn phạt nàng, cười đùa trong chốc lát, mặt trời đỏ dần dần ngã về tây.

“Lại đây, ta đội lại khăn che mặt cho nàng.” Kỳ Kiều không biết về khăn che của nữ nhân, nghiên cứu trong chốc lát mới mang vào được cho nàng.

Hấn đem hà bao cất vào ngực áo, kéo tay nàng đứng lên, đã đến lúc phải trở về.

Áo choàng đã hứng được một núi nhỏ cánh hoa, Kỳ Kiều một tay xốc lên, một tay nắm tay A Thiển đi về. Một trận gió lạnh thổi tới, A Thiển run lên một chút.

Hấn quay đầu: “Lạnh không? Đi nhanh đi, trở về, sẽ không lạnh.”

A Thiển cúi đầu không nói chuyện, hấn cảm thấy có điểm không thích hợp, dừng bước chân quay đầu nhìn nàng.

“Nếu chàng có việc gạt thiếp, thiếp sẽ thực thương tâm.”

A Thiển cảm môi, không nhìn được nói: “Kỳ thật..... Thiếp không thể gả cho chàng, chàng là Vương gia, ngay cả Tổng gia cũng ghét bỏ thiếp, huống chi.....”

Hấn nhún mày ngắt lời nàng: “Đừng nói vậy, sao nàng so sánh ta cùng Tổng gia. Tâm ý của ta nàng vẫn chưa rõ sao? Nếu không phải vì nàng, ta trở về làm Vương gia này làm cái gì, ở Thúy Bình Sơn so với ở kinh thành càng tiêu dao khoái hoạt hơn. Nàng yên tâm đi, Thái hậu là thân tổ mẫu của ta, bà ấy không dám giết ta đâu, chỉ cần không đánh chết ta, ta sẽ cưới nàng. A Thiển, nàng phải thật dũng cảm, nếu nàng lùi bước, chỉ còn ta lẻ loi một mình tranh đấu cùng thế tục, nàng nhẫn tâm không giúp ta sao?”

Nếu đã động tâm, cho dù vạn kiếp bất phục cũng phải cùng hấn tiến về phía trước.

A Thiển tính tình bướng bỉnh, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn hấn nói:

“Do ức năm đó nhất gặp lại,

Vạn thế này tâm cùng quân đồng.”

Kỳ Kiều cầm tay nàng thật chặt, kiên định nói một tiếng: “Tốt.”

Đi đến tường biên, thiếu niên cao lớn ngồi xổm xuống, nhờ nàng giúp phui đi cánh hoa trên đầu. Tay cầm bao áo choàng giao cho nàng, tay kia nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Đi có thể nhìn ra hay không?” A Thiển chốt dạ sờ cánh môi sưng đỏ.

Hắn nhân cơ hội lại trộm hôn một cái nữa: “Bà ấy sớm muộn gì cũng nhìn ra, không cần để ý.”

“Đúng rồi, trên xe có một ít thuốc bổ, nàng mang về đi, chốt lát dừng ở cửa Vệ phủ nhún nhường, làm người ta chê cười.” Hắn nói trước với nàng, không thôi chút nữa nàng lại chạy mất.

“Nhưng thiếp không thể nhận thêm đồ của chàng nữa. Cây trăm quý giá này thiếp cũng không nên nhận.” A Thiển còn thật sự cự tuyệt, nâng tay tìm cây trăm trên đầu, lại luyến tiếc hái xuống.

“Nghe rõ, phải điều dưỡng sức khỏe thật tốt, đừng làm cho ta đau lòng nữa. Có thứ tốt không cho nàng thì cho ai? Ta cảm cho nữ nhân khác, lòng nàng sẽ không ghen tị chua xót sao?”

A Thiển cúi đầu không nói lời nào, nàng thăm nghĩ Kiều ca ca đối với nàng thật tốt, để hắn đi vui vẻ với nữ nhân khác, nàng quả thật không muốn. “Kiều ca ca, chàng đừng để cho thiếp khó xử được không?”

Nhìn bộ dáng nàng khó xử rồi rầu, Mặc Kỳ Kiều bắt đầu đi thò dài, sợ nàng khó xử, lại muốn đem tốt nhất đều cho nàng: “Tốt thôi, qua vài ngày, ta tìm cơ hội đưa cho sư mẫu, bắt quá, nàng trăm ngàn lần đừng từ chối, nhất định phải dùng.”

Ôn nhu dặn dò, rồi hắn mới ôm nàng nhảy lên nửa thành tường, đi qua chỗ hoang tàn đổ nát, nhẹ nhàng đem nàng đặt trên mặt đất. Tiết Lục cùng Đan Quế đi lên đón, trở về theo đường cũ.

A Thiển dọc theo đường đi đều cúi đầu, chốt dạ sợ bị người khác phát hiện bí mật.

Tiết Lục nhìn lên Vương gia nhà mình ngồi trên lưng ngựa bộ dáng hăng hái, biết rằng đã thành công, hôm nay trở về lại có trọng thưởng, hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Tháng 9, trời mau tối, xe ngựa treo đèn phía trước soi đường, A Thiển đã về đến Vệ phủ, Kỳ Kiều giúp nàng xuống xe, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không đưa nàng vào, có chuyện gì nàng cứ kêu Đan Quế tới tìm ta.

A Thiển gật đầu, nhìn ánh mắt hắn lưu luyến, sợ bị người khác nhìn thấy, phải xoay người bước nhanh vào nhà.

Từ Hề cùng Vệ gia muội muội Vệ Viện đứng ở chính viện thưởng hoa cúc, hai hài tử của Vệ gia là long phượng thai, năm nay 12 tuổi, hai huynh muội đều là tiểu oa nhi mặt tròn trịa, trắng trẻo mập mạp thực đáng yêu. Ca ca tên Vệ Dục, muội muội tên Vệ Viện.

“Hề Nhi, muội xem, tỷ mang cái gì về đây.” A Thiển hưng phấn giờ giờ áo choàng lên khoe nàng.

Hai cô nương tò mò đuôi theo, vào nhà chỉ thấy A Thiển đem áo choàng đặt lên bàn, mở ra là một đồng hoa quế.

“Đây là..... Đây là hoa quế của nhà chúng ta!” Từ Hề kích động bốc lên một nắm, đưa đến gần mũi hít vào, quả nhiên là hương vị trong mộng. Nàng biết hôm nay Khang Quận vương mang tỷ tỷ đến nhà cũ của Nhiễm gia, kỳ thật nàng cũng rất muốn đi, chỉ là nàng tự hiểu, biết Khang quận vương không muốn cho nàng đi theo.

“Ngày mai chúng ta làm quế hoa cao cùng bột củ sen trộn đường hoa quế cao.” A Thiển hai mắt sáng rỡ.

Từ Hề cười rạng rỡ, trong mắt lại ngân ngấn nước, yên lặng gật đầu.

Vệ Dục đang ngồi ở trong thính đường chờ biểu tỷ xinh đẹp về rồi cùng nhau ăn cơm chiều, thấy ba người các nàng về mặt hưng phấn đi vào, nhin không được xít tới.

Hề biểu tỷ đang muốn khóc, Vệ Dục cảm thấy hai biểu tỷ đẹp như thiên tiên, lại có mệnh khổ như vậy, ngay cả nhà cũng không có, ông trời thật không có đức.

Vệ phu nhân từ phòng trong đi ra, nhìn thấy một bàn đầy hoa quế, trong lòng cũng đau xót. Đây là hoa tỷ tỷ yêu nhất, nay tỷ tỷ lại ở Thương Lang sơn,

không biết bên kia có cây hoa quế hay không.

Lại nhìn đến áo choàng màu đen đựng hoa quế, không khỏi nhướn mày. Nhìn lại trên người A Thiên quần áo chỉnh tề, ngay cả áo choàng màu đỏ cũng không có nếp nhăn, mới an tâm chút.

“Tỷ tỷ, hoa trên tóc tỷ thật đẹp!” Nha hoàn thấp đèn, Vệ Viện chú ý tới cây trâm hoa trên đầu A Thiên.

Từ Hề ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết, rung động lòng người. Tỷ tỷ luôn nhận được đồ tốt nhất. Không chỉ là trang sức, người cũng tốt đẹp hơn. Khuôn mặt kiều diễm, trong mắt lấp lánh ánh hạnh phúc, ánh nến soi đến càng lung linh hơn.

Chắc là Khang Quận vương đã làm tỷ tỷ vui vẻ, có nam nhân như vậy thích tỷ tỷ, vừa anh tuấn ôn nhu lại vừa thấu hiểu lòng người, Từ Hề nhìn tỷ tỷ, thực lòng vui mừng cho tỷ ấy.

Tần thị mặt càng ngày càng lạnh: “Con lại nhận đồ của hắn?”

A Thiên chột dạ cúi đầu: “Huynh cứ bắt con nhận, con cũng không có biện pháp từ chối.”

“A Thiên, con có biết mấy thứ này giá trị bao nhiêu tiền hay không? Lần trước, hắn tặng ngọc như ý, ngọc bội đều là vật vô giá, kẻ có tiền chưa chắc mua được. Khang Quận vương đối với con như vậy, đã sớm vượt ra khỏi chức trách của nghĩa huynh, A Thiên con có hiểu hay không?” Tần thị nóng nảy, cũng không quản mấy đứa nhỏ đều đứng ở đây, cứ thế mà răn dạy, cho bọn họ nghe cũng tốt, cùng nhau nhớ kỹ.

“Đi đừng nóng giận, con sẽ kêu Vương gia mang hết về, nếu đi không muốn nhận đồ của hắn.” A Thiên sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi, tay liền chạm vào cây trâm trên búi tóc. Kỳ thật, lúc lên xe ngựa, nàng muốn lấy xuống, nhưng hắn không cho phép, không đánh lòng phật ý của hắn.

Vệ Dục nhìn trái nhìn phải, vui cười nói: “Mẫu thân tức giận làm gì, Khang Quận vương luôn luôn trọng nghĩa khinh tài, mấy ngày trước, ở Quốc Tử Giám, trên tay hắn cầm một cây quạt ngọc cốt nạm vàng, Hàn Bân yêu thích không buông tay, Khang Quận vương vung tay lên liền tặng cho hắn. Vương gia tiền nhiều lắm, sẽ không để ý tiền đâu, nương, chúng ta để ý làm gì. Làm nghĩa huynh của tỷ tỷ, đưa một kiện trang sức cũng không tính là cái gì.”

Tần thị thở dài, cảm xúc ửng vàng nói: “Ta cũng không phải để ý đến tiền, ý là ở tỷ tỷ con, ngọc tiểu tử.” Trang sức sao có thể tùy tiện đưa, chuyện này là do hai hài tử ái mộ tặng cho nhau, nhưng thật có thể đến với nhau sao?

Vệ Viện và Hề Nhi cũng vội vàng lên tiếng khuyên nhủ, Tần thị bị mấy đứa nhỏ khuyên, không có cách nào khác, đành nở nụ cười nhẹ giọng nói: “A Thiên cũng đừng để ý, chuyện Khang Quận vương tặng lễ ta đã gặp qua, con không nhận hắn cũng có một vạn biện pháp ép con nhận. Về sau con không được phép đi ra ngoài cùng hắn, miễn cho sinh chuyện tai tiếng. Chờ đại ca con vào kinh thành, có nó che chở, đi đâu ta cũng yên tâm. Thế nào cũng đừng nhượng bộ, người ta sẽ nghĩ chúng ta dễ dãi, nhanh ăn cơm đi.”

Vừa vào bàn ăn cơm, đột nhiên có gia đình báo lại, nói là Từ Thất gia phủ Định quốc công sai người đưa đồ tới.

Tần thị dờ khóc dờ cười, chỉ phải cho người cầm vào.

Hai gánh đồ lớn nặng được khiêng vào, mắt các cô nương sáng ngời: “Hành lý của chúng ta.”

A Thiên cùng Từ Hề cũng buông đũa, chạy tới kiểm tra đồ đạc của mình, A Thiên giải thích nói: “Dì, chúng con vốn là đi thuyền đến kinh thành, tới hồ Hành Thủy gặp bão lớn làm thuyền lật, chúng con đã đổi thành đi xe ngựa vào kinh. Đây là hành lý tụi con mang đến từ Thủy Bình Sơn, xem ra người Từ phủ đã tìm được cái thuyền kia rồi.” Nàng không dám nói chuyện rơi xuống nước.

Từ Hề đột nhiên lo lắng nhìn về phía tỷ tỷ: “Không thấy bức họa của muội?”

A Thiên đã kiểm tra xong đồ của mình: “Đồ của tỷ không thiếu cái gì. Là bức họa kia sao?”

Từ Hề lo lắng gật đầu, vội la lên: “Làm sao bây giờ a?”

Thanh dịch bằng ngọc đã ở đây, hai món này đều là do nương để lại cho nàng, bức họa tưởng niệm cha mẹ thì lại không có, Từ Hề nóng lòng tay đã run lên.

Từ Thiên vội vàng đến an ủi nàng: “Muội cũng đừng quá lo lắng, ngày mai chúng ta tìm người đến phủ Quốc Công hỏi một chút, nhìn xem có phải vẫn còn ở đó hay không?”

Từ Hề làm sao chờ được: “Đừng chờ đến ngày mai, hôm nay còn chưa quá tối, chắc Từ tướng quân cũng chưa nghỉ ngơi đâu, hôm nay đi hỏi đi.”

A Thiên gật đầu, lại sợ người ta truyền lời nói không đúng, kêu Từ Hề viết phong thư cho Từ Vinh Hàn, hỏi rõ về bức họa.

Từ Hề cảm thấy viết phong thư ngược lại dường như có vẻ có cái gì bí mật, nên viết trên tấm thiệp đỏ, có thể cho người ta thấy rõ nàng viết gì trên đó, không cần ngò vặc vô căn cứ.

Định Quốc Công phủ

Sau cơm chiều, mọi người trong Từ gia đang ở thượng phòng uống trà nói chuyện phiếm.

Quốc Công gia có hai con trai, trưởng tử là thế tử, cũng chính là cha ruột Từ thất thiếu gia. Hấn và đại ca là do phu nhân thế tử sinh, chẳng qua lúc sinh đứa nhỏ thứ ba đã mất vì khó sinh đi, đứa nhỏ cũng không giữ được. Từ lão tam cùng nữ nhi duy nhất của Từ gia Từ Mộng là do tiểu thiếp Phùng thị sinh, phu nhân qua đời nhiều năm, lão gia luôn mang binh ở tại biên quan, không đem bà nâng lên làm chính thê.

Con trai thứ hai của Quốc Công gia là Trần Hải Thống Nhất Quân Binh, vẫn ở ranh giới Nam Hải xa xôi, một nhà chi thứ hai đã nhiều năm không vào kinh.

Bên người phu thê lão Quốc Công gia cũng chỉ có một con trai, ba tôn tử, một cháu gái. Con cháu đều có quân vụ trong người, hàng năm không ở nhà, chỉ có lễ mừng năm mới thay phiên nhau trở về đoàn tụ.

Binh thường chỉ có cháu dâu cả, cháu dâu thứ ba cùng cháu gái Từ Mộng hầu hạ.

Cũng may tam phu nhân sinh con trai đã ba tuổi, nữ danh gọi Hồ Từ, khỏe mạnh khẩu khí rất đáng yêu, có hấn ở bên người nên tổ phụ tổ mẫu không thiếu chuyện vui.

Định Quốc công ôm Hồ Từ, cười ha ha nói chuyện với văn bối: “Phụ thân các con gọi thư, nói là hấn trấn thủ biên quan sẽ không về dự lễ mừng năm mới, chỉ cho lão đại và lão tam trở về, tháng 11 đã được về nhà, còn có thể mừng thọ cho tổ mẫu các con.”

Lời này vừa nói ra, tam phu nhân hai tròng mắt sáng rực, nhếch khóe miệng ghen ý cười.

Đại phu nhân ánh mắt bình thản, tròng mắt không biểu lộ ý gì.

Từ thất thiếu gia nhìn lướt qua hai tẩu tử, mặt không chút thay đổi uống trà.

“Lão Thất nha, cha con ở trong thư có ý nhắc tới việc hôn nhân của con, năm nay con đã 21 tuổi, cũng không thể lại bỏ qua cho con. Mau nhờ tổ mẫu con kiếm một nhà tốt định việc hôn sự đi.” Định quốc công không biết làm sao với đứa cháu này, lúc trước lão đại coi trọng kinh thành đệ nhất tài nữ, đã ép cưới người ta, cũng chính là đại phu nhân Chân thị hiện tại. Tuy nói Chân thị vẫn không tình nguyện, tốt xấu cũng coi như thành gia.

Từ Vinh hân còn được hơn, ba năm trước nghị hôn cho hấn liền có đại sự xảy ra.

Khi Thái hậu dâng hương ở Pháp Hoa tự gặp tiểu tử tuần tú lịch sự, cứ nghĩ rằng sẽ đem cửu công chúa gả cho hấn, liền thương nghị cùng lão thái quân ở thiện phòng. Ai ngờ hai lão thái vừa đàm đạo, ở tiền viện Mai Lâm, hấn liền động thủ. Từ thất thiếu gia đánh mặt cửu công chúa nở hoa rồi nghênh ngang mà đi.

Cửu công chúa trên mặt toàn là bùn và tuyết, chạy đến trước mặt Thái hậu khóc kể, nếu gả nàng cho Từ thất thiếu gia, nàng sẽ kiếm một cây và dây thừng treo cổ. Hôn sự liền chết đi như vậy, Định Quốc công tức giận, lên trên điện, thỉnh Hoàng thượng trị tội. Hoàng thượng khoan dung, cũng không xử phạt gì, chỉ nói tiểu hải tử không hiểu chuyện, không cần làm lớn chuyện.

Định Quốc công dùng gia pháp đánh hấn một trăm roi, ném cho Triệu lão tướng quân, bắt hấn tòng quân. Người đi rồi, lão thái quân cũng không nhàn rỗi. Nghĩ rằng cửu công chúa kia được nuông chiều từ bé, tính tình cũng ngang ngược, không thích hợp với Từ thất thiếu gia. Tìm người ôn nhu, liền nhìn trúng nữ nhi nhà Lễ bộ Thượng thư, từ xưa hôn nhân chính là do cha mẹ định, bà mai tiếp lời, Từ thất thiếu gia không có ở nhà cũng không quan trọng, Từ gia tìm bà mối tới cửa cầu hôn.

Nghe nói là Từ thất thiếu gia đánh cửu công chúa, cô nương người ta mảnh mai sợ tới mức vào ban đêm, nhảy hồ tự tử tại ngay hậu hoa viên, may mắn được biểu ca tạm trú ở nhà nàng cứu, mới bảo trụ một mạng. Lễ bộ Thượng thư xấu hổ tự mình tới nhà tạ tội, lui hôn.

Ở Đông hải xa xôi, Từ Vinh Hân nghe nói việc này, tức giận viết một phong thư về nhà, nếu lại định hôn cho hấn, hấn liền ra biển tự sát.

Lão thái quân tức giận, mắng hỗn tiểu tử này không hiểu chuyện, người còn muốn ra biển tự sát, người cũng không nhìn một cái, ở kinh thành còn có cô nương nào dám gả cho người sao?

Nhớ tới chuyện cửu công chúa làm hồng thanh danh của mình, Từ Vinh Hân tức đến mức muốn đập bàn. Hấn tuy rằng thô lỗ táo bạo, nhưng cũng không đến mức đánh nữ nhân. Chỉ do trời xui đất khiến.

“Lão Thất, Lão Thất..... Nói đến hôn sự, mặt con sao không có phản ứng gì vậy?” Lão thái quân lại sốt ruột.

Từ Vinh Hân mặt không chút thay đổi nói một câu: “Không phải đã nói rồi sao, tổ mẫu cứ an bài là tốt rồi.”

“Người hỗn tiểu tử này, người không thể để mặc cho ta nha, qua vài ngày sẽ có hội ở Bạch Tháp tự, người phải đi theo ta đi dâng hương, nếu có coi trọng cô nương nào, liền nói một tiếng cùng tổ mẫu.” Lão thái quân đã không dám an bài cho hấn.

Từ Vinh Hân rầu rĩ hừ một tiếng xem như đồng ý, thì thấy gia phó tiến vào nói: “Thất gia, Nhiệm gia nhị cô nương sai người đưa tới cho ngài.”

Mấy ánh mắt Từ gia đều xoáy vào đây.

Nhiệm Từ Hề đưa tờ giấy? Chuyện này không giống phong cách của nàng. Từ Vinh Hân tưởng, có thể là vì đã đem hành lý qua, nàng viết thiệp cảm tạ. Không chút để ý mở tờ giấy ra, quả nhiên nhìn thấy một hàng chữ nhỏ xinh đẹp. Chữ như người, mềm mại xinh đẹp, “Xin hỏi Từ tướng quân”, Từ Vinh

Hàn lần đầu tiên gặp người đem ba chữ ‘Tứ tướng quân’ viết mềm mại phiêu dật như vậy, ánh mắt thêm vài phần nhu hòa.

Đọc xuống phía dưới, lại đột nhiên bạo nộ lên.

“Có từng thấy qua một bức họa?”

Xế chiều hôm nay, lúc gia đình đem hành lý đến, hắn đã thấy bức họa kia. Bị nước làm ướt một cái góc, hên là còn có thể thấy rõ, hắn mở ra nhìn thoáng qua công tử tuần tú mặt mày như vẽ, liền ghét bỏ ném vào một bên. Nữ tử khuê các sao có thể không tuân thủ lễ nghĩa như vậy, dám tự giữ bức họa nam nhân, bị người phát hiện, thanh danh còn không bị hủy sao. Từ Vinh Hàn “một mảnh hảo tâm” đem họa trừ hạ, cho nàng an tâm làm cô nương tốt, đừng nhớ thương tiểu bạch kiểm nữa.

Thật là muốn tìm lại?

Hắn tức giận xé tờ giấy xoạt xoạt vài cái, rồi giẫm nát, giận dữ hét: “Ngươi về nói cho nàng ấy biết, không có.”

Gia phò sợ tới mức không dám nói lời nào, vừa muốn đi ra ngoài, đã thấy Từ Vinh Hàn đứng lên đi ra khỏi phòng.

Định Quốc Công nghi hoặc nói: “Nhiệm gia nhị cô nương là người nào?”

Lão thái quân nháy mắt với tam phu nhân, quay đầu cười nói: “Ngày đó, Quốc Công gia không ở nhà, Lão Thất dẫn theo hai cô nương Nhiệm gia về, là đi một đường từ Giang Nam vào kinh. Chính là hai cháu gái của An Bình bá trong Ngũ Công Nhữ Nhà Ân ngày trước, nay trở thành hai tiểu mỹ nhân.”

Định Quốc Công gật đầu: “Nhiệm gia tuy là suy tàn, nhưng nhà bọn họ là dòng dõi thư hương, đứa nhỏ phẩm hạnh vậy cũng không kém, nếu Lão Thất có ý, miễn cưỡng cưới cũng không phải không thể.”

Lão thái quân thở dài, hiện tại bà không có yêu cầu gì với cháu dâu, có thể sinh con là được. “Ta hỏi qua hắn, hắn không cần suy nghĩ trả về cho ta hai chữ, không cưới.”

Tam phu nhân đem mấy mảnh giấy nhỏ nhặt lên, ghép lại cũng không nhìn rõ được. “Lão thái quân, chỉ có thể đọc được tướng quân, họa, hình như là về chuyện về.”

Lão Thất vụng trộm về cho người ta một bức họa? Không có khả năng, tôn tử bà nếu có bản lĩnh này, đã sớm cưới được vợ, còn cần bà quan tâm sao?

“Thôi, đi hội chùa rồi nói sau.” Lão thái quân quyết tâm, năm trước muốn định hôn sự cho hắn, liền cùng Quốc Công gia thương lượng ngày sinh năm nay sẽ mời nhiều cô nương trong độ tuổi thích hợp đến dự.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Trong Thính Tùng uyển, Mặc Kỳ Kiêu đã dọn xong rượu và thức ăn, chờ Từ Vinh Hàn trở về.

“Thất ca, đến đây, uống với đệ chung rượu.” Vừa thấy thân ảnh cao lớn đi vào, hắn đứng dậy nghênh đón.

Từ Vinh Hàn cũng không nói chuyện, đi đến bên bàn, cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Ai chọc giận Tứ tướng quân vậy?” Kỳ Kiêu cảm thấy có điểm kỳ lạ.

“Đừng nói với ta ba từ này.” Từ Vinh Hàn tức giận tự rót thêm một ly nữa.

Mặc Kỳ Kiêu cũng không hét lên, chỉ ngồi trên ghế, cười hi hi nhìn hắn.

“Nhìn cái gì? Nhìn mặt đệ cười thật đáng khinh, hôm nay đã được như ý nguyện rồi phải không?” Từ Vinh Hàn biết hắn hôm nay đưa Nhiệm Từ Thiên đi nhà cũ của Nhiệm gia.

Mặc Kỳ Kiêu cũng không giận, chỉ cười ha ha, cười đủ, hắng giọng nói: “Đệ cùng A Thiên là lưỡng tình tương duyệt. Làm sao đệ dám động tay phá hư thanh danh của nàng? Người trong lòng, lúc nào cũng muốn gặp mặt, chỉ cần thấy nàng đệ đã cảm thấy hạnh phúc. Một ngày không gặp như cách ba thu.”

“Ít nói nhảm, uống rượu đi.” Từ thất thiếu gia lười nghe hắn kể lể.

“Thất ca, buổi sáng ngày mai sẽ có quế hoa cao ăn, tối nay huynh muốn đi đâu thì đi, mai ở nhà chờ, bằng không đệ sẽ ăn hết, không chừa cho huynh

đâu.”

Từ thất thiếu gia khinh thường cười nhạo một tiếng, hắn muốn ăn cái gì không có, còn phải ở nhà chờ ăn quế hoa cao sao.

Buổi tối hai người đều ngủ không được, một người hùng hừng lửa tức giận, một người cười ngọt ngào nhớ lúc được ôm nhuyển ngọc nhu hương trong lòng.

Lúc ăn sáng, Tiết Lục mang đến một hộp gỗ thật tinh xảo, lấy ra bốn ngăn điểm tâm. Theo thứ tự là hoa quế tô bính, chè đào hoa quế, khoai sọ hấp hoa quế, bột củ sen đường hoa quế cao.

“Đại cô nương nói, nhờ Vương gia viết ra món nào là nàng ấy làm, món nào là do nhị cô nương làm, rồi cho Đan Quế mang về. Nếu viết sai, sẽ bị phạt.”

Điểm tâm này bọn họ đều từng ăn qua, nhưng món điểm tâm xinh đẹp như vậy thật là lần đầu gặp. Mỗi một món đều được trang trí thật đẹp, có món dùng cánh hoa quế xếp thành hình dạng rồi rưới mật lên, có món dùng củ cải khắc thành hoa nhỏ hoặc động vật nhỏ.

Mặc Kỳ Kiều chặc lưỡi: “Đẹp như vậy, ăn thật tiếc.”

Từ Vinh Hàn biết nha đầu kia thích nhất làm mấy điều này, lúc ở Thúy Bình sơn, trừ lần bức bối với hắn, mấy lần sau nàng đều làm món ăn vừa đẹp vừa ngon cho hắn. Thật lâu không có ăn món nàng làm, Từ Vinh Hàn cầm lấy một khối bột củ sen đường hoa quế cao bỏ vào miệng, mùi thơm ngát mềm mại, vừa vào miệng liền tan đi, ngọt mà không ngán, món này nhất định là nàng làm.

Mặc Kỳ Kiều thấy hắn động thủ, không cam lòng yếu thế, cầm lấy một khối hoa quế tô bính, vừa thơm vừa mềm, hương ngọt vừa miệng, lại nhanh tay ăn thêm một cái. Hương vị không giống với bình thường, có ma lạt tiên hương, lại ăn thêm một cái, lại có vị được nướng lên. Hắn không khỏi nở nụ cười, món này nhất định là A Thiên làm, chỉ có A Thiên quý linh tinh này mới nghĩ đến mỗi miếng một vị.

Viên chè đào bên ngoài bọc một tầng bột hạt dẻ, cắn một cái sẽ chảy ra mật hoa quế, món này khẳng định cũng là A Thiên làm, ngày hôm qua hai người vừa mới đính ước, ngọt giống như mật này vậy.

Mặc Kỳ Kiều viết xong tờ giấy, kêu Tiết Lục mang ra ngoài.

Nam nhân bình thường cũng không thích ăn đồ ngọt, cho nên các cô nương đưa tới không nhiều món, nếu muốn ăn nhiều cũng không đủ.

“Thất ca, dù cho ăn điểm tâm, cũng không ngon như cô nương đâu.” Mặc Kỳ Kiều không đầu không đuôi bỏ lại một câu, vội vàng đi Quốc Tử Giám.

Còn chưa bắt đầu học, đại sảnh không có lão sư, chỉ có nhóm học sinh đang đàm luận khí thế. Khang Quận vương từ cửa đi vào, ngồi ở trong góc nghe bọn họ nói chuyện.

Nghe xong lập tức phát hiện thì ra là Tống Dật đang giải thích bài học hôm qua. Nếu dứt bỏ ân oán cá nhân, hắn cảm thấy Tống Dật là người tốt, tướng mạo tài học đều xuất sắc.

Tiểu công tử Vệ Dục cầm một chung nhỏ bằng sứ tiến vào, đi đến chỗ ngồi của mình, mở ra ăn.

“Cái gì thơm quá vậy, Vệ Dục ngươi đang ăn cái gì?” Thế tử Cảnh An hầu Hàn Bản tham ăn đã kề sát bên cạnh.

“Biểu tỷ đệ làm bột củ sen đường hoa quế cao, huynh nếm thử đi.” Vệ Dục hào phóng đưa chung nhỏ ra.

Khang Quận vương nhìn về phía bên này, hai loại A Thiên làm không có mang đến, món ăn mà nữ nhân của hắn làm không thể cho các nam nhân khác ăn.

“Uhm, ăn ngon thật, có nhiều đây à?” Hàn Bản ăn ngon thành nghiện.

“Vốn hoa quế không nhiều, ở nhà đệ cũng chưa kịp ăn, chỉ mang đến được nhiều đây.”

“Kêu biểu tỷ đệ làm thêm đi.”

Không đợi Vệ Dục trả lời, Tống Dật đột nhiên nắm hai vai hắn, mọi người đều sững sốt, thậm chí không ai thấy rõ hắn tiến lên như thế nào.

“Biểu tỷ của đệ? Là biểu tỷ nào?” Tống Dật lo lắng hỏi.

“Nhiễm gia biểu tỷ đó, hai mỹ nhân đẹp như thiên tiên.” Vệ Dục hai tròng mắt lóe sáng, trên mặt tràn đầy biểu tình tự hào, bọn người Dương Duệ giật mình nhìn Tống Dật, nghe xong lời này, lại nổi lên hứng thú.

“Nhiễm gia? Là biểu tỷ nào của Nhiễm gia?” Tống Dật cảm xúc kích động, dùng sức lay động hắn.

Vệ Dục không biết hắn hôm nay bị cái gì, “Chính là biểu tỷ xinh đẹp cùng Hề biểu tỷ.”

A Thiên đã trở lại, A Thiên hồi kinh.

Tổng Dật mừng rỡ như điên: “Các nàng ở nhà đệ? Vào kinh khi nào?”

“Đúng rồi, đã được mười ngày.”

“Sao đệ không nói sớm?” Tổng Dật chạy như điên ra ngoài, thiếu chút nữa hôn luôn cánh cửa phòng, cũng không quản chuẩn bị vào học, đi thẳng đến Vệ phủ.

Tổng Dật trốn học, đây chính là tin tức quan trọng nhất của Quốc Tử Giám, nghe nói là liên quan đến biểu tỷ của ai đó, không thể không làm cho người ta hoài nghi động cơ của hắn. Lúc vào học, nhóm học sinh miệng tụng [chí, hồ, giả, dã], trong lòng đang mở ra viễn cảnh chuyện tài tử giai nhân kiều diễm, một đám hóng cổ chờ Tổng Dật về.

Tổng Dật đến Vệ phủ, cầu kiến Vệ phu nhân. Chứng thực A Thiên quả thật đã đến kinh thành, nhưng Vệ phu nhân không cho phép hắn gặp nàng. Tổng Dật quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin nửa canh giờ, Tần thị cắn răng nhất quyết không cho hắn gặp, cuối cùng mặc kệ hắn quỳ ở tiền đình.

Tổng Dật không biết mình đã làm sai cái gì, thất hồn lạc phách lùi thui về nhà, nói cho mẫu thân biết A Thiên đã hồi kinh, đang ở tại Vệ gia.

Mẫu thân Liễu thị bất chợt bừng tỉnh đại ngộ: “Ngày hôm trước, Tần thị có đến nhà chúng ta, ta nghe nói bà ấy đến đây nên đi thượng phòng chào hỏi bà ấy, ai ngờ vừa tới cửa, chỉ thấy bà ấy hầm hầm tức giận đi ra, cũng không để ý đến ta, bước đi thật nhanh.”

Tổng Dật nghĩ nghĩ, đỡ trán nói: “Chắc là tổ mẫu nói lời không nên nói, chọc giận người ta.”

Mẫu tử hai người đi đến phòng lão thái thái hỏi chuyện gì đã xảy ra, Tổng lão thái thái nói rõ không ưng ý cô nương Nhiễm gia, tôn tử của bà xứng với người tốt hơn. Tổng Dật biết rõ tổ mẫu cố chấp, nói nhiều cũng vậy, chỉ quỳ xuống nói một câu: “Con - Tổng Dật cuộc đời này không phải A Thiên không cưới, thỉnh tổ mẫu không cần xen vào hôn sự của con nữa, bằng không con sẽ xuống tóc làm hòa thượng.”

Tổng lão thái thái tức giận ném chén trà vào hắn, không trúng, rơi trên mặt đất vỡ nát.

Liên tục ba ngày, Tổng Dật đến Vệ phủ cầu kiến A Thiên. Vệ Bác vô cùng khó xử, một bên là thê tử cố chấp, một bên là ái đồ kiên định. Cuối cùng cũng chỉ có thể đi khuyên Tổng Dật: “Tứ Lâm sẽ vào kinh, trước hết con cứ chờ hắn, chờ hắn đến đây, nếu hắn vui vẻ cho người gặp, việc này thế là xong.”

Ngày thứ tư, Tổng Dật không tới, ngày thứ năm Khang quận vương lại tới nữa.

Tần thị tiếp tục chặn cửa, sống chết không cho gặp A Thiên.

“Ta đến hôm nay, quả thật có tin tức rất quan trọng phải gặp mặt A Thiên, là về Tứ Lâm.” Khang Quận vương vẻ mặt nghiêm túc.

“Có chuyện gì, thỉnh Vương gia nói với dân phụ tử, dân phụ tử sẽ truyền đạt lại.” Tần thị chưa thấy qua bộ dáng hắn nghiêm túc như vậy, trong lòng tràn đầy lo lắng.

“Không được, chỉ có mình ta mới có quyền nói với nàng.” Khang Quận vương nghiêm mặt ngồi xuống.

Tần thị nhìn hắn, trong lòng quả thật sợ hãi, chỉ phải kêu nha hoàn đi gọi A Thiên ra.

“Kiều ca ca.” A Thiên ngọt ngào kêu một tiếng, nhìn thấy vẻ mặt di nghiêm túc, không thể không thu lại nụ cười.

Khang Quận vương không đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc chỉ ghé dựa bên cạnh: “Ngồi xuống, ta có đại sự muốn nói với nàng.”

A Thiên thấy hắn nghiêm túc như vậy, trong lòng hồi hộp, đến bên ghế dựa ngồi xuống, gất gao nhìn hắn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đại ca đã xảy ra chuyện.”

P/s: Các bạn đoán xem đại ca đã xảy ra chuyện gì. Tội nghiệp. Đại ca mà xảy ra chuyện xấu thì A Thiên chỉ còn lại một mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Đại ca đã xảy ra chuyện gì? Chàng nói mau đi.” A Thiên hỏi thúc.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, cô nương ngày tư đêm tượng, mấy ngày không gặp, khuôn mặt đã có chút thịt, làn da trắng hồng, khí sắc rất tốt. Xem ra mấy ngày nay tâm tình vui vẻ, không hề rối rắm vì chuyện Tổng gia.

“Xem ra nàng thực sự quan tâm đại ca nha.” Mặc Kỳ Kiều bình tĩnh nói. Tự hỏi không biết khi nào thì nàng có thể quan tâm hẳn hơn cả đại ca.

“Tất nhiên, huynh ấy là đại ca duy nhất của thiếp.” A Thiên gấp rút đến muốn dặm hai chân.

“Ta ở đâu, ta không phải là đại ca nàng sao?” Khang Quận vương biểu lộ ánh mắt cô đơn.

A Thiên lúc này đứng trước mặt hắn, đưa lưng về phía Tần thị, không sợ di nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt, chu đôi môi đỏ mọng với hắn, oán trách hẳn lòng dạ hẹp hòi. Động tác của nàng trong mắt hắn lại được hiểu ra thành bọn họ là mối quan hệ tình lữ, đã hôn môi, tất nhiên rất khác với đại ca.

Khang quận vương mặt mày ôn nhu nở nụ cười: “Nói cho nàng biết, ta nhìn thấy Ứng Thiên phủ đưa tới ‘Đề Danh Lục’, trùng cử Giải Nguyên đầu bảng chính là đại ca Nhiễm Từ Lâm.”

A Thiên giật mình chớp mắt, tựa hồ không tin: “Không phải chàng nói đại ca đã xảy ra chuyện sao?”

“Thì đó, trùng Giải Nguyên còn không phải là đại sự sao.” Hắn làm vẻ mặt vô tội.

A Thiên biết mình bị hắn trêu ghẹo, sẽ không để ý đến hắn, báo tin vui với di.

“Di, người nghe không, đại ca trùng Giải Nguyên rồi.”

Tần thị tất nhiên đã nghe được, vui vô cùng: “Thật tốt quá, Từ Lâm quả nhiên có tiền đồ.”

“Đại ca không bao lâu sẽ vào kinh.” A Thiên vui mừng hai mắt sáng ngời.

Khang Quận vương vì hấp dẫn người trong lòng, đáp: “Ứng Thiên phủ sẽ tổ chức mấy ngày yến hội, sau đó đại ca sẽ về Thụy Bình Sơn báo tin vui, cáo biệt hai vị lão nhân gia, tháng mười có thể đến kinh.”

Quả nhiên, A Thiên ngóai đầu nhìn lại cười, làm cho tâm tư hắn đang bị vắng vẻ lại gọn lên một tia ôn nhu.

Bà tử quân sự tiến vào, nói với Tần thị nói việc đi Bạch Tháp tự dâng hương ngày 20 tháng 9 đã được an bài hoàn tất, Khang Quận vương nghe xong, trong lòng âm thầm vui mừng, nhìn lướt qua, không có người chú ý bên này, liền nháy mắt thật nhanh với A Thiên. A Thiên tâm tư linh lung, lập tức hiểu được là hắn muốn tìm cơ hội gặp mặt ở Bạch Tháp tự. Trên mặt hiện lên hai đóa mây đỏ, cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn vụng trộm nở nụ cười.

Khang Quận vương rất muốn tiến lên hôn một cái, nhưng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lâu, chỉ dám liếc qua một cái, dù sao trong phòng còn có nha hoàn bà tử, còn có Tần thị phòng hắn như phòng sói.

Ngắm lại chỉ vài ngày nữa là đến 20 tháng 9, tâm tình tốt, Khang Quận vương không hề dây dưa, đứng dậy cáo từ.

Tần thị vốn là cảm thấy thái độ mình đối đãi Vương gia không hợp quy củ lễ pháp, chẳng qua là vì cháu gái không thể không làm mặt lạnh, tránh việc hắn liếc mắt đưa tình. Nay thấy hắn báo tin vui xong lại muốn đi, ngược lại cảm thấy bất an. Liên tục nói lời cảm tạ, muốn lưu hắn lại dùng cơm.

Khang Quận vương hiểu được đây là mời theo phép lịch sự, nếu thực lưu lại, nhất định rất ngược nùng, chỉ phải điềm nhiên cáo từ. Lúc ra cửa, không nhìn được, hắn quay đầu nhìn người trong lòng một cái: “Chờ đại ca đến đây, ta sẽ bớt lo lắng.” Một lời hai nghĩa, hắn ngóng trông Nhiễm Từ Lâm đến, đến lúc đó, muốn gặp A Thiên sẽ dễ dàng hơn.

Tần thị cũng ngóng trông Nhiễm Từ Lâm đến, khi đó bà sẽ không còn lo lắng hao tâm tổn sức đối phó với Khang Quận vương nữa.

Người ngóng trông Nhiễm Từ Lâm nhất đương nhiên là A Thiên, nàng không quen sống ở kinh thành, đại ca đến đây mới có cảm giác an toàn.

Ba người đều tự nghĩ chuyện vui mừng của mình, khách khí nói lời từ biệt.

Bạch Tháp tự hàng năm có hai hội chùa lớn, ngày 20 tháng tư và ngày 20 tháng 9, hai ngày này nhà quan lại đến thắp hương là nhiều nhất, bình thường dân chúng phải đợi sau ngày 20 mới đến giúp vui.

Từ phủ lão thái quân cảm thấy các nam nhân nhà mình giết chóc quá nặng, mỗi khi đến hội chùa bà đều đi thắp hương, hơn nữa là đi trước một ngày, buổi tối ngủ lại trong thiện phòng ở hậu viện, chờ đến sáng hôm sau đốt được nén hương đầu tiên.

Khang Quận vương theo đoàn xe Định Quốc Công phủ đi trước một ngày, vào Bạch Tháp tự an bài chỗ ở xong, liền đi bộ vòng quanh mọi nơi, tìm hiểu địa hình. Phát hiện vài nơi có thể giấu người, hắn cảm thấy mỹ mãn liền trở về nghỉ, đột nhiên hắn phát hiện một thân ảnh sột roẹt thấp thoáng sau bụi cây.

Tổng Dật? Sao hắn cũng đến đây?

Tổng Dật đỡ tay một lão thái thái cẩn thận đi về phía sau đại điện, xem ra cũng ngủ lại một đêm, chờ sáng mai thắp hương. Tổng lão thái thái muốn thắp hương, cầu Phật phù hộ tôn tử kỳ thi mùa xuân sang năm đậu Trạng Nguyên.

Ngày mai A Thiên cũng đến, hai người liệu có thể gặp gỡ hay không?

Khang Quận vương sắc mặt trầm xuống, bước nhanh về phòng.

Nén hương đầu này lại bị Tổng lão thái thái đoạt trước, bà một lòng cầu tiền đồ tốt cho tôn tử, không dám ngủ, trời chưa sáng đã đi vào thắp hương.

Lúc Từ phủ lão thái quân xuất hiện ở cửa đại điện, Tổng lão thái thái vừa đứng dậy từ bỏ đoàn. Thấy mình đoạt nén hương đầu của Từ gia, Tổng lão thái thái trên mặt rất là bất an, liên tục xin lỗi. Lão thái quân không quá để ý việc này, trấn an vài câu, rồi đi thắp hương. Ra cửa điện, Tổng lão thái thái mới biểu lộ ra vài phần đắc ý trong lòng, tôn tử thì Trang Nguyên đây chính là đại sự cả đời, tất nhiên phải dâng được nén hương đầu. Dựa vào cái gì mà nén hương đầu hàng năm phải nhường cho Từ gia, nói không chừng Từ gia nhiều thế hệ phú quý là có liên quan đến việc này. Khóe miệng nhếch lên, bà liền liên tưởng có lẽ nhà mình về sau cũng có thể phú quý như Từ gia.

Từ lão thái quân đốt vàng mã, rồi mang theo hai cháu dâu cùng Từ thất thiếu gia đến vườn cúc phía đông ngắm hoa. Hai ngày hội chùa của Bạch Tháp tự đều chọn trong tháng tư và tháng chín bởi vì tháng tư tây vườn hạnh lâm nở rộ, tháng chín đông vườn hoa cúc nở rộ, đều là mùa ôn hoà, thích hợp đạp thanh du ngoạn. Vì ngắm hoa, các cô nương không thể mang khăn che mặt, trong biển hoa nam nữ thế nào cũng chạm mặt nhau, lúc này xem mặt đúng rồi, sau đó, nhà trai sẽ nhờ bà mối tới cửa cầu hôn. Cũng có trường hợp trong nhà thay con cháu sốt ruột, liền mang theo đứa nhỏ nhà mình đến nhìn đứa nhỏ nhà người khác, lão thái quân chính là tính như vậy.

Lối vào vườn cúc là hành lang gấp chín khúc, chỉ vừa qua khúc thứ nhất, lão thái quân an vị đứng yên không đi tiếp. Đây là đường chắc chắn tất cả mọi người đều phải đi qua, một cô nương cũng không thể buông tha.

Hai cháu dâu bị lão thái quân xếp ngồi hai bên, Từ Vinh Hàn đứng một bên.

Nhà thứ hai đến vườn cúc là một nhà Cảnh An hầu, hầu phu nhân thấy lão thái quân vội vàng đến hành lễ, hầu huyền vài câu rồi bước qua ngồi ở khúc thứ tư. Nhà bọn họ không nữ hài tử độ tuổi thích hợp, lão thái quân không quá để ý, hầu phu nhân chỉ dẫn theo Hàn Bản 16 tuổi đi theo, có thể thấy được là muốn cho hân tuyển vợ.

Nhà thứ ba là lão phu nhân của Dương các lão Nội Các Thủ Phụ, người còn chưa tới gần, Từ Vinh Hàn đã liếc nhìn đại tẩu nhà mình.

Đại phu nhân Chân thị sắc mặt càng trắng bệch, hôm nay ăn mặc chải chuốt vốn là càng động lòng người so với bình thường, giờ phút này tẩu ấy khăn trang dùng tay phải nắm tay trái, chính khâm ngồi ngay ngắn, hai tròng mắt rũ xuống. Khóe mắt đưa qua đây lại xem người Từ gia có nhìn mình hay không, người Dương gia đã đến gần hay chưa.

Lão thái quân đứng dậy hầu huyền cùng Dương lão phu nhân, thừa dịp này, Chân thị quý gối hành lễ, khi đứng dậy ra về lơ đãng ngẩng đầu nhìn Dương Quyết đang đứng đối diện, lập tức cúi đầu, giả bộ trấn định, lại còn đỏ mặt.

Từ Vinh Hàn nắm chặt đôi bàn tay to thành quyền, các khớp xương kêu răng rắc. Chưa bao giờ thấy tẩu ấy ở trước mặt đại ca thẹn thùng như thế, mặc dù đại ca đối tốt với tẩu ấy như vậy. Tìm nữ nhân vạn vạn không thể tìm người đã có người trong lòng, hân có thích nàng đến mấy cũng vô dụng, lòng của nữ nhân rất cứng rắn, đã tám năm còn chưa nguôi ngoai.

Dương Quyết ánh mắt phức tạp nhìn Chân thị, rồi quay về hướng khác.

Đối với Chân thị mà nói, nhìn một cái đã đủ rồi. Mẫu thân mất sớm, phụ thân có kế mẫu thì không khác gì bỏ dượng, trọng phụ lại làm nàng không vui. Ý nghĩa sống của nàng chính là hàng năm có thể ở hội đèn lồng Nguyên Tiêu hoặc là hội chùa vô tình gặp được hân một lần, ở rất xa nhìn một chút, như vậy là đủ rồi. Hành lang gấp khúc vốn cũng không lớn, hôm nay khoảng cách gần như vậy, nàng thậm chí có thể ngửi được hương khí sâu kín trên người hân, nhớ tới tám năm trước, cảm giác hân ôm nàng vào lòng.

Chân thị cố gắng đem nước mắt nuốt vào trong bụng, hận trời cao không có mắt, người có tình không thể thành thân thuộc. Danh chấn kinh hoa Trang Nguyên Dương Quyết, 28 tuổi, chưa cưới vợ, không phải là vì nàng sao. Sao hân lại ngốc như vậy, nàng đã trở thành người Từ gia, không thể gả cho hân, hân cần gì phải hành hạ chính mình, cũng làm nàng đau khổ. Cho nên nàng càng hận Từ Vinh An, nếu không phải hân lập bầy, sao có tám năm thống khổ này.

Người Dương gia đã đi qua, Dương Duệ theo ở phía sau thấy được vẻ mặt đau khổ Hàn Bản ngồi ở bên cạnh mẫu thân, hai bạn tốt cùng trường cười hi hi tiến về phía nhau, nháy mắt ra hiệu cho nhau suy đoán mục đích đi hội chùa.

Chân thị sắc mặt vừa mới khôi phục, chợt nghe đến một tiếng “Tỷ tỷ”. Nàng không tình nguyện nâng mâu, quả nhiên thấy được kế mẫu mang theo muội muội Chân Nghi 14 tuổi cùng đệ đệ Chân Viên 12 tuổi đi đến.

“Mẫu thân.” Tuy không tình nguyện, nàng cũng không làm chuyện thất lễ.

Chân phu nhân thỉnh an lão thái quân, tươi cười ấm áp giống tháng tư xuân phong.

Luận dung mạo, Chân Nghi không thua tỷ tỷ cùng cha khác mẹ, luận tài học thì kém một ít. Kỳ thật, chuyện này cũng không là quan trọng, Chân Nghi không phục nhất chính là vận khí tốt của tỷ tỷ, năm đó khi tỷ tỷ xuất giá, tổ phụ vẫn là Nội Các Thủ Phụ, cho nên nàng có thể gả cho trưởng tôn Định Quốc Công, đích tôn trưởng tôn nhà, tương lai sẽ được kế thừa tước vị. Chi tiết tỷ tỷ không phúc khí, tám năm không sinh đứa nào, tỷ phu không hưu nàng, đã là quá hạnh phúc. Hiện tại Chân Nghi cũng đến tuổi đính hôn, nhưng tổ phụ sớm qua đời, phụ thân chỉ là quan tứ phẩm, chỉ sợ mình không thể gả đến nơi tốt giống tỷ tỷ.

Người ở bên ngoài nhìn vào chỉ biết, tám năm trước, Từ gia hai lần cầu thân Chân gia đều bị cự, lần thứ ba cầu thân thành công, là Từ Vinh An cuồng đại đã động Chân gia. Nhưng chỉ có hai nhà bọn họ biết buổi tối ngày đó đã xảy ra chuyện gì, tài mạo song toàn Chân Gia vì cái gì bị bắt gả cho Từ Vinh

An.

Chân Nghi vụng trộm ngắm liếc mắt nhìn, Từ thất thiếu gia mặt lạnh như tiền, yên lặng đi động ánh mắt, tựa hồ thấy được Cảnh An hầu thế từ đang ngồi ở khúc thứ tư. Nàng không biết Hàn Bản, nhưng một chút ấn tượng với Hầu phu nhân.

Công hầu phủ đệ vốn không cần như thế, chỉ vì năm nay mùa xuân có tuyển tú, cô nương trong độ tuổi đều là bị hoàng tộc tuyển đi, nếu không muốn vào hoàng thất thì đã sớm định thân, trong lòng bọn họ kia vừa ý tiểu cô nương nào, không cần đợi lớn lên thì đã vội vàng cầu thân, sợ để lâu ngày sợ sẩy.

Chung quy đều là đại gia tộc, các cô nương cũng không vừa, bọn họ sẽ không kiên nhẫn ngồi chờ, mục đích rất rõ ràng, tuy rằng đều cảm thấy ngượng ngùng. Bọn họ đều muốn ngắm lại xem coi có vừa ý hay không.

Từ lão thái quân cũng là bất động, bà quyết tâm muốn trước khi hết năm phải định được hôn sự cho Từ Vinh Hàn, mỗi một cô nương đi qua, bà liền liếc nhìn sắc mặt tôn tử, hỏi hán vừa ý hay không. Cô nương lớn nhỏ đi qua hơn mười người, Từ thất thiếu gia kia trưng ra khuôn mặt băng sơn vạn năm. Tức giận, lão thái quân cần nhân, Vinh An Vinh Ninh thật tốt, không như Vinh Hàn, sống chết không chịu cưới vợ. Hồ Từ ngồi không yên, muốn Thất thúc dẫn hán đến hậu sơn nhìn tháp, lão thái quân kêu tam phu nhân dẫn hán đi, phái vài hạ nhân đi theo, quyết không chịu tha Từ thất thiếu gia.

Tần thị không dám tranh nén hương đầu với quan to quý nhân, buổi sáng hôm nay mới xuất phát, nhưng lại muốn ở lại Bạch Tháp tự một đêm, buổi chiều đi Ki Nguyệt Các tụng kinh đến giờ tỵ, cầu phúc cho tỵ tỵ cùng tỵ phu ở Thương Lang sơn.

Nhiệm Từ Thiên cùng Nhiệm Từ Hề vào kinh, lần đầu tiên bị đi mang theo xuất môn, biết ở Bạch Tháp tự thể nào cũng gặp người quen năm xưa, tám năm không hồi kinh, không biết mọi người thấy cháu gái An Bình bá, sẽ có thái độ gì, chỉ sợ hơn phân nửa sẽ không nhận người quen nữa.

Hai cô nương trong lòng lo lắng, trên mặt tự nhiên cũng không tươi cười. Nhưng thật ra có Vệ Viện trắng trẻo mập mập ở trong xe ngựa ngẫu nhiên nói vài câu, làm mẫu thân cùng hai biểu tỷ không nhịn cười được.

Khuôn mặt tròn trịa bánh bao Vệ Dục cười ngơ đi theo bên cạnh, hán cảm thấy mình đã muốn là nam nhân 12 tuổi, phụ thân không đi, mình có nghĩa vụ bảo vệ tốt cho mẫu thân cùng biểu tỷ, muội muội.

Tháp hương ở đại điện xong, tỵ đệ bốn người theo Tần thị đến vườn cúc phía đông ngắm hoa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tục Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lão thái quân tuy tuổi đã lớn nhưng mắt vẫn còn tinh anh, nhìn thấy tỵ muội Nhiệm gia đi đến, liền liếc mắt trộm nhìn Từ Vinh Hàn. Tiểu tử ngọc căn bản không phát hiện, chỉ lo ngắm mấy khóm hoa cúc trước mặt.

“Bái kiến lão thái quân.” Hai cô nương xinh đẹp cùng Tần thị hành lễ thỉnh an, lão thái quân mừng đến mặt mày hớn hớn, vội vàng giúp đỡ đứng lên.

Tần thị cười nói: “Đa tạ Từ tướng quân một đường hộ tống hai cháu gái của ta vào kinh, vẫn chưa đến nhà nói lời cảm tạ thật sự là thất lễ.”

Lão thái quân nói: “Vệ phu nhân khách khí, Nhiệm gia cứu Lão Thất, là chúng ta phải nói cảm tạ mới đúng.”

Hai bên lại hàn huyên vài câu, Tần thị mang theo bọn nhỏ rời đi. Lúc Nhiệm Từ Hề đi qua Từ Vinh Hàn, bước chân dừng một chút.

Từ lão thất trên cao nhìn xuống miệt thị nàng, dám nói chuyện với ta, coi ta có chính chết ngơoi không.

Từ Hề quả thật muốn hỏi một chút về bức họa kia, nhìn thoáng qua hán biểu tình hung thần ác sát, không dám mở miệng.

Lão thái quân cõi lòng đầy hy vọng nhìn hai người liếc mắt với nhau, chỉ thấy cô nương cúi đầu cắn môi rời đi, lại thấy Từ thất thiếu gia khí phách âm trầm ánh mắt đầy vẻ uy hiếp, hận không thể cho hán một trượng.

“Lão Thất nha, Nhiệm gia cô nương kia giống như có chuyện muốn nói với con kia.” Người đã đi xa, lão thái quân còn muốn dò xét thử hán.

“Hừ! Nàng có thể có cái gì muốn nói.” Từ Vinh Hàn khinh thường nhìn lướt qua bóng dáng phía xa.

“Không phải con thiếu nợ gì người ta đó chứ?” Lão thái quân ánh mắt giáo hoạt ngắm nhìn tôn tử.

“Con thiếu nàng ấy? Làm gì có! Nói nàng ấy thiếu con thì còn nghe được, không phải con chỉ ăn vài bữa cơm nàng ấy làm thôi sao? không phải chỉ làm một bộ quần áo, gội sạch cái đầu thôi sao? Lúc ở trên thuyền, nàng ấy ăn ở bằng tiền của con hơn một tháng đó, con còn cứu nàng ấy một mạng nữa, ai thiếu ai còn chưa biết nha?” Từ thất thiếu gia mấy ngày nay bưng bưng lừa gạt, vừa rồi thấy nàng muốn nói lại thôi bộ dáng chỉ biết vì bức họa kia, lừa gạt thì càng lớn, đúng là nha đầu không biết thẹn.

Ai u! Lão thái quân như lấy được chỉ bảo, kéo tôn từ mà bắt đầu nghi vấn: “Từ lúc trở về, con chưa cẩn thận nói qua chuyện dưỡng thương ở Nhiễm gia, sao Nhiễm gia đại cô nương xa lạ với con, con lại có nhiều chuyện liên quan đến nhị cô nương như vậy, làm quần áo cho con, gọi đầu? Con còn đã cứu nàng? Mau nói chp tỏ mẫu nghe, rốt cuộc có chuyện gì?”

Từ Vinh Hàn trong lòng lộp bộp một chút, biết mình nói lỡ lời. “Tổ mẫu, Khang quận vương kêu con đi tìm hấn có việc, ta đi trước a.”

Lão thái quân vừa lơ là, hấn liền nhảy ra hành lang gấp khúc, trực tiếp lên vào vườn hoa cúc. Chạy thật nhanh, lập tức mất dạng.

Khang Quận vương tránh ở chỗ tối, đang trầm tư kế hoạch, đầu tiên sẽ tách bọn họ ra, làm sao cho A Thiển ở một mình đây. Thừa dịp Đan Quế đi cùng, kêu Tiết Lục lặng lẽ đến hỏi một chút, biết được buổi tối hôm nay bọn họ ở lại nơi này, hấn đã bớt sốt ruột.

Tần thị không thể đi dạo nguyên ngày, ăn cơm trưa xong sẽ nghỉ trưa, khi đó kêu A Thiển ra chính là cơ hội tốt nhất.

Tần thị vì buổi tối phải thức tụng kinh, buổi chiều sẽ ngủ nhiều một chút, Từ Thiển cùng Từ Hề tám năm không có hồi kinh, muốn đến sau núi ngắm tháp, nằm một chút đã bật dậy. Vệ gia huynh muội hàng năm ngắm tháp đến chán, mẫu thân lại không cho bọn họ đi hội chùa ở chân núi, chỉ được ở trong phòng ngủ.

“Hề Nhi, muội còn có nhớ con đường này hay không? Tỷ nhớ rõ mới trước đây, chúng ta đến sau núi ngắm tháp, đều là đi đường này.” A Thiển đắm chìm trong ký ức, trên mặt hiện lên nụ cười khổ, chỉ là bị khăn che, người bên ngoài nhìn không tới.

Từ Hề nhìn hàng cỏ quen thuộc mọc hai bên đường, nghĩ năm sáu tuổi ấy mình bốc đồng nắm tay mẫu thân đến hậu sơn ngắm tháp.

“A Thiển.” Khang Quận vương xông tới, trên mặt ý cười trong suốt.

“Kiêu ca ca.” A Thiển ngọt ngào kêu một tiếng, liền cảm thấy trên mặt nóng lên, sợ người ta thấy mặt đỏ liền cúi đầu, đã quên mình đang mang khăn che.

“Huynh có việc tìm muội, về đại ca.” Không khỏi phân trần, kéo cổ tay A Thiển bước đi.

A Thiển dùng sức giãy ra: “Không được a, sao muội có thể yên tâm cho Hề Nhi một mình đến hậu sơn?”

Mặc Kỳ Kiêu thấy Đan Quế đứng kế bên Từ Hề, nói với Tiết Lục ở phía sau: “Người đi thỉnh thất ca đến hậu sơn, nói ta tìm hấn có việc.” Hấn không thể cho Tiết Lục hộ tống, bởi vì hấn còn có khác nhiệm vụ, hấn phải cho A Thiển một kinh hi.

Từ Thiển còn do dự, Từ Hề sẵn sàng nói: “Tỷ tỷ đi đi, hôm nay trên núi nhiều người, người đến người đi, không có kẻ xấu dám hành hung muội đâu.”

Khang Quận vương bắt đắc dĩ cười nói: “A Thiển đừng choáng váng, muội cho là có muội đi theo có thể bảo hộ nhị cô nương? Nếu gặp người xấu còn không ăn hết tỷ muội hai người? Có thất ca thì muội sợ gì, phóng mắt toàn bộ kinh thành, cũng không được vài người có thể đánh thắng được hấn.”

Công phu Từ tướng quân A Thiển tin được, chỉ sợ hấn hiếp đáp Từ Hề nha, đừng phải người khác, hai người có bị xấu hổ không. Đường lớn thì hơi đông, đường nhỏ bình thường không có người đi, vậy chắc không xảy ra đại sự, nghĩ vậy nàng mới gật gật đầu, rồi đi theo Khang quận vương.

Từ Hề đương nhiên không dám đi đường nhỏ, mang theo Ngân Quế đi trên đường lớn, còn nhìn trước nhìn sau nhìn xung quanh, xác định có mấy người ở chung quanh, mới yên lòng.

Bạch Tháp ẩn nấp ở trong núi rừng, một tòa núi nhỏ trên đỉnh núi, như ẩn như hiện. Truyền thuyết là năm đó nơi đây có một con suối, thông với biển, ngày đêm phun trào nước suốt nửa bao phủ kinh thành, Phật tổ phái con trai Long vương cố sức mang đến đây một tòa Bạch Tháp trên Thái Sơn, trấn trụ cửa biển, từ nay về sau thì có Bạch Tháp tự này.

Phía sau núi, rừng phía đông là nơi ngắm tháp tốt nhất, lúc trước Hề Nhi cũng lôi kéo mẫu thân đi vào nơi này nhìn Bạch Tháp một lần cuối cùng. Ngày đó hoàng hôn đột nhiên có sấm chớp, nàng cùng mẫu thân không thể không từ đường nhỏ chạy về, khi đó là ngày 20 tháng tư, cây còn chưa xum xuê lá. Nàng còn cùng mẫu thân nói, lúc hội chùa mùa thu, kêu phụ thân đến xem, nhưng không đợi đến tháng chín, Nhiễm gia đã bị xét nhà.

Nghĩ mẫu thân nụ cười âm dung, nước mắt lặng lẽ rung rung.

Không biết khi nào, mây đen che thái dương, một trận cuồng phong đột nhiên thổi lên, cát bay đá chạy vào mắt Ngân Quế, thổi bay khăn che của Từ Hề.

Ngân Quế dùng sức dụi mắt trái, vẫn không mở ra được, mắt bị xót đến đau: “Cô nương, nô tỳ phải đi tìm nước rửa mắt trái một lát.”

Từ Hề gật đầu: “Người đi đi, ta ở chỗ này chờ người.”

Ngân Quế chạy chậm đi, Từ Hề quay đầu lại nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú tìm tòi nghiên cứu. Thiếu niên mặc một bộ cẩm bào, mi thanh tú, mày thanh tao, làn da trắng nõn, nếu không phải khóe môi nhếch lên một tia cười nghịch ngợm xấu xa, cũng coi như ngọc thụ lâm phong.

“Cô nương làm sao vậy?” Dương Duệ thân thiết hỏi, không nháy mắt nhìn Từ Hề, hấn chưa từng gặp qua cô nương thanh lệ khả nhân như vậy, vết nước mắt ràn rụa, mắt to long lanh nước. Cặp mắt kia làm cho hấn say mê trong đó, không thể tự kiềm chế.

“Ai khi dễ nàng, ta báo thù cho nàng.” Dương Duệ luôn sẵn sóc nữ hài tử, bọn nha hoàn trong nhà đều thập phần yêu quý, nay gặp một vị cừu thiên tiên nữ như vậy, dường như cô nương đang khóc, tâm hần lập tức nhói đau.

“Không cần ngại ngần.” Từ Hề hoàn hồn, buông khăn che, lặng lẽ dùng khăn lau nước mắt.

“Nàng đừng sợ, ta không phải người xấu.” Dương Duệ luôn nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay đã có chút khản trương, không biết nói cái gì cho phải.

Lại một trận gió lớn thổi đến, khăn che trên đầu Từ Hề lập tức bay đi, trôi dạt từ từ thổi đi đến chỗ rất xa.

Dương Duệ mừng thầm, ông trời giúp ta, lại có thể được nhìn thấy dung mạo tiên tử, hần tham lam nhìn chăm chăm mặt nàng, giống như nhìn không đủ.

“Đồ háo sắc.” Nhiễm Từ Hề tức giận dậm chân, quay đầu bước đi, lại va vào một bức tường thịt.

Chính xác là va vào ngực người nào đó.

Từ thất thiếu gia hét lớn một tiếng: “Dương Duệ, đồ vương bát đần. Dám trêu chọc nữ tử, lão tử hôm nay đánh chết ngươi.”

Dương Duệ vừa thấy Từ thất thiếu mặt lạnh vung quyền, nhanh chân bỏ chạy, cũng cố giải thích: “Từ tướng quân, ta không đùa giỡn nàng, hiểu lầm, hiểu lầm.....”

“Hiểu lầm? Vậy ngươi chạy làm cái gì?” Từ Vĩnh Hân đuổi theo.

Không chạy? Ta ngu ah? Dương Duệ biết, mười người như hần cũng không phải là đối thủ của Từ Vĩnh Hân, hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt.

Hần hoảng đến không nhìn đường, đầu đập vào cây, máu mũi nhanh chóng chảy ra. Dương Duệ một tay ôm cái mũi, một tay vẫy Hàn Bản: “Hàn Bản cứu ta.”

Hàn Bản quay đầu, chỉ thấy Từ Vĩnh Hân đang nắm áo Dương Duệ, từng quyền đánh xuống.

“Thất ca.....” Hàn Bản sợ tới mức ném hết đồ trong tay, chạy tới ngăn cản. Hần sống chết ôm lấy cánh tay phải Từ thất thiếu, Dương Duệ ôm đầu quay lưng trốn tránh, phía sau lưng lại trúng một quyền, đánh cho hần ta nằm úp sấp, thiếu chút nữa phun ra máu.

“Chạy mau a.....” Hàn Bản sắp hết chống đỡ nổi, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không thể nhìn bạn cùng trường bị đánh.

Dương Duệ gãy dựa đứng lên, nhanh như chớp chạy thoát.

Đó là trưởng tôn của Dương các lão, Từ Vĩnh Hân đương nhiên sẽ không thực sự đánh chết hần, đánh mấy đám cho hả giận thôi. Thu tay, xoay người trở về.

Hàn Bản giật mình hỏi: “Thất ca, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ngươi đi hỏi tên vương bát đần kia xem hần làm cái chuyện tốt gì.” Từ lão thất cũng không quay đầu, nói một câu rồi đi, không nghĩ tới mình lại một lần nổi danh, ngày mai toàn kinh thành đều biết, Từ gia Lão Thất trở về không đến một tháng, đánh trưởng tôn Dương các lão rằng roi đầy đất. Đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Từ Hề nâng váy chậm chạp chạy theo nên giờ mới đuổi tới, tuy là thiếu niên kia vô lễ, nhưng tội không đáng chết, nàng thực sợ Từ lão thất thất thủ đánh chết người. “Huynh không đánh chết hần đó chứ?”

Từ Vĩnh Hân cau mày, không hờn giận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì chạy nhanh nên đã đỏ bừng, nói: “Ngươi quan tâm hần?”

“Cái gì nha? Ta sợ huynh thất thủ, lỡ tay đánh chết hần sẽ bị giải lên quan phủ.” Dưới tình thế cấp bách, Từ Hề cũng không giấu diếm.

Từ thất thiếu gia không nói gì trừng mắt nhìn nàng: “Ta là người không đúng mực như vậy sao?”

Từ Hề ngẫm lại, hình như là do mình lo lắng nhiều, hần nếu có thể mang binh đánh giặc, thì không phải là đứa nhỏ tính cách lỗ mãng, chỉ là vừa rồi nhìn bộ dáng hần hung thần ác sát, quả thật đã hù dọa nàng.

Vừa rồi chạy theo, hiện tại cảm thấy có chút khát nước. Từ lão thất cao lớn, nhìn thấy trên ngọn cây có chút táo đỏ, liền nâng tay hái xuống một chùm, ném vào miệng một cái, phát hiện chua chua ngọt ngọt, thật đã khát.

Bàn tay to duỗi ra, mấy quả táo tròn vo, đỏ rực liền xuất hiện ở trước mặt Từ Hề. “Ăn không?”

Từ Hề không theo kịp tiết tấu của hần, thật ra đã nhiều năm không có ném qua táo nơi này, Giang Nam không có cây táo, trong lòng xốn xang, lấy một quả, dùng khăn lau qua, nhẹ nhàng cắn một ngụm. Chua chua lại ngọt ngào, là hương vị lúc nhỏ.

“Bên kia táo đỏ nhiều, chúng ta đến bên kia hái đi.” Từ Vĩnh Hân nâng ngón tay chỉ về một hướng, Từ Hề muốn mang về cho tỷ tỷ ném thử, liền đi theo hần.

Chương 24

Hắn hái được Táo liền giao cho nàng, nàng không ăn, chỉ dùng khăn thận trọng gói lại.

“Sao ngươi không ăn?”

Từ Hề nói: “Ta muốn mang về cho tỷ tỷ ném thử.”

Từ Vinh Hàn bị sự ngây ngốc của nàng làm nở nụ cười: “Tỷ tỷ của muội bị Khang Quận vương mang đi, nàng ấy còn có thể thiếu táo ăn sao?” Hắn đã hiểu được hắn bị dụ dỗ đến hậu sơn, tìm không gặp Khang Quận vương, mà lại thấy Nhiễm Từ Hề đứng ngơ ngác, thì ra là Khang quận vương muốn dẫn Nhiễm Từ Thiển đi, sợ Nhiễm Từ Hề gặp chuyện không may, mới lừa hắn đến bảo vệ nàng.

Từ Hề không nhớ nổi đã từng thấy hắn cười chưa, hôm nay hắn lại đột nhiên cười, làm cho nàng giật mình. Hắn cao lớn, tay với đến hái những chùm táo phía trên, cười đưa cho nàng ăn. Mây đen che mất Mặt Trời, cũng không ảnh hưởng đến khuôn mặt hắn, nụ cười này thật đẹp đến chói mắt.

Từ Hề cảm thấy lúc tâm tình hắn tốt cũng không đáng sợ mấy, hắn nói cũng có đạo lý, nam nhân tốt như vậy sùng ái tỷ tỷ, muốn trăng sao đều có thể mang đến, đừng nói vài trái táo.

“Mạn che mặt của ngươi bay mất rồi, chúng ta đi đường nhỏ về.”

“Nhưng Ngân Quê đã đi rửa mặt, ta phải chờ nàng ấy trở về.”

Từ thất thiếu lạnh mặt: “Sao ngươi có thể ngu ngốc như vậy? Nàng ấy trở về tìm không thấy ngươi, thì sẽ biết ngươi đã về. Hôm nay có gió lớn, ngươi muốn đợi đến khi nào?”

Từ Hề thấy hắn giận dữ, đành phải đi theo hắn về, ít nhất hắn là chính nhân quân tử, sẽ không làm chuyện xấu. Hơn nữa hắn có công phu tốt, tuyệt đối có thể bảo vệ nàng.

Trong rừng rậm, gió nhỏ rất nhiều, áo choàng của hắn lại không tung bay, nàng cũng không sợ gió thổi bụi vào mắt. Vốn muốn hỏi hắn một chút chuyện bức họa kia, nay có cơ hội lại lười hỏi, cũng không phải cái gì đáng giá, bức họa kia đối với nàng mà nói là vật báu vô giá, đối với người khác thì không có chút giá trị nào. Cho dù là danh họa vô giá, Quốc Công phủ cũng không thèm chiếm làm của riêng, người ta có thứ tốt gì chưa thấy qua, sao lại cái vụng vật này? Nếu hỏi, người ta lại nói nàng nghĩ xấu.

Hai người một trước một sau tiêu sái đi, ai cũng không nói lời nào. Hắn ăn xong một trái táo, Từ Hề liền lấy từ trong khăn tay ra một trái nữa đưa cho hắn, sau đó nàng cũng ăn một trái. Ban đầu Từ thất thiếu gia bước từng bước lớn, Từ Hề theo không kịp, rất nhanh đã bị hắn bỏ xa, nàng chỉ có thể chạy chậm đuổi theo. Vinh Hàn phát hiện hắn không có táo ăn, không thể không dừng lại bước chân chờ nàng. Vì tiện ăn táo, cuối cùng hắn chỉ phải chậm lại bước chân đi song song cùng nàng.

Rất nhanh đã ăn hết táo. Phía trước đã xuất hiện phòng ốc, phòng chừng cũng sắp trở lại chỗ ở.

Cây hòe cao lớn thấp thoáng trên bức tường trắng của tiểu viện, từ bên ngoài nhìn vào không khác gì cái miếu. Khi nhìn đến cửa đá, Từ Hề dừng bước chân, thân hình không tự giác run lên.

Trí nhớ xa xôi giống như sống lại, dừng mảnh xông vào đầu, ngày đó lúc nàng cũng mẫu thân đến ngắm tháp, trời đột nhiên đổ mưa to. Hai người vội chạy vào con đường nhỏ, chính tại cửa đá của tiểu viện, họ liền đi vào tránh mưa, vừa đi vào vài bước, lại thấy một nam nhân đi ra. Họ vội vàng đi ra ngoài, không ngờ đến nam nhân này cứ ướt đầm như vậy đi trong mưa.

Nam nhân này không bung dù, bị mưa xối đến không nhìn rõ hình dáng. Hắn cùng mẫu thân hình là chỗ quen biết, đuổi theo nói mấy câu. Lúc ấy mẫu thân vội vã mang nàng đi, không nhìn về mặt của hắn, Từ Hề lại quay đầu nhìn hắn. Người nọ trong mắt lóe lên hàn ý muốn giết người, làm nàng lạnh cả sống lưng. Nàng không nhìn rõ cũng không nhớ diện mạo của hắn, nhưng nàng nhớ mãi ánh mắt giết người ấy.

Tai họa của Nhiễm gia không biết là do ai, hiện tại giấu lại, tháng tư gặp người này, tháng tám Nhiễm gia liền xảy ra chuyện, có thể liên quan đến hắn hay không? Tiểu viện này là của ai, người nào đang ở đây?

Từ Vinh Hàn khoanh tay, đứng tim toà nghiên cứu tiểu cô nương này, rõ ràng đang sợ đến phát run, nhưng vẫn còn thò đầu ra xem xét. Không dám bước vào, lại không chịu rời đi.

“Muốn đi vào không?” Hắn rút cuộc hết kiên nhẫn.

Nhìn xuyên qua cửa viện, Từ Hề thăm dò cây hòe xum xuê tươi tốt, khỏe ừ.

“VẬY ĐI VÀO NHÀ.”

Từ Hề quay đầu, mắt to ngập nước, ánh mắt thành khẩn cầu xin nhìn hần: “Ta sợ.”

Bị mỹ nhân mảnh mai khẩn cầu như vậy, tướng quân luôn không gần nữ sắc cũng biết phải thể hiện khí khái anh hùng, bước lên phía trước, hùng hổ tiến vào bên trong, “Đi theo ta.”

“ĐẠ.” Từ Hề mừng thầm sao hôm nay hần dễ nói chuyện đến vậy, liền bước theo chân hần.

Nơi này hình như không thường có người đến, qua một đoạn gấp khúc sẽ thấy nhà, hai bên không có sương phòng, chỉ thấy cây hòe cao to che trời xanh um lất lờ trong gió, hai bên đường nhỏ trồng rất nhiều hoa hồng và tường vi. Nơi này âm u, ánh mặt trời thưa thớt, trên đường có nhiều rêu xanh, đập lên hơi trơn trượt.

Mắt nhìn đắm đắm vào nhà giữa, tìm Từ Hề đập thành thịch, răng cắn vào môi dưới, hai tay theo bản năng nắm chặt lấy vạt áo choàng của Vĩnh Hân.

Từ lão thất cảm giác người sau lưng khác thường, quay đầu lại nhìn, khuôn mặt nhỏ trắng bệch đang dùng sức nắm chặt áo choàng của hần, cố gắng đem thân mình giấu sau lưng hần, đầu nhỏ lại thò ra xem xét phía trước.

“Nếu ngươi sợ thì đừng vào.” Từ lão thất thật sự không rõ nha đầu này vì cái gì cảm thấy hứng thú với căn phòng này, trong ấn tượng, nàng không phải là người hiếu kỳ.

“Không... Ta muốn vào xem.” Từ Hề quả thật rất sợ hãi, nhưng cũng chịu buông tha cơ hội này.

Thấy nàng kiên trì, Từ lão thất không nói nữa, tiến lên vài bước, dùng chân đá văng cửa gỗ loang lổ nước sơn. Bên trong không phải thiện phòng, cũng không phải phòng cho khách hàng hương ở. Chỉ có một pho tượng bằng đá thật lớn.

Từ Hề đi quanh tượng đá một vòng, cẩn thận quan sát, do dự nói: “Đây có phải là Cổ Sứ trong truyền thuyết đã hạ cố đến Bạch Tháp?”

Cổ Sứ – Con thứ sáu của Long Vương, bộ dáng giống rùa, thích phụ trọng. Tương truyền thời thượng cổ, nó thường đến tam sơn ngũ nhạc gây sóng gió. Sau bị Hạ Vũ thu phục, nó đã lập không ít công lao hần mã. Sau khi trị thủy thành công, Hạ Vũ liền khắc công đức của nó lên bia đá, bia đá sẽ để phía dưới pho tượng của nó, ghi rõ là công tích này là do Cổ Sứ lập, không có Cổ Sứ sẽ không có công tích này. Người đời sau liền theo đó mà lập tượng thờ phụng. Hình dáng Cổ Sứ rất giống con rùa, nhưng nhìn kỹ cũng có sai biệt. Cổ Sứ có răng nanh, rùa không có, vỏ ngoài cũng có sai biệt về hình dạng và số lượng mảnh ghép. Cổ Sứ cũng được gọi là thạch quy, ý nghĩa là trường thọ cát tường.

Từ lão thất nhìn xung quanh, gật đầu: “Nơi này gần sau núi, xem ra là chỗ cung phụng Cổ Sứ, do nơi này hẻo lánh nên không ai đến thắp hương, thời gian lâu dần thì bị bỏ hoang phế.”

Từ Hề lại đi vòng quanh hai vòng, không phát hiện gì khác thường, chỉ phải ngậm ngùi đi ra. Khi Từ lão thất đi ra, nàng liền đứng trước cửa sổ xuất thần nhìn tám màn màu trắng bằng lụa mỏng. Tuy không thường có khách hành hương đến, trong miếu cũng có phái người quét tước dọn dẹp, màn cửa sổ bằng lụa mỏng mà không bị rách nát, cho thấy cũng có người chăm nom.

Từ Hề còn miên man suy nghĩ, thân hình bỗng dựng bay lên trời, không kịp la lên thì đã đứng trên cành cây mộc tùng, phía sau cây hòe.

“Có người đến.” Từ lão thất thấp giọng nói bên tai nàng.

Từ Hề sợ đến mức không dám thở ra, cúi đầu lắng nghe động tĩnh phía dưới.

Từ lão thất là một quân tử, nên đã buông cánh tay ôm bên hông nàng ra, vừa rồi gấp gáp nên không thể dùng phương pháp này. Nhưng hôm nay nàng mặc quần áo sáng màu, trốn trong nhánh hoa vẫn có thể thấy được, sáng choanh một mảnh. Vì để không bị phát hiện, Từ lão thất chỉ đành lấy áo choàng của mình khoác lên thân ảnh bé nhỏ. Cứ như vậy đem tiểu nữ nhân ôm vào trong ngực.

Từ Hề không thèm nhìn qua hần, hần sống cùng nàng nửa tháng, nếu không có chuyện hần sẽ không làm như vậy, về phương diện này nàng có thể tin hần.

Áo choàng màu xám của hần quả thật giống với vỏ cây, nàng liền an tâm tránh trong ấy nghe tiếng bước chân ngày càng gần.

Trong lúc này, trí não của Từ lão thất lại đang giao chiến kịch liệt, không chân chính ôm lấy nàng, nhưng áo choàng vẫn làm thành vòng vây, hai người lại cách nhau non nửa bước chân. Hơn nữa, nha đầu ngốc này không ý thức được nguy hiểm, vẫn duy trì tư thế bất động, ngược lại lão thất lại dán sát thân hình lên thân cây sau lưng, cố gắng tránh né nàng. Bởi vì hần biết lão nhị không chịu sự khống chế của hần đang tự dựng lều trại phía dưới, định lều gần như đã sắp dựng vào người nàng.

Vừa cố sức tránh né, hần vừa nổi lên ý niệm kỳ quái, tư thế như vậy làm cho hần muốn vươn tay ra kéo nàng vào ngực mà ôm ấp. Ráng kiềm chế. Cánh tay hần đã vòng qua nàng, chỉ cần dùng chút sức là có thể ôm nàng vào ngực, nhưng hần không thể động đây.

Tiểu cô nương trong lòng sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có ý thức đang đứng trước miệng lão hổ. Không có sợ hãi run rẩy như vừa rồi, cũng không có mặt đỏ thẹn thùng, chỉ vụng trộm lấy ánh mắt quan sát người xa lạ đang tiến vào sân.

Từ lão thất không nói nổi chỉ nhìn lên trời, không biết nên tức giận hay vui mừng. Sự bình tĩnh của nàng cho thấy nàng tin nhiệm hấn, nhưng sao nàng hồ đồ ngốc nghếch mà quên hấn là một nam tử thành niên khỏe mạnh, cũng sẽ động tình, cũng sẽ muốn chiếm lấy cô nương vừa ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Có phải là vì trong lòng nàng có người khác, như đại tẩu, thẹn thùng của nàng ta đều dành cho người kia, làm cho đại ca vĩnh viễn không thấy được vẻ mặt ngượng ngùng.

Nghĩ vậy, ngọn lửa trong lòng Từ Vĩnh Hân tắt ngúm, nhiệt tình cũng lạnh hẩn đi.

Người xa lạ kia chỉ đứng tại cửa rồi bước đi, Từ Hề nhìn bóng dáng hấn sắp biến mất, nàng dùng tay nhỏ chỉ hướng cửa vòm tròn, ý bảo Từ thất thiếu nhìn qua. Cách một tầng lá xum xuê, Từ Vĩnh Hân lười biếng nhìn lướt qua, thấy một dáng người tao nhã mặc cẩm bào màu trắng, trong lòng thầm mắng một câu tiểu bạch kiểm, căn bản không nhìn kỹ người nọ là ai.

Từ Hề chỉ mãi suy nghĩ về người xa lạ kia, hấn là ai vậy? Vì sao hấn lại đến nơi này? Có phải hấn có quan hệ với người tám năm trước hay không? Thậm chí có phải là cùng một người không?

Nhìn thoáng qua sườn mặt thì đó là một vị công tử anh tuấn, không phải dạng thiếu niên năng động như bọn người Mặc Kỳ Kiêu, mà là một nam nhân trầm ổn, bộ pháp tao nhã, làm cho Từ Hề nghĩ đến một câu miêu tả mỹ nam tử trong “Mạch Thượng Tang”: “Doanh doanh công phủ bộ, nhiệm nhiệm phủ trung xu.” [1]

Kỳ thật, khi người nọ đi qua, nàng không dám nhìn kỹ, chỉ ngấm trộm vài lần ở khoảng cách khá xa, lại còn bị tầng lá che khuất, xem không rõ mặt. Trực giác cho thấy đó không phải người xấu, cũng không phải người nàng gặp năm xưa.

“Tướng quân có quen hấn không?” Từ Hề thấy người nọ đã đi xa mới nhỏ giọng hỏi.

“Không biết.” Thanh âm trả lời lạnh thấu xương.

Nghe được lời nói lạnh như băng, Từ Hề kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, vừa rồi còn rất hào hóa, sao tự nhiên mất hứng như vậy?

Khóe môi cương nghị khẽ nhếch, mày kiếm nhăn lại, trong ánh mắt mang theo vài phần không cam lòng. Hấn phát giác ánh mắt chăm chú của nàng, cúi đầu, hạ cánh tay.

Một khắc ánh mắt giao nhau, Từ Hề đỏ mặt, cúi đầu. Vừa rồi quá mức chuyên chú cho người xa lạ kia, nên nàng không chú ý khoảng cách gần như vậy của hai người. Cánh tay hấn vừa mới buông, vậy không phải này giờ nàng ở trong ngực hấn sao. Lại thấy áo choàng của hấn đã dựa sát vào thân cây, nàng biết là hấn không cố ý.

Nhưng, chung quy vẫn là cô nam quả nữ ...

Từ Hề càng nghĩ càng xấu hổ, mặt đỏ chót, cúi đầu thật sâu, hấn không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Nếu vừa rồi nàng có vẻ mặt này, hấn đã không nhìn được mà ôm nàng vào ngực rồi hôn nàng đắm đuối, nhưng hiện tại ... Hấn không xác định được sự thẹn thùng này là vì hấn hay vì bóng dáng áo bào trắng khi nãy.

“Í? Đây là cái gì?” Không tìm được cái lỗ nào, nàng lại phát hiện một nửa miếng ngọc bội trên tầng lá. Nàng ngồi xổm xuống, vươn tay nhặt miếng ngọc lên kiểm tra.

“Nhặt miếng ngọc bần như vậy làm gì?” Từ thất thiếu khinh thường nhìn lướt qua, thả người nhảy xuống mặt đất.

Từ Hề đứng lên tính đi theo, lại nhìn thấy xung quanh toàn là hoa tường vi, không có chỗ đặt chân.

“Từ tướng quân, toàn là hoa ...” Đôi mắt to to ngấn nước nhìn hấn, làn da trắng nõn vẫn còn ửng hồng, thật động lòng người.

Hấn không thêm nhúc nhích, lạnh băng nhìn nàng.

Từ Hề trừng mắt, nhớ tới đại ca Nhiễm Từ Lâm, nếu có đại ca ở đây thật tốt, đã cầu tình người mà còn bị lạnh nhạt.

Nhưng dù sao đại ca cũng không ở đây, nàng lại muốn đi xuống. Đành phải lấy dũng khí, lại ngẩng đầu: “Từ tướng quân ...”

Hấn vẫn như trước, không nói lời nào, cũng không cử động. Cho đến khi nàng hét kiên nhẫn, thu hết can đảm, nhắm mắt nhảy xuống, hấn mới nhào đến

thật nhanh, chụp lấy nàng, đưa nàng chạm chân trên mặt đất.

Ngốc! Nói một câu dễ nghe sẽ chết sao? Một bộ đáng mềm yếu đáng yêu, lại không biết làm nũng cầu cứu.

Từ Hề yên lặng đi theo hắn, suy nghĩ lại chăm chú trên miếng ngọc vừa nhặt được, xem tỉ lệ là dương chi bạch ngọc tốt nhất, nàng dùng khăn tay chùi qua, hình dáng những con vật được khắc trên miếng ngọc lộ rõ ra.

“Từ tướng quân, người nhìn giúp ta xem có nhận ra miếng ngọc này hay không? Ngài có biết chủ nhân của nó không?” Từ Hề mặc dù đang giận hắn, nhưng cũng dè dặt xuống để coi bỏ bí ẩn bằng bất cứ giá nào.

Từ Vinh Hàn không kiên nhẫn tiếp nhận, chỉ liếc mắt một cái: “Kỳ Lân bội? Thoạt nhìn cũng đáng tiền, người cần gì bận tâm chủ nhân nó là ai, người nhặt được thì nó là của người, đem bán cũng không ai nói gì.”

Từ Hề cẩn thận quan sát: “Ta không phải muốn bán lấy tiền, ta muốn tìm chủ nhân của nó. Ngài nghĩ có phải cũng có người giống chúng ta, đứng ở tiểu viện, đột nhiên phát hiện có người đi đến nên ẩn nấp, hoặc là xảy ra việc gì đó nên đã đánh mất miếng ngọc này. Ngài xem miếng ngọc này có vẻ đã cũ lại bị mòn mấy góc, có thể thấy được đã bị rơi ở đây nhiều năm.”

Từ Vinh Hàn ngừng bước chân, nhìn bộ dáng nàng bỗng nghĩ ra được điều gì đó. “Người có ký ức gì về chỗ ấy? Liên quan đến chuyện Nhiễm gia?”

Từ Hề giận dữ nói: “Chỉ là hoài nghi không có chứng cứ.”

Từ Vinh Hàn cười lạnh: “Đừng suy nghĩ sâu xa, chuyện Nhiễm gia, một cô nương như người có thể làm gì được.”

Chuyện Nhiễm gia nàng quả thật không giải quyết được, nhưng Từ Vinh Hàn không ngờ ngày sau nàng lại giải quyết được một đại sự khác.

Lại đi qua một rừng cây, đã đến gần dãy phòng dành cho cư sĩ của Bạch Tháp tự, Từ thất thiếu dừng chân, ý bảo nàng cứ đi về phía trước. Hắn sẽ ở phía sau trông chừng, cho đến khi nàng đến nơi an toàn.

Từ Hề vừa đi đến đường lớn, đã thấy Tần thị mang theo A Thiên, huynh muội Vệ thị đi đến từ hướng hậu sơn.

“Hề Nhi, muội chạy đi đâu vậy?” A Thiên chạy nhanh vài bước, tiến lên bắt lấy nàng.

“Muội bị lạc đường, đi một vòng ở trong rừng mới tìm được đường lớn.” Từ Hề chột dạ cúi đầu.

Tần thị đã sớm bị dọa đến mặt trắng bệch, nắm lấy tay Từ Hề hỏi xem nàng có bị thương không, có gặp nguy hiểm gì không.

Nhiễm Từ Thiên quay đầu nhìn vào một lối rẽ nhỏ, quả nhiên thấy Từ thất thiếu đang thản nhiên đứng dựa vào gốc cây. Có hắn, Từ Hề sẽ không bị người khác ức hiếp, về phần hắn có ức hiếp muội muội hay không, A Thiên cảm thấy không có khả năng. Từ Vinh Hàn là khối băng sơn cộng thêm cái đầu gỗ, không giống với Mặc Kỳ Kiều, không tùy tiện động chạm tay chân với nữ nhân.

Nhớ tới Mặc Kỳ Kiều, nàng tức muốn đau bụng.

A Thiên vốn đi theo Khang Quận vương cách vài chục bước, làm bộ không biết nhau. Ai ngờ đột nhiên hắn rẽ vào một lối nhỏ, còn bị che chắn bởi mấy nhánh hoa, lùm cây bí ẩn tươi tốt, có làm gì phía sau đó cũng không ai biết.

Nàng lập tức nhớ đến nụ hôn ngày đó của hắn, trên mặt có chút nóng bừng bừng. Vài ngày không gặp, nàng ngày đêm đều nghĩ đến hắn, mà hắn chắc cũng nhớ đến nàng. Nếu thực đến sau lùm cây, hắn nhất định nhìn không được mà ...

Khoảng cách từ ven đường đến lùm cây khoảng một trượng, muốn rẽ vào đó một cách bí mật cũng hơi khó. A Thiên lại nhìn trái nhìn phải, việc này không phải là hẹn hò bí mật hay sao?

Ven đường không ngừng có người đi qua, cách đó không xa là vườn hoa cúc đầy người, nàng thật sự không có dũng khí cứ như vậy trước mặt bao người đi vào lùm cây hẹn hò với hắn.

Đứng tại chỗ lại không phải là biện pháp hay, A Thiên cảm thấy phía xa xa đã có ánh mắt nhìn mình tò mò, tuy rằng rất muốn gặp hắn nói vài câu, nhưng tình cảnh này, nàng đành quyết định không đi.

Cúi đầu đi về phía trước chừng chục bước, không gặp được hắn trong lòng nàng khó chịu, vừa trách hắn không chăm sóc. Hắn là nam nhân, hẹn hò tất nhiên không sao hết, nhưng nàng lại là một cô nương, nếu bị người nhìn thấy, thanh danh chắc chắn sẽ bị phá hủy. Hẹn hò như vậy, không bằng gặp nhau trên đường, hàn huyên vài câu.

Bên chân đường như có vật gì đó chạy qua, A Thiên cúi đầu hoảng hốt nhìn xuống, do bị khăn che mắt nên không nhìn rõ được chính xác là vật gì.

Nàng dừng bước chân, nhắc khăn lên, cúi đầu tìm kiếm.

“Tà Tà, là người sao?” A Thiên kinh hi, bước thật nhanh đến gốc cây đại thụ, ôm lấy thân hình béo tròn của một con lợn nhỏ bị sút tai. Đây là món quà sinh nhật năm tuổi của nàng, do Trịnh Hòa đi sứ sang Tây Dương mang về, nuôi được hơn một năm, rất quấn quýt với nàng. Tai bên phải bị mèo cắn rớt, trên người hoa văn trắng đen, chỉ còn tai trái, mắt trái có một vòng màu vàng.

Không ngờ lần vào kinh này, nàng đã gặp lại được người bạn bốn chân thuở bé, sao có thể không kích động được. Ôm nó xem qua xem lại vài lần, nước mắt tràn ra: “Tà Tà, người còn sống, thật tốt quá....”

“A Thiên, muội đã trở lại, huynh cùng Tà Tà luôn mong chờ muội.” Thanh âm nam nhân ôn nhu truyền đến, hấp dẫn nàng ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh cao cao. Tám năm không gặp, vẻ non nớt khi bé đã biến mất, trên người hắn có vài phần phong vị trầm ổn như Nhiễm Tử Lâm, thiếu một phần luyện võ, dư một phần văn nhã của người trí thức. Đôi đồng tử màu nâu lộ ra mong mỏi cùng tưởng niệm, giống như ánh mặt trời ban trưa, ấm áp. Thân hình cao cao đã có thể bảo hộ người khác, ôn nhuận tuấn lãng nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được bộ dáng lúc nhỏ.

A Thiên đắm chìm ở trong ký ức, dường như đã chuyện xảy ra gần đây nhất, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Dật ca ca.”

[1] Bài thơ Mạch Thượng Tang

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Mặt mày Tổng Dật giãn ra, khóe miệng nhếch lên, tảng đá trong lòng bao năm cũng đã có thể bỏ xuống.

A Thiên còn nhớ rõ Tà Tà và hắn, không uống công hấn chờ đợi nàng mấy năm nay.

“A Thiên, tám năm không gặp, Tà Tà rất nhớ muội, huynh cũng...” Ánh mắt hắn luyến tiếc rời khỏi khuôn mặt nàng, hắn không dám trắng trợn nói ra hắn nhớ nàng bao nhiêu, muốn gặp nàng đến thế nào, hắn sợ nàng xấu hổ, sợ nàng sợ hãi hắn. Hắn muốn nhìn bộ dáng xấu hổ của nàng, nhưng nơi này không thích hợp lắm.

A Thiên bỗng nhớ lại chuyện Tổng gia từ hôn, di nàng đã cảnh cáo, còn có khuôn mặt của Mặc Kỳ Kiều cứ hiện lên. Nàng đôi thái độ thân thiện lúc này, cúi đầu nhìn Tà Tà rồi thả nó xuống đất, xoay người rồi đi.

“A Thiên, muội hãy nghe huynh nói.” Tổng Dật vội chạy đến, chặn bước chân của nàng.

“Muội không có gì để nói.” Nhiễm Tử Thiên không muốn cùng hắn có dây dưa gì nữa hết, vội đi vòng qua hắn.

“A Thiên...” Tổng Dật đương nhiên không chịu, cứ đứng tại chỗ ngăn chặn nàng.

Đan Quế đi qua đẩy Tổng Dật ra: “Sao người thiếu lễ nghi như vậy? Tránh ra.”

Nhiễm Tử Thiên nhân cơ hội chạy đi, Tổng Dật lại ôm Tà Tà đuổi theo.

“A Thiên, không thấy Hề nhi đâu, con có thấy nàng đâu không?” Tàn thị mang Ngân Quế cùng Vệ Dục, Vệ Viện đi tới, nhìn thấy Tổng Dật đang đuổi theo, lập tức lạnh mặt cảnh cáo.

“Không thấy? Sao lại như thế? Chúng ta nhanh chân đi tìm muội ấy thôi.” A Thiên sốt ruột đi cùng đám người Tàn thị ra sau núi.

Tổng Dật muốn bước theo, lại bị Tàn thị lạnh lùng cự tuyệt, hắn thấy người trong lòng đi càng xa, tâm liền buông xuống rồi lại nghĩ cách gặp mặt nàng lần nữa.

Mặc Kỳ Kiều trốn trong bụi rậm đã thấy hết cảnh xảy ra bên ngoài, nàng không đi gặp hắn theo ước hẹn mà còn ở nơi này ôn chuyện cũ cùng một nam nhân khác cùng con sùng vật béo ú. Hắn hung hăng đá ngã tảng đá hoa đào, biểu trưng cho hai năm xuân hạ thu đông. Hắn muốn dựa vào tảng đá này để tỏ tình cảm hai năm của hắn với nàng, muốn hỏi nàng điểm tâm hoa quế hắn đoán đúng hay không, nàng đã nói đoán sai thì bị phạt, đoán đúng thì được thưởng gì đây? Hắn muốn được nàng thưởng cho một ít ngọt ngào.

Nhưng nàng lại không đến như đã hẹn ước.

Đoàn người Nhiễm Tử Thiên đi ra phía sau núi tìm Tử Hề, không tìm được người mà lại nghe nói tôn tử Định Quốc công Tử Vinh Hàn đánh trưởng tôn Nội Các thủ phụ Dương Duệ. Lòng A Thiên thoáng an tâm, Tử lão thất kia tuy rằng ngoài mặt lạnh như băng nhưng hắn chính trực, nếu gặp được Tử Hề sẽ bảo vệ cho muội ấy. Mà không biết bọn họ có gặp nhau không.

Nhiễm Tử Hề thấy mọi người lo lắng, thực xấu hổ cúi đầu, cắn môi nói: “Làm đi và tỷ tỷ lo lắng, con thật sự xin lỗi.”

Tàn thị cũng không muốn nổi giận với nàng, chỉ nói: “Con không có việc gì là tốt rồi, mau trở về thôi.”

Cái mặt tròn tròn của Vệ Dục xông tới: “Hề biểu tỷ, lần sau tỷ muốn đi đâu thì nói với đệ, đệ là nam nhân, sẽ bảo vệ tỷ an toàn.”

Tiểu tử này thấp hơn Từ Hề nửa cái đầu, khuôn mặt vẫn còn phúng phính, nhìn thế nào cũng không làm cho người ta liên tưởng đến hai từ nam nhân.

Vệ Viện cười khanh khách: “Ca ca, từ khi hai vị biểu tỳ đến nhà ta, huynh càng ngày càng thích giả dạng nam tử hán.”

Mọi người cười rộ lên, tâm tình khó chịu khi nãy đã giảm xuống, chậm rãi trở về phòng.

Bữa tối qua đi, màn đêm buông xuống, ngoài điện lý đã tắt nấp tăng nhân. Tràng Bình An bắt đầu từ giờ Tuất, đến giờ Tý thì kết thúc, tổng cộng hai canh giờ (4 tiếng đồng hồ), người nào không chịu nổi thì có thể về sớm. Bình thường ở bên ngoài muốn trang điểm gì đều được, nhưng đến lễ Phật tụng bình an, đáng về tiêu tụy một chút cũng không sao. Điện phủ bên trong rất lớn, thờ phụng tứ đại Bồ Tát, lấy Quán Thế Âm Bồ Tát làm chủ ở giữa, còn có Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, Địa Tạng Bồ Tát. Tượng được trưng bày chính tề phía trên, bồ đoàn được sắp xếp hai hàng bên dưới dành cho khách hành hương ngồi tụng kinh. Có nhiều người thành tâm quỳ suốt hai canh giờ, đương nhiên giới hạn cho người trẻ tuổi, nhóm người già không quỳ nổi.

Tần thị đến sớm, nhưng không chọn vị trí chính giữa, mà đến quỳ trước Địa Tạng Bồ Tát, nhắm mắt lại, cầm Phật châu trong tay, lầm nhảm tụng “Kinh Địa Tạng Bồ Tát Bổn Nguyện”. Nhiệm Từ Thiện và Nhiệm Từ Hề là văn bối, quỳ phía sau tần thị, tay tạo thành hình chữ thập, thành kính cầu khẩn cho cha mẹ bình an. Hai huynh muội Vệ gia tính hiếu động, quỳ yên lặng không được bao lâu nên không đến tụng kinh.

Lúc Tống Dật đỡ tổ mẫu đi vào, nhìn qua đã thấy A Thiện đang cầu nguyện, liền hận không thể quỳ bên cạnh nàng. Nhưng tổ mẫu lại hướng đến Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát, hẳn chỉ còn cách đi về phía đông, ánh mắt thì lưu luyến bên phía tây.

Từ gia thường quỳ chính giữa, hướng về Quán Thế Âm Bồ Tát, hôm nay bởi vì lão thái quân thăm vấn chuyện Từ lão thất đánh Dương Duệ, nên đến muộn. Nhưng mọi người không ai dám giành vị trí đó của phủ Định Quốc công, vị trí đó vẫn để trống.

Từ lão thái quân nhìn lướt qua hai cô nương Nhiệm gia, không muốn đi đến sâu bên trong vì cách quá xa không tiện quan sát. Nếu cứ đi qua thì có vẻ cố ý. Đang do dự thì Dương Duệ đỡ Dương Các lão phu nhân đi vào, hai bên hàn huyên vài câu, Từ lão thái quân khách khí đem vị trí tốt ấy tặng lại cho Dương lão, tỏ ý xin lỗi vì hôm nay Từ lão thất đánh Dương Duệ.

Từ Vĩnh Hàn lại đành mặt nhìn qua Dương Duệ, không tỏ chút ý tứ nhận lỗi nào. Dương Duệ ngoài cười trong không cười, nháy mắt khiêu khích lại, dù sao Từ Vĩnh Hàn cũng không dám động thủ tại đây.

Từ lão thái quân mang theo hai cháu dâu quỳ trên bồ đoàn cách nhóm người Tần thị không xa, tay lần hạt châu tụng niệm, thỉnh thoảng ánh mắt lại liếc về phía sau. Loại việc niệm kinh Từ Vĩnh Hàn vốn không có hứng thú, vốn chỉ định đưa tổ mẫu đến điện rồi đi về. Ai ngờ lại bắt gặp Dương Duệ đứng phía sau Dương lão thái thái, hai mắt cứ nhìn về người bên cạnh mình, khóe môi hẳn nhếch lên, rồi bước nhanh đến.

Hắn cũng thấy Từ lão thất đang đứng khoanh tay quan sát mình, nhưng hắn nghĩ hắn không làm gì xấu, không cần sợ hãi, trước mặt Từ lão thái quân, Từ Vĩnh Hàn không dám động thủ.

Dương Duệ vòng qua Từ lão thất, đi đến bên người Từ Hề, nhìn nàng trong chốc lát rồi quỳ gối lên bồ đoàn bên cạnh nàng. Khóe miệng giương cao, thành kính dập đầu với Bồ Tát.

Cô nương này mới lần đầu gặp gỡ đã làm tim hắn đập nhanh, thật là duyên phận.

Từ lão thất lạnh lùng nhìn Dương Duệ, thấy hắn không có gì quá phận, chắc không sao đâu. Thế là chàng liền đi ra ngoài, lúc đến cửa thì không yên tâm quay đầu lại, vừa nhìn thì bắt gặp cánh Dương Duệ vụng trộm quan sát Nhiệm Từ Hề, mà cô nương ngọc này nhắm mắt cắm cúi tụng kinh, hồn nhiên không cảnh giác.

Ngực bỗng khó chịu, chân Từ lão thất đã nâng lên qua thềm cửa lại vòng lại đi vào phòng. Nói thế nào nàng cũng là ân nhân cứu mạng của chàng, Từ Vĩnh Hàn cảm thấy về tình về lý đều phải bảo vệ nàng an toàn.

Chàng đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống. Dương Duệ thầm kêu khổ, rõ ràng là lo lắng đến canh chừng mình mà. Nhưng ngấm lại cứ tùy hắn, buổi chiều mình hơi lờ mờ, hiện tại mình cứ thành thật quỳ bên cạnh nàng, Từ lão thất có thể động thủ sao.

Tống Dật quỳ cách khá xa, không thấy rõ tình huống bên này, chỉ thấy Từ Vĩnh Hàn cùng Dương Duệ đều ở xung quanh Nhiệm gia tỳ muội, âm thầm sốt ruột, nhưng lại không dám mạnh động như Dương Duệ, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt về bên này.

Sau hai canh giờ, tiếng chuông ngân lên, báo hiệu lễ kết thúc, mọi người có thể về phòng nghỉ ngơi.

Nhiệm gia tỳ muội chậm rãi mở mắt, miệng ngừng cầu khẩn, lại phát hiện chân tê rần. A Thiện một tay chống đỡ, một tay kéo chân, chậm rãi đứng lên.

A Hề cũng muốn đứng lên, nhưng chân trái không có cảm giác, bàn tay trắng nõn nhỏ bé dùng hết sức chống đỡ, miễn cưỡng cũng cử động được hai chân. Lúc nâng thất lưng lên, chân trái tê rần, trọng tâm không ổn định, thân mình ngã nghiêng về bên trái.

Bên trái là Dương Duệ đang nửa quỳ nửa ngồi, trong một canh giờ đã thay đổi nhiều tư thế. Gặp tình huống Từ Hề như vậy, toàn bộ ánh mắt đều bị đôi bàn tay ấy hấp dẫn. Thấy nàng sắp ngã về phía mình, hắn vội đứng dậy đón chào, muốn đỡ thân mình mềm mại của nàng khỏi ngã.

Từ lão thất sớm nghĩ đến nàng sẽ ngã nên đã đứng lên, khoanh tay chuẩn bị đỡ nàng.

So với bọn hần, Từ Thiên phản ứng nhanh hơn, nàng vừa mới đứng vững, đã bước đến đỡ muội muội, không muốn muội ấy đụng vào ai nên kéo muội về phía mình.

“Hề nhi, muội không sao chứ? Có phải chân lại tê mất cảm giác rồi không?” A Thiên lo lắng hỏi.

Từ Hề đã đứng vững, từ từ đỡ chân trái lên nhúc nhích, thấp giọng nói: “Đã tốt rồi, muội không sao.”

Tần thị muốn đứng lên đi về, A Thiên tiến lên nâng đỡ bà.

Từ Hề bỗng cảm thấy ánh mắt nóng rực từ phía bên trái, quay đầu nhìn, sợ tới mức mặt trắng bệch, mày liễu nhăn lại, mắt hạnh trợn lên, khẩn trương đề phòng. Người này không phải là tên háo sắc hồi chiều sao?

Lại thấy phía sau hần là người quen, dĩ nhiên là Từ lão thất, vì vậy nên nàng mới an tâm, sắc mặt khôi phục lại, ngũ quan nhu hòa hơn, làm lễ phúc thân chào Từ tướng quân.

Dương Duệ cười hí hửng, cứ tưởng nàng chào hần, vừa muốn hoàn lễ thì thấy Tần thị xoay người. Lòng hần vừa mừng vừa sợ, thì ra là có quan hệ thân thích.

“Dương Duệ gặp qua mẹ” Vệ Bác gả đường muội qua làm đường thâm của Dương Duệ, cho nên hần và Vệ Dục vẫn được coi là anh em bà con, cũng gọi Tần thị là mẹ.

“Dương Duệ, con cũng đến tụng kinh à?” Dương Duệ trong trí nhớ của Tần thị là một đứa nhỏ năng động, không chịu gò bó, hôm nay lại xuất hiện trong này, đúng là vấn đề nan giải.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Dương Duệ nhớ tới Vệ Dục từng nói có hai biểu tỷ đẹp như tiên nữ đến chơi, xem ra chính là hai vị cô nương trước mắt. Hần vui vẻ nói: “Mẹ, Sao biểu muội và biểu đệ không đến tụng kinh, còn hai muội muội này là ai?”

Tần thị nhìn thấy biểu cảm mừng thầm của hần, liền hiểu được vài phần, tỷ muội Nhiễm gia đều là mỹ nhân khó gặp, nhiều hơn vài phần linh động so với tiểu thư khuê các ở kinh thành, thêm một ít cao quý nhân nhã, trong đám mỹ nhân cũng có vị thế.

“Dương Duệ, đây là cháu bên nhà ngoại của ta, cô nương Nhiễm gia, tên gọi là Từ Thiên và Từ Hề, theo lý cũng gọi con là biểu ca.”

Nghe Tần thị nói vậy, Nhiễm Từ Thiên cúi đầu hành lễ: “Biểu ca”

Từ Hề không tình nguyện, nhưng là một cô nương có gia giáo, nàng cũng nhỏ tiếng kêu một tiếng biểu ca.

Một tiếng biểu ca mang theo ba phần không tình nguyện, lại có ba phần âm kiều mỹ của Giang Nam, còn có ba phần cố ý lãnh đạm, hỗn hợp lại thành một âm thanh đẹp nhất trên đời, làm cho lòng nam nhân xao xuyến.

Từ lão thất hừ một tiếng, đi thật nhanh ra khỏi điện thờ.

Dương Duệ si ngốc nhìn qua, cảm thấy nơi này nhiều người không thích hợp nhìn chăm chăm người ta, vội vàng chấp tay thờ dài: “Chào hai vị biểu muội.”

Tần thị không để ý đến hần, mang theo hai cô nương ra khỏi điện.

Từ lão thái quân híp mắt nhìn qua, thấy Từ Hề lạnh mặt với Dương Duệ, thái độ thật vừa ý bà. Bà cười thầm trong lòng: “Giỏi cho lão thất, xem con còn dám chối nữa không. Để lâu cô nương người ta sẽ thành vợ người khác.”

Rất nhiều người ngồi không đến giờ tỷ, lần lượt ra về. Dương gia không có người ra chiến trường, tụng kinh hết một canh giờ thì thấy đã đủ thành kính, Dương Duệ đưa tổ mẫu cùng mẫu thân trở về. Tổng lão thái thái rất muốn kiên trì đến giờ tỷ, nhưng thân thể không còn khỏe như xưa, chống đỡ không nổi nên cũng trở về. Tổng Dật đưa tổ mẫu về, gặp Tần thị đang tán gẫu việc nhà cùng Từ lão thái quân. Hần không dám giống Dương Duệ thoải mái ngồi kế bên cô nương, mà chỉ dám đứng ở cửa đại điện lẳng lặng chờ, chờ mọi người nhắm mắt tụng kinh tiếp.

Lão thái quân lẳng lặng tìm hiểu được hai cô nương còn chưa đính hôn, năm nay đều 14 tuổi, đã biết được tin tình báo quan trọng, bà vui vẻ nhắm mắt lại tụng kinh tiếp.

Dương Duệ tiến vào, cười hí hí kêu một tiếng mẹ, rồi lại quỳ lên bô đoàn bên trái của Từ Hề.

Từ Hề nhủ mây, chậm rãi đứng dậy đi đến kế bên A Thiên, ngồi xuống nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, tai muội hơi ngứa, tỷ xem giúp muội có gì hay không?”

A Thiên không rõ chuyện gì, còn thật sự nhìn kỹ, lắc đầu nói không có.

Từ Hề nhẹ nhàng dạ một tiếng, thuận thế quỳ vào bõ đoàn bên phải của A Thiên, né tránh Dương Duệ. Cho dù da mặt Dương Duệ dày đến thế nào, lúc này cũng không dám đổi chỗ. Tống Dật thấy các nàng đều nhắm mắt tụng kinh, mới đi qua, quỳ xuống bõ đoàn bên phải cách A Thiên ba người.

Hắn thầm cầu nguyện cho A Thiên có thể gả cho chính mình. Hắn sẽ trân trọng nàng cả đời, che chắn nàng, yêu thương nàng, cho dù hắn nhận mọi đau khổ, nàng cũng không phải chịu một chút ủy khuất nào. Giống như bây giờ, hắn điên cuồng muốn quỳ kế bên A Thiên, nhưng hắn kiềm chế, hắn không muốn phá hư thanh danh của nàng. Hắn ở chung một nơi với nàng, làm cùng một động tác giống nàng, so với tám năm xa cách, hắn cảm thấy hạnh phúc hơn rất nhiều.

Hương hoa cúc bị gió đêm thổi vào đại điện, thấm vào ruột gan, làm người say mê.

Hai cô nương chăm chú vì cha mẹ cầu phúc, nên chưa chú ý đến ánh mắt nhìn chằm chằm từ hai bên trái phải. Sau khi chuông vang lên, Dương Duệ cười hi hi đưa ra ý muốn đưa Tần thị về, đã bị Tần thị uyển chuyển cự tuyệt. Tống Dật hành lễ với sư mẫu, tuy không nói thêm gì, ánh mắt vẫn đảo qua nhìn A Thiên.

Tần thị đưa hai cô nương về, sắc mặt còn lạnh hơn sương cuối mùa tháng 9. Cô nương xinh đẹp, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của thiếu niên, nhưng cứ như vậy, bà sợ xảy ra nhiều loạn. Tỷ muội Nhiễm gia cúi đầu như đứa nhỏ làm chuyện sai lầm. Hôm nay hỗn loạn như vậy, làm đi khó xử, trước khi đại ca đến, hai nàng vẫn không nên ra khỏi nhà.

Sáng sớm hôm sau, Tần thị không dám lưu lại, mang theo bọn nhỏ rời đi. Xe ngựa chỉ có thể đứng ở ngoài cổng chùa, lúc đi đến bên cạnh xe, Nhiễm Từ Thiên đội khăn che mặt lặng lẽ nhìn hai bên. Buổi tối Khang Quận vương không có lộ diện, có thể thấy được hắn tức giận, rõ ràng người tức giận là nàng, nhưng nàng vẫn hy vọng thấy mặt hắn.

Quả nhiên, dưới tán cây hoa hòe, một thân ảnh như ngọc đang đứng ngắm cảnh cùng Từ Vinh Hàn.

Từ Hề quay mặt về hướng tỷ tỷ đang nhìn, thấy hai nam nhân đứng đó, nàng vội vàng cúi đầu, nhìn mặt đất không chớp mắt, hoàn toàn quên mất mình đang đội khăn che mặt.

Từ Thiên vốn cũng cúi đầu, vẫn không nhìn được liếc nhìn qua. Nàng trông thấy một thiếu niên mặc nam trang màu tím, cưỡi con ngựa trắng như tuyết, đi đến gần Mặc Kỳ Kiêu. Khang Quận vương ngẩng đầu nhìn người đó cười thật tươi, đưa tay dịu dàng xuống ngựa. người nọ mặc dù mặc nam trang, nhưng thần thái, động tác rõ ràng là nữ nhân. Mười mấy người đi phía sau nàng cũng đều mặc nam trang, nhưng không một ai giống nam nhân, cũng không ai cao lớn giống Từ lão thất.

Nàng cao ngạo hất cằm liếc nhìn Từ lão thất. Từ Vinh Hàn đang đứng nghiêm mật, nhanh chóng quay lưng rời đi, hoàn toàn coi thường ánh mắt đó, chỉ ném lại một bóng lưng vững chãi.

Mặc Kỳ Kiêu còn nói giỡn với nàng, còn ra vẻ lơ đãng nhìn sang bên này.

Hắn cười tươi như nắng, A Thiên lại cảm thấy mây đen che phủ. Thì ra tính tình hắn tốt như vậy, không chỉ với nàng, mà còn với nữ nhân khác, còn đích thân dịu dàng ta xuống ngựa...

A Thiên không hề nhìn hắn, yên lặng lên xe ngựa.

Vào tháng mười, thời tiết ngày càng lạnh hơn. Hai cô nương vứt bỏ ý định xuất môn, chỉ ở trên lầu phía sau hoa viên, chuyên tâm làm quần áo và giày cho Nhiễm Từ Lâm. Tám năm nay, các nàng đã quen với mùa đông ôn nhu của Giang Nam, đối với gió lạnh vi vu phương Bắc, các nàng không thích ứng nổi.

Hôm nay Quốc Từ Giám nghỉ, sáng sớm, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh trò chuyện của Vệ Dục và Dương Duệ. Hôm trước, họ đã đem một gốc cây tuyết lan có thể chống cự lạnh giá vào đặt sau hoa viên. Hôm nay, họ lại đến dường như là xem hoa mọc chưa hay đã chết. Vệ Viện mời hai biểu tỷ đến xem náo nhiệt, nhưng hai nàng đã từ chối.

“Tỷ tỷ, tỷ giận đối với hắn sao?” Từ Hề cúi đầu và áo choàng ngủ màu xanh, nhẹ giọng hỏi. Đan Quế cùng Ngân Quế đang làm đế giày dưới lầu, trong phòng chỉ có hai tỷ muội.

Nhiễm Từ Thiên đang làm đế giày, mùa đông lạnh giá, sợ nước thấm vào giày, cố ý lót đế thật dày. Đầu tiên dùng dùi tạo một cái lỗ, rồi dùng kim lớn xuyên chỉ gai vào, rồi phải dùng sức cột chặt lại, sáu bảy ngày mới có thể làm được một đôi giày. Đã làm một đôi cho đại ca, nàng lại sợ không đủ nên mới làm thêm một đôi này.

“Muội nói cái gì?” A Thiên lơ đãng nói.

Từ Hề đã vá xong tay áo, ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ, một tháng nay tỷ tỷ đã gầy đi, sắc mặt có chút trắng bệch, hốc mắt vì không ngủ đủ đã hõm vào, làm người ta thấy đau lòng. “Tỷ tỷ, Khang Quận vương gần một tháng nay không đến, trước đây, cứ cách vài ngày, hắn lại đến thăm tỷ...”

“Hắn vốn không nên đến đây, chúng ta có quan hệ gì với hắn? Hắn có đến, tỷ cũng không muốn gặp.” A Thiên dùng sức chọc cái dùi.

Từ Hề cúi đầu cắn chỉ, lại dùng khung thêu gắn áo vào, nàng muốn thêu đóa hoa quế màu lam nhạt. “Tỷ tỷ, tỷ gầy đi, một tháng nay chưa từng cười qua.” Nàng không đành lòng nhìn tỷ ấy như thế, rõ ràng là thích, nhưng lại tự tra tấn chính mình.

A Thiên ngừng việc trong tay, yên lặng thở dài: “Hề Nhi, muội thích Từ tướng quân phải không?”

Từ Hề không nghĩ đến đề tài lại chuyển đến chuyện của mình, tay run lên, kim đâm vào tay, nàng ngậm ngón tay vào miệng, phương thức đơn giản nhất để cầm máu.

Loại lời này chỉ nên nói với tỷ muội tốt, nếu không người ta sẽ chê cười. Hai tỷ muội từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, không giấu nhau bất kỳ chuyện gì. Chỉ là trước giờ hai người còn nhỏ tuổi, chưa từng nói đến đề tài này.

“Muội ... không biết, chắc là không thích.” Từ Hề cúi đầu tiếp tục thêu hoa, nghe nói thích một người một ngày không gặp như cách ba thu, giống như tỷ, tuy miệng tỷ ấy không nói, thật ra mỗi ngày đều nhớ đến người kia. Từ tướng quân, nàng không nhớ đến hắn. Từ Hề chỉ tin nhiệm hắn, bởi vì nhân phẩm hắn tốt, nửa tháng dưỡng thương kia, hắn chưa một lần nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bạc như Dương Duệ. Lúc thương thế hắn tốt lên, ngay tại thư phòng, nàng ngồi gian ngoài làm quần áo cho hắn. Hai người chỉ cách bức rèm, nhưng vô sự, chưa bao giờ có hành vi thất lễ nào.

Từ Hề biết gia tộc mình xuống dốc, vừa không thể cho trượng phu tương lai một hậu thuẫn, vừa không có nhiều đồ cưới, nàng chỉ có thể cho người ta một trái tim toàn tâm toàn ý, một thể xác và tinh thần trong sạch.

“Tốt nhất là không thích, ngàn lần đừng đánh mất trái tim, rồi không biết làm thế nào cho tốt.” A Thiên tự nói, không biết là nói cho ai nghe.

“Tỷ tỷ, có phải là có hiểu lầm gì không? Hắn không đến, tỷ có thể truyền lời qua Đan Quế.”

Nhiệm Từ Thiên cười lạnh: “Muốn tỷ đi cầu hắn? Hừ! Cả đời cũng đừng mong, nếu lòng hắn có ta, sao lại nhẫn tâm như vậy?”

Từ Hề thấy mắt tỷ tỷ rung rung, nên không muốn tiếp tục đề tài này nữa. “Không biết đại ca đi đến đâu rồi? Sao còn chưa đến kinh thành?”

A Thiên thấy quần áo đã làm xong hết rồi, đại ca cũng nên đến rồi. Đại ca vẫn tốt nhất, yêu thương nàng cả đời, vĩnh viễn cho nàng ý lại, không giống thiếu niên bạc tình kia, thoáng nóng thoáng lạnh. Vài ngày nay, nàng tự nhủ phải quên người kia đi, nhưng từ sáng đến tối, trong đầu đều là bóng dáng của hắn.

Tiếng bước chân vang lên, Vệ Viện tròn trịa cười tươi như hoa, bước chân nhẹ nhàng nhảy lên bậc thang cuối, hào hứng nói: “Hai vị biểu tỷ, Nhiệm gia đại biểu ca đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Thính Tùng Uyển, dưới ánh trăng, Tiết Lục báo cáo mọi việc với chủ tử: “Mấy ngày gần đây, Nhiệm cô nương vẫn chuyên tâm may quần áo và giày cho Nhiệm Từ Lâm, không bước chân ra khỏi cửa, vườn hoa cũng không đi. Dương Duệ có đến Vệ phủ một lần, không gặp được hai vị cô nương. Đan Quế nói, đại cô nương ngày càng gầy yếu, buổi tối cũng ngủ không ngon, đôi mắt mỗi ngày đều ửng đỏ. Ngày hôm qua nửa đêm, nàng còn nghe được tiếng khóc trong phòng đại cô nương.”

Mặc Kỳ Kiêu đang mặc trang phục ngắn màu đen, hắn vừa mới luyện võ cùng Từ lão, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, thở ra một luồng khói trắng. “Sáng mai, ngươi đi mua món điểm tâm ngon nhất ở cửa thành phía Nam, chúng ta đến Vệ phủ, đem này tổ yến nhân sâm linh tinh mang theo.”

Lúc mới từ Bạch Tháp tự trở về, hắn thật sự vô cùng tức giận, cố ý muốn lãnh đạm nàng ít ngày, chờ nàng cầu hòa. Nhưng sau mười ngày, hắn lúc nào cũng nhớ nàng da diết, A Thiên thì không tỏ vẻ nhớ nhưng gì hắn, nếu lúc này dung túng nàng, chỉ sợ sau này nàng sẽ lại nói chuyện với Tổng Dật. Hắn lại cắn răng nhịn thêm mười ngày, hắn ngóng trông A Thiên kêu Đan Quế truyền tin qua, chỉ cần nói một câu nhớ hắn, hắn sẽ tha thứ cho nàng. Nhưng nàng cái gì cũng không thêm nói, cứ như vậy tra tấn chính mình cũng là tra tấn hắn. Nghe nói A Thiên tiểu tụy thành như vậy, hắn đau lòng đến không nhịn nổi nữa.

Từ lão thất vọng đôi diện, cười mĩa trêu tức hắn: “Đau lòng?”

Mặc Kỳ Kiêu tự giễu cười cười: “Ta là nam nhân, nên phục vụ nàng, sủng ái nàng.”

Trong đầu Từ lão thất hiện lên một thân ảnh, một tháng này, thân ảnh ấy không biết xuất hiện bao nhiêu lần, hắn cũng nhớ nàng, đau lòng nàng, nhưng Trong lòng không khỏi cười lạnh, cuối cùng như Nhiệm lão gia dự đoán, hắn sẽ thích Nhiệm cô nương, nhưng không cho hắn một người trong sạch, lại là một nữ nhân giống đại tẩu, trong lòng đã có người khác. Hắn không nghĩ nhiều như đại ca, nhưng cũng không bỏ mặc nàng được.

“Lại đây, luyện tiếp thôi.” Từ lão thất đứng dậy đi lấy thương, Mặc Kỳ Kiêu cầm trường đao theo sau.

Âm thanh binh khí va chạm lách cách liên tục đến nửa đêm, Từ lão thái quân tuổi tuy lớn, lại tai thính mắt tinh. Nghe trong viện Lão Thất mơ hồ truyền ra tiếng đánh nhau, lão nhân gia yên lặng thở dài, đám tiểu tử huyết khí phương cương, cái gì cũng tốt, chỉ là thiếu cô vợ để yêu thương.

Dùng xong bữa sáng, tiễn bước Định Quốc công, lão thái quân liền tự mình đến Thính Tùng Uyển.

“Lão Thất Nha, từ Bạch Tháp tự trở về con nói muốn suy nghĩ, đã qua gần một tháng, con nghĩ xong chưa? Nhiệm gia nhị cô nương ôn nhu biết điều, lại xinh đẹp như hoa, con bỏ qua, nói không chừng người khác liền đoạt đi. Khang Quận vương không phải người ngoài, Kỳ Kiều con nói có phải hay không?”

Từ lão thất cùng Mặc Kỳ Kiều sáng sớm lại luyện thêm một trận, giờ phút này đã ăn xong điểm tâm, đang ngồi uống trà.

Từ lão thất không nói lời nào, Mặc Kỳ Kiều không thể để lão nhân gia giương mắt nhìn hoài, liền đáp: “Thất ca phải nhanh chân lên. Chút nữa, đệ muốn đi Vệ phủ, không bằng thất ca cùng đi với đệ.”

Lão thái quân nhìn mặt tôn tử không chút thay đổi, hận không thể đánh cho hắn một trượng: “Lão Thất, con muốn sao thì nói, chỉ cần con muốn kết hôn, nhà chúng ta lập tức xin mời bà mai, sinh lễ tổ mẫu đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Không nhìn biểu cảm nóng lòng của tổ mẫu, Từ lão thất lạnh lùng phun ra hai chữ: “Không cưới.”

“Ngươi.....” Lão thái quân chán nản.

Mặc Kỳ Kiều cười khổ: “Thất ca, huynh thật sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc nha, nếu là hoàng tổ mẫu cho phép đệ như vậy, đệ sẽ lập tức dùng kiểu tám người khiêng đi đón nàng.”

Từ Vĩnh Hàn cũng biết tổ mẫu muốn tốt cho hắn, nhưng lại không thể nói nguyên nhân, chỉ phải khẩn cầu nói: “Tổ mẫu, chờ đại ca trở về, con có chút việc muốn hỏi huynh ấy rồi con sẽ quyết định.”

Lão thái quân lập tức nghĩ tới chuyện người cháu đích tôn này, cháu dâu có tài có sắc, hiếu thuận biết điều, chỉ là vợ chồng không ân ái. Lúc Từ Vĩnh An không ở nhà, cháu dâu chiều cổ lão nhân, hỗ trợ gia sự vô cùng tốt, nhưng khi hắn trở về, cả nhà liền gà chó không yên. Chuyện vợ chồng son trong khuê phòng, lão nhân cũng không tiện nhúng tay vào, chỉ có thể ngóng trông bọn họ tự suy nghĩ thông suốt rồi sẽ thân thiết hơn. Nhưng tám năm trôi qua, vẫn không thay đổi gì cả. Chân thị tám năm không sinh được một đứa, theo lý có thể hưu thê, nhưng trưởng tôn thích nàng nên hắn không nỡ.

Nhiệm nhị cô nương tính tình quả thật cùng cháu dâu trưởng có vài phần giống, ôn nhu biết điều, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nếu nàng có thể toàn tâm toàn ý thương Lão Thất, tuyệt đối là người vợ hiền.

Tiết Lục mang theo túi lớn túi nhỏ điểm tâm tiến vào, nói: “Gia, vừa rồi ta gặp được Nhiệm đại thiếu gia ở cửa thành nam, hắn vừa vào kinh, đã đến Vệ phủ.”

“Oh? Đại ca đã đến đây.” Mặc Kỳ Kiều kinh hi đứng lên.

Từ lão thất hơi trầm ngâm, cũng đứng dậy nói: “Nhiệm Từ Lâm đến rồi, ta phải đến thăm hắn, dù sao hắn cũng đã cứu ta.”

Lão thái quân cười nói: “Lão Thất, theo lý nhà chúng ta phải đáp tạ người ta, vừa lúc ngày mai tổ phụ con hưu mộc, con vào nhà lấy bái thiếp, trình trọng thỉnh Vệ Bác học sĩ cùng Nhiệm đại thiếu gia ngày mai đến phủ chúng ta ăn cơm.”

Huynh đệ hai người cười ngượng, khi đến Vệ phủ, Nhiệm Từ Lâm vừa mới vào phòng không lâu, Nhiệm gia tỷ muội vây quanh hắn hỏi cái này hỏi cái kia.

Khi Mặc Kỳ Kiều tiến vào, Nhiệm Từ Thiên liền thay đổi sắc mặt, cúi đầu không nói chuyện nữa.

“Đại ca, huynh đã đến rồi.” Mặc Kỳ Kiều cười ha ha tiến lên ôm Nhiệm Từ Lâm.

“Kỳ Kiều, Từ tướng quân.” Nhiệm Từ Lâm vô cùng thân thiết vỗ vai nghĩa đệ, rồi ôm quyền hành lễ với Từ Vĩnh Hàn.

Tần thị thấy Nhiệm Từ Lâm cùng Khang Quận vương quả nhiên là quan hệ anh em kết nghĩa, trong lòng yên ổn một chút. Vệ Bác là người cô hủ, thấy Khang Quận vương sẽ dựa theo quy củ hành đại lễ, bị Mặc Kỳ Kiều cười ngăn cản.

“Kỳ Kiều đệ đã trở thành Quận vương?” Nhiệm Từ Lâm thề mới biết.

“Cái gì vương với không vương, huynh lúc nào cũng là đại ca của đệ.” Mặc Kỳ Kiều cười sang sảng. Nói mấy câu nói đó, hắn liền nhịn không được vụng trộm nhìn A Thiên, quả nhiên đôi mắt ửng đỏ, vẻ mặt tiêu tụy, người đã gầy một vòng. Trong lòng vừa đau vừa tức, tươi cười trên mặt cũng tiêu tán.

Nhiệm Từ Lâm vừa mới vào kinh, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn vẻ mặt hai người, trong lòng có vài phần lo lắng.

“Biểu ca, biểu ca còn nhớ rõ ta không?” Vệ Dục mang theo Dương Dục tiến vào.

“Ngươi là Vệ Dục à?” Vừa thấy khuôn mặt tròn trịa cực kỳ giống dượng, có thể đoán ra là ai.

“Biểu ca.” Dương Duệ cũng cười hì hì ôm quyền.

“Vị này là?” Người này Nhiệm Từ Lâm thật sự không biết.

“Đây là trưởng tôn của Dương các lão Dương Duệ, cũng là học trò ở Quốc Tử Giám, là cháu của phụ thân đệ.” Vệ Dục đáp.

Nhiệm Từ Lâm không thể lập tức suy ra mối quan hệ này, chỉ biết xem như bà con xa, liền kêu một tiếng biểu đệ.

Dương Duệ trong vòng một tháng đến Vệ gia ba lần, nhưng mỗi lần đầu tiên gặp được Nhiệm Từ Hề, trong lòng kích động vạn phần, khó có thể che giấu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về hướng Từ Hề.

Nhiệm Từ Hề lạnh mặt, lặng lẽ đi đến phía sau di, tránh ánh mắt nhìn trộm của hắn. Từ lão thất thực vừa lòng, trên mặt có ba phần ý cười.

Mọi người phân chủ khách ngồi xuống. Mặc Kỳ Kiều nói: “Đại ca, đệ thật hổ thẹn, đã hứa trước khi huynh đến kinh thành, đệ sẽ thay người chăm sóc hai vị muội muội, nhưng A Thiên lại gần như vậy, là đệ thất trách. Đệ đã chuẩn bị điểm tâm, huynh cũng một đường một nhọc, đệ kêu Tiết Lục mang vào, đại ca đừng khách khí.” Lúc nói chuyện, hắn nhân cơ hội quang minh chính đại nhìn A Thiên vài lần, thấy nàng cúi đầu, bộ dáng người vợ nhỏ bị ủy khuất, tức giận trong lòng đều tiêu tan, chỉ còn lại đau lòng.

Trước kia ở Thúy Bình Sơn, có khi hắn sẽ tặng chút điểm tâm, cũng không quý trọng. Nhiệm Từ Lâm không biết đó là nhân sâm ngàn năm, huyết yến cực phẩm, nên không khách khí, gật đầu đồng ý.

Từ Vinh Hàn khách khí hỏi vài câu về kỳ thi mùa xuân, liền đem bài thiếp trình lên, thỉnh Vệ Bác cùng Nhiệm Từ Lâm đến Định Quốc công phủ dự tiệc.

Ánh mắt ba tiểu tử cứ hay đảo qua hai cô nương, các nàng tuy còn muốn trò chuyện cùng đại ca, nhưng thật sự không yên lòng. A Thiên nói: “Đại ca, huynh mặc đơn bạc, ở Giang Nam thì được, chứ phương bắc này rất lạnh, muội cùng Hề Nhi đã làm cho huynh mấy bộ áo bông cùng giày, hai muội trở về sửa sang lại một chút, chút nữa đưa tới cho huynh.”

Các nàng đứng dậy đi về hậu viện, không quan tâm đến mấy ánh mắt bị bỏ lại phía sau.

Từ phủ

Sau khi ăn cơm xong, Từ lão thái quân đã nhận định Nhiệm Từ Lâm nho nhã lễ độ nhưng không văn nhọc, anh khí bức người nhưng không thô lỗ, khó được văn võ toàn tài, chỉ tiếc cháu gái Từ Mộng chỉ có 12 tuổi, bằng không thật muốn hắn trở thành cháu rể.

“Lão Thất, nhìn người anh vợ này đi, cưới muội muội hắn là điều xứng đáng.” Khách nhân đi rồi, lão thái quân tiếp tục tác hợp.

Định Quốc công cũng gật đầu: “Nhiệm cô nương ta mặc dù chưa gặp qua, nhưng Nhiệm Từ Lâm không tệ, có thể thấy được đứa nhỏ này gia giáo tốt.”

Từ lão thất hôm nay tâm tình cũng tương đối khá, không chú ý đã nhanh miệng: “Kỳ thật con cũng đã sớm thích.....”

Không đợi hắn nói xong, hai nam nhân cao lớn khôi ngô liền cười vào phòng: “Tổ phụ, tổ mẫu, chúng con đã trở lại.”

Người tới đúng là Từ gia trưởng tôn Từ Vinh An cùng tam tôn Từ Vinh Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Bé Muối

Đại thiếu gia Từ gia Từ Vinh An khuôn mặt ngăm đen, cao lớn cường tráng, lại không hay cười. Tam thiếu gia Từ Vinh Ninh thất lưng thẳng tắp, da dẻ trắng trẻo hơn đại ca, tính tình hiền hoà thích nói giỡn. Thất thiếu gia dáng người giống tam ca, tính tình lại lạnh lùng giống đại ca.

Hai vị tướng quân còn mặc áo giáp trên người, quỳ xuống dập đầu với tổ phụ mẫu, rồi đứng lên đáp lời. Lão thái quân lời kéo hai tôn tử đánh giá cao thấp, xem thế nào cũng không đủ.

“Lão Thất, đệ lại cao thêm nữa rồi, cao bằng Tam ca luôn.” Từ lão tam đám Từ Vinh Hàn một quyền.

Từ Vinh Hàn cười lớn, đồng dạng nói: “Đệ có phải còn nhỏ đâu, sang năm đệ sẽ cao hơn huynh.”

Lão thái quân ở một bên bị đậu ngựa tới ngựa lui: “Ngươi đừng muốn cao quá, cao thêm chút nữa thì thật dọa người, sẽ khó cưới vợ đấy.”

Từ lão đại chất phác lại thêm vào một câu: “Thất đệ, trước khi về, cha dặn ta, phải quản giáo đệ, không cho đệ náo loạn, để tổ mẫu định thân cho đệ, sớm ngày thành hôn.”

Từ Vinh Hàn đi ba năm không về nhà, nay trở thành nam nhân ế vợ lớn tuổi làm cả nhà lo lắng, tính tình hắt lại quật cường, không chịu nghe lời.

“Phụ thân” Tiếng bé trai bị bỏ truyền đến ngoài cửa, Từ lão tam không cần quay đầu cũng biết là con trai Hồ Từ của hắn. Hắn đáp lời, chân bước nhanh đến cửa, ôm lấy con trai, dùng bộ râu ngắn ngắn chà xát khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ha ha ha, phụ thân chọc con.” Hồ Từ vừa cười sặc sụa vừa vươn tay về phía tam phụ nhân. Lão Tam sao có thể buông tha cho bé, hai tay ôm chặt bé hát lên cao, “Ahhh...” Hồ Từ vui vẻ hô to, thân mình bay lên, cánh tay nhỏ bé quơ quào, lúc rơi xuống thì được Lão Tam đón lấy.

Tam phụ nhân nhìn hai phụ tử cười đùa, cũng cười vui vẻ.

Lão Thất ở một bên trêu ghẹo nói: “Tam tẩu, hôm nay sao tỷ rụt rè vậy, thấy Tam ca trở về, miệng cứ như bị dính lại.”

Vốn là biểu tỷ, từ nhỏ chơi đùa với nhau, nay lại là quan hệ tẩu tử tiểu thúc, nói đùa như thế cũng không được xem là không đúng mực.

Tam phụ nhân ngượng ngừng đỏ mặt, kéo tay áo lão thái quân làm nũng nói: “Tổ mẫu, người xem Lão Thất, phải nhanh tìm một cô dâu về quản lý hắn.”

Lão thái quân cười vỗ vỗ tay nàng: “Được được, chúng ta lập tức tìm cho hắn một người phụ nữ hung dữ, về hành hạ thẳng nhóc này.”

Tam phụ nhân cười khanh khách: “Tổ mẫu, con thấy Lão Thất hình như lại thích tiểu cô nương nhu nhược, để hắn có thể quản gia, gặp ai chướng mắt liền đánh người ta.”

Này rõ ràng chê cười chuyện hắn đánh Dương Duệ, Từ lão thất liếc mắt nhìn nàng, không biết cãi lại như thế nào, bước đi qua nói chuyện cùng đại ca.

Từ Mộng nghe nói Đại ca, Tam ca đã trở lại, vội vàng đến gặp hai ca ca.

“Mộng Mộng, Tam ca đem quà về cho muội nè, người tới, ôm con chó vào đây.” Lão Tam lớn tiếng kêu người trong viện, lập tức có tùy tùng bế một đôi chó con, một con trắng phao, một con xen lẫn trắng đen tiến vào. Tiểu Bạch cầu lông toàn thân trắng như tuyết, lại thật dài, ánh mắt lấp lánh, mập mạp rất đáng yêu. Từ Mộng vui mừng ôm lấy hai con chó nhỏ, nhìn trái nhìn phải, con chó vóc đáng lớn một chút nên lá gan cũng lớn hơn, vươn đầu lưỡi phấn hồng liếm trên mặt Từ Mộng.

“Ha ha ha...” Cô gái cười khanh khách như tiếng chuông bạc, khuôn mặt trở nên vui tươi hơn.

“Phụ thân, con cũng muốn chó con.” Hồ Từ đưa hai tay lên xin xỏ.

“Cổ của con, xem này, nhìn con chó trắng đen này đi, đây là loại chó Mông Cổ Mực Dương, hiện tại vóc đáng còn bé, nhưng khi lớn lên rất lợi hại. Một đôi chó kia của bác người là Tây Dương khuyến, gọi là Tát..... Tát cái gì đó gia.”

Đại phụ nhân cũng nhận được tin đại gia đã về đến nhà. Bất luận Chân thị không muốn thế nào, cũng không thể không đến thượng phòng đón tiếp trưởng phu của mình.

Đại phụ nhân chậm rãi vào nhà, từ từ bước đến bên cạnh Từ lão đại, đôi mắt buông xuống, đôi môi nhếch, hai tay bất an nắm thành quyền trắng bệch, quỳ gối hành lễ, cúi đầu gọi một tiếng: “Phu quân.”

Trong phòng không khí vui sướng tựa hồ lập tức động lại, Từ lão thất sắc mặt trở nên nghiêm túc, đi đến ghế đối diện ngồi xuống uống trà, nhường chỗ của hắn cho đại tẩu.

Lão đại Từ Vinh An cúi đầu nhìn thê tử đang khấn trương, muốn hé miệng nói chuyện, lại không biết nói cái gì cho phải. Nửa năm không gặp, hắn rất muốn gặp nàng, nhưng hắn biết, thê tử chưa hẳn muốn gặp hắn.

Quốc công gia lên tiếng: “Các người đi đường mệt nhọc, trở về phòng của mình tắm rửa thay quần áo, chút nữa lại đây cùng nhau ăn cơm chiều đi.”

Lão Tam nhìn thê tử nhướng nhướng mày, ý bảo nàng đi mau, lại yêu thương sờ đầu Hồ Từ: “Hồ Từ, con ở lại chơi với bác đi, chút nữa phụ thân sẽ trở lại.” Vợ chồng muốn làm chính sự, tự nhiên không thể mang theo con trai.

Tam phụ nhân da mặt mặc dù dày, nhưng cũng chịu không nổi hắn thân nhiên ám chỉ, đỏ mặt bước nhanh như chạy trốn đi ra ngoài. Từ lão tam vội vàng chạy theo.

Từ lão đại nhìn thê tử từ từ khi vào cửa cũng không thèm nhìn hắn một lần, không hề hờn giận nói: “Đi thôi.”

“Dạ” Chân thị cúi đầu lên tiếng, yên lặng thờ dài, cắn môi cúi đầu đi theo hắn ra cửa.

Trong phòng lại khôi phục im lặng, chỉ còn thanh âm của hai hài tử và con chó nhỏ, lão thái quân nhớ lại câu nói vừa nãy của cháu dâu, hỏi Từ lão thất: “Lão Thất, vừa rồi tam tẩu con nói con thích người như thế nào?”

Từ lão thất khôi phục về lạnh lùng, trầm mặc một hồi đứng dậy nói: “Tổ mẫu đừng lo lắng cho con, con đi dạo ở vườn hoa sau viện đây.”

Nhìn thần sắc vừa rồi của đại tẩu cùng tam tẩu, trong lòng hắn cũng có xúc động. Bản thân hắn cũng là võ tướng, tương lai cũng sẽ có lúc trở về nhà sau khi xuất chinh. Thế từ sẽ có về mặt gì đối đãi hắn đây?

Ven đường trồng đầy từng bách, lá rụng bụi cây đều biến ảo thành khuôn mặt xinh đẹp kia, nàng từng mỉm cười ngọt ngào, hơi vài phần buồn bã, ý, nói ta biết người dĩ ứng với tiêu, sau này ta sẽ cẩn thận, không cho tiêu vào món ăn nữa.

Nàng nói sau này, nàng cũng biết “sau này” không chỉ bao gồm những ngày dưỡng thương ở Nhiễm gia, còn có cuộc sống nửa đời sau. Nâng tay lên nhìn mấy nốt đỏ vừa phai đi, tay không khó chịu, lại khó chịu trong lòng.

Đó là lần đầu tiên thấy nàng cười đến vui vẻ như vậy, có lẽ g không phải vì chính hắn, mà vì tìm được nguyên nhân bệnh nên có cảm giác thanh thản. Thời điểm khác đều khách khí mà xa cách, còn mang theo vài phần sợ hãi, về mặt không khác biệt lắm với đại tẩu.

Nghĩ đến đại tẩu, trong lòng lại phiền não, không còn tâm tình đi dạo hoa viên nữa, giương mắt nhìn xem, nơi này cách Thính Đào Uyển nơi đại ca ở không xa. Tiểu biệt thăng tân hôn, vợ chồng nửa năm không gặp, hắn là có rất nhiều lời muốn nói. Từ lão thất động tâm tư, liền đi đến một góc yên lặng, lưu loát treo tường đi vào, tìm vị trí tốt ẩn nấp.

Trong phòng yên tĩnh, không hề có động tĩnh.

Từ lão thất buồn bực, cũng không thể vừa vào phòng đã ngủ?

Có tiếng nước nhỏ nhỏ truyền đến, võ công càng cao thính giác càng nhạy, nếu đổi thành người thường, khả năng căn bản là không nghe được thanh âm này.

“Gia, trên người ngài lại thêm một vết sẹo mới.” Giọng nữ kiều mỵ, tuyệt đối không phải thanh âm của đại tẩu, hình như là một trong hai thiếp thất thông phòng của đại ca.

“Tiểu Dao, sao các người đến đây? Phu nhân đâu?” Đây là thanh âm của Từ lão đại.

Một giọng nữ khác nói: “Phu nhân bảo thiếp cùng Trương Cầm tới hầu hạ gia tắm rửa.”

Trương Cầm, Dao Cầm là nha hoàn hồi môn của Chân thị, Từ Vinh An vốn không muốn chạm vào hai người này, một người trèo lên giường hắn khi hắn say rượu, hắn tưởng Chân thị bỗng nhiên trở nên ôn nhu, ân ái cả một đêm, sáng ra phát hiện là Trương Cầm, chỉ đành phải thu. Một người khác là sau khi hắn cãi nhau cùng Chân thị, đập vỡ vô số đồ đạc, ngập tràn tức giận không chỗ phát tiết, Chân thị đem Dao Cầm giao cho hắn. Hắn vì giận nàng, liền sủng ái Dao Cầm vài ngày, nhưng Chân thị vẫn bất vi sở động.

Chân thị rất đau lòng hai nha hoàn hồi môn này, đều nâng các nàng lên thành thiếp thất, tạo cơ hội làm cho các nàng hầu hạ đại ca, cũng không đau lòng hắn, mặc kệ người hắn chân chính muốn là ai.

Tiếng nước vang lên, Từ Vinh An đứng lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người đều về phòng đi.”

“Dạ” Hai thiếp thất thấy sắc mặt hắn không tốt, không dám không tuân theo, vội vàng đi ra.

Hắn mặc trung y đơn giản, đi từ dục phòng ở Tây gian đi tới phòng ngủ ở Đông gian, khoanh tay nhìn quanh, mặt không chút thay đổi nhìn Chân thị, âm thanh lạnh lùng nói: “Người không muốn gặp ta dù chỉ một chút?”

Chân thị không nói gì, cũng không nhìn hắn.

Sắc mặt Từ Vinh An theo trầm mặc của nàng càng ngày càng lạnh: “Lúc Tân hôn, ta nghĩ người nhất thời lú lẫn trong lòng, qua vài năm thì tốt. Ta tự định cho mình kỳ hạn là năm năm, ta luôn đối tốt với người bằng mọi giá, nhưng vẫn không ủ nóng được trái tim người. Năm năm qua đi, ta còn luyến tiếc người, lại định cho mình kỳ hạn là mười năm. Nay đã được tám năm, người vẫn không muốn quên tên tiểu bạch kiểm kia?”

Thanh âm ôn nhu của Chân thị mang theo khách khí xa cách: “Cảm tạ tướng quân nhiều năm qua đã chiếu cố thiếp, thiếp cũng từng thử thích tướng quân, nhưng thiếp thật sự không làm được. Xin tướng quân không cần tra tấn chính mình, cũng buông tha thiếp đi, cho thiếp giấy hưu thư, thiếp nguyện xuất gia. Tướng quân cũng nên tìm một người yêu thương ngài mà đi cùng nửa đời sau, chẳng phải hai ta đều tốt đẹp sao?”

Từ Vinh An tức giận đến mức tay run lên: “Người muốn xuất gia? Người còn không phải muốn đi tìm hắn? Hắn tám năm không cưới, không phải là chờ người sao? Người lãnh đạm với ta mấy năm nay, liền ngóng trông ta cho người tự do? Ta Không Cho Phép. Người quý xuồng câu xin tha thứ, ta cũng không cho người cùng tiểu bạch kiểm kia tình chàng ý thiếp.”

Hắn vừa nói liền tiến lên ôm lấy Chân thị ném lên giường, thô bạo bắt đầu xé quần áo của nàng. Chân thị thấp giọng khóc cầu xin, nói thân thể mình không khoẻ, Từ Vinh An làm sao chịu tin, một tháng sẽ có nửa tháng nàng nói không thể cùng phòng, trước kia hắn đều nhịn, hiện tại đã nhẫn nhịn đủ, không muốn tiếp tục dung túng nàng.

Đến khi thấy rõ miếng vải màu đỏ chói kia, hắn lại ngừng tay. Chung quy hắn vẫn còn yêu nàng, không dám cưỡng bức nàng tại thời điểm này.

Sau khi hết thờ đốc, nàng đã khóc đến muốn ngất đi, nhủ mày nói: “Người đứng lên đi, về sau ta tin người.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

(Kể từ chương này, mình sẽ dùng từ “gia” thay cho “lão”. VD: Từ lão thất = Từ thất gia)

Từ thất gia thấy lòng khó chịu, ra khỏi Thính Đào Uyển, không tự chủ đi vào Thính Vũ Uyển.

Mẫu thân của Từ tam gia là thiếp thất, bình thường đều ở trong viện của mình, không có tư cách đi vãn an lão thái quân. Tam gia rời khỏi thượng phòng, tự nhiên muốn đến chỗ mẫu thân báo bình an.

Lúc Từ thất gia đến, hai vợ chồng mới vừa trở lại phòng ngủ. Tam phu nhân giúp phu quân cởi áo giáp, lại bị đẩy ngã lên giường.

“Chàng đi tắm trước đi, toàn thân đều là mồ hôi, thôi chết thiếp rồi.” Tam phu nhân oán trách trừng mắt.

“Không đi, nửa năm không gặp, nàng dám ghét bỏ ta? Xem ta xử lý nàng như thế nào nè.” Tam gia vừa tự lật đồ vừa vươn tay đến người nàng ấy.

Tam phu nhân cười khanh khách: “Thật không có tiền đồ, chàng gấp như con khi vậy đó.”

Từ tam gia không quan tâm cười ha ha: “Nghẹn đến nửa năm, sao không gấp cho được? Nàng cũng gấp đầu thua gì ta.”

“Hừ, ta không thèm.” Tam phu nhân cứng miệng không thừa nhận.

“Thật không cần? Vậy biểu hiện này là sao đây?”

“Thấy ghét quá ah!!”

“Ha ha ha...” Tiếng cười phóng đảng mang theo vô vàn thỏa mãn.

Trong phòng truyền đến tiếng nam nữ ân ái, tiếng thân thể va chạm cùng tiếng giường kêu kẹt.

Từ thất gia bình ổn hô hấp, nhanh chân rời đi.

Trở lại thượng phòng, sắc mặt hắn đã khôi phục sự lạnh lùng. Cẩn rắng quyết tâm nói với lão thái quân: “Tổ mẫu, con nghĩ thông rồi, người cứ tùy tiện tìm một cô nương tính tình hào sảng là được.”

Lão thái quân cùng Quốc công gia liếc nhau, thờ dài nói: “Cũng tốt, nếu con đã quyết định, thì cứ như vậy đi.”

Sau đó, hai vợ chồng đại gia một trước một sau vào phòng. Từ Vinh An mặt đen thui, Chân thị cúi đầu, nhìn vào đã biết hai người không thoải mái. Lão nhân e ngại hỏi chuyện trong phòng, đề tài tự nhiên chuyển đến biên quan.

Đến gần giờ ăn chiều, trong nhà đã lên đèn, vợ chồng tam gia mới sóng vai tiến vào. Tóc Từ tam gia còn bọt nước, hiển nhiên là vừa tắm rửa, nhìn vẻ mặt hắn đặc ý, thần thanh khí sảng, làm như mọi người không biết tình thân và thể xác hắn được thỏa mãn. Tam phu nhân đứng bên cạnh, khoe mặt thêm mấy phần phong tình, mặt đỏ không dám nhìn ai, chỉ ngồi xuống ẩm Hổ tử lên.

Hổ tử không thích, bé chỉ cần phụ thân ôm, Từ tam gia nhấc bé lên vai, đi qua đi lại.

Lão thái quân gọi mọi người đến dùng cơm: “Tiểu thất muốn tìm nàng dâu tính tình hào sảng, các con có biết ai thích hợp không?”

Đại phu nhân ít khi ra ngoài, biết không nhiều nữ tử khuê phòng lắm, vốn không có gì để nói.

Tam phu nhân nghiêng đầu nhìn Thất gia, nghi hoặc nói: “Tiểu thất, đệ nghĩ kĩ rồi sao? Chấp nhận buông tha tiểu cô nương xinh đẹp?”

Từ Vinh Hàn lạnh lùng nói: “Ta thích tiểu cô nương xinh đẹp hồi nào?”

Tam phu nhân bĩu môi, không thừa nhận thì thôi. “Được rồi, như vậy thì tâu đề nghị một người thích hợp, chính là cháu gái Trương Táp của Anh Quốc công, tỷ tỷ nàng Trương Quyên tháng chạp này sẽ gả cho đại hoàng tử. Tính tình trong trẻo hào phóng, không thích nữ công gia chánh, chỉ thích tập võ, mộng ước làm nữ tướng quân. Tháng trước, tâu có dự lễ cập kê của nàng ấy, nhà bọn họ đang tìm hôn phu cho nàng ấy. Nhà đầu kia đã cập kê, nhưng chưa kiểm chế được tính tình. Đã hẹn tâu khi nào có cơ hội sẽ đưa ngựa, vừa vặn Tam gia đã trở lại, không bằng hai ngày sau, nhà chúng ta đến thôn trang đưa ngựa, nướng hạt dẻ, nếu bất thành cũng không có gì xấu hổ.”

Quốc công gia gật đầu: “Vừa vặn môn đăng hộ đối.”

Lão thái quân lo lắng liếc nhìn Thất gia đang cúi đầu, nói: “Biện pháp này tốt, nếu đi có bốn người thì quá rõ ràng. Hay là gọi Mộng Mộng, Khang Quận vương, còn có Nhiễm Từ Lâm và hai muội muội của hắn cùng đi, nhiều người náo nhiệt hơn.”

Thất gia hơi giật mình, nhưng vẫn không lên tiếng, tùy tổ mẫu an bày.

Hạt dẻ nướng, vị bùi bùi, ngọt ngọt, hàm lượng dinh dưỡng cao, là thực phẩm tốt cho sức khỏe. Hạt dẻ tốt nhất là hạt dẻ trong lâm viên hoàng gia, cũng chỉ có Từ gia mới có vinh hạnh được tiên hoàng ban cho một thôn trang gần đó.

Trương Táp không biết biểu tỷ bên họ hàng xa mời mình đi đua ngựa, nướng hạt dẻ thật sự là đi dự tuyển nàng dâu, chỉ đổi một thân nam trang đến tham gia. Tóc dài dùng ngọc quan búi lại, mặc một bộ cẩm bào, cưỡi ngựa trắng, mặt không chút son phấn, cảm hơi ngêch lên, mang theo vài phần ngạo khí, tư thế oai hùng hiên ngang.

Nhiễm Từ Hề vừa xuống xe đã bị đôi chó trắng lông xù béo múp của Từ Mộng hấp dẫn. A Thiển cúi đầu không có tinh thần, nàng vốn không muốn đến, nhưng Từ gia đã mời, bọn họ không thể cự tuyệt.

Người hầu ở thôn trang cầm gậy trúc đánh vào những quả dẻ trên cây, hạt dẻ được bao bọc bởi một lớp vỏ gai góc, có cái thì đã có vết nứt, có cái thì hoàn toàn khép kín. Quả cầu gai góc này vừa cứng vừa sắc nhọn, người hầu vừa đánh vừa chạy trốn, nếu rút trúng mặt, chắc chắn sẽ đổ máu.

Từ Vinh Hàn thấy bọn họ xôn xang mà hái được rất ít, liền nhảy lên cây, hét lớn một tiếng: “Tất cả tránh ra.” Hai chân dùng sức đạp nhánh cây, nhánh cây lay động làm một con mura hạt dẻ rơi xuống.

Thấy biện pháp này tốt, ba nam nhân khác đều tham gia vào.

Trương Táp vốn đang đứng cùng các cô nương xem mọi người hái hạt dẻ, thấy bọn nam nhân làm vậy không phục lắm, liền nhảy, bắt lấy một nhánh cây rung mạnh liệt.

Các cô nương vội lùi về sau, Từ Mộng ôm lấy con chó nhỏ muốn chạy đi, một con khác lại ngây ngốc không ý thức được nguy hiểm chạy đến dưới tàn cây. Từ Hề sợ nó bị quả dẻ rơi trúng, liền đuổi theo, không quan tâm chính mình sẽ bị thương.

A Thiển nhìn về hướng Từ Lâm, khước mắt lại liếc về Mặc Kỳ Kiêu, đột nhiên thấy Từ Hề xông ra, liền la lên: “Hề nhi.” Nhưng đã chậm, hai quả dẻ gai góc đang rơi xuống ngay đầu Từ Hề.

Lúc Nhiễm Từ Lâm quay đầu lại, hai quả dẻ trong tay Từ Vinh Hàn đã bay ra ngoài, đánh trúng hai quả dẻ kia, chỉ còn lại lá cây rơi xuống tóc Từ Hề.

“Hề nhi, có việc gì không?” Nhiễm Từ Lâm ảo não leo xuống, mang Từ Hề rời khỏi nơi nguy hiểm. Không làm tròn chức trách đại ca, thiếu chút nữa làm muội muội bị thương.

Từ Hề ngây thơ nhìn Từ Lâm, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ lắc đầu không nói gì.

A Thiển đi đến lấy chiếc lá trên tóc nàng xuống: “Vừa rồi có hai quả dẻ rơi xuống, thiếu chút nữa là trúng muội, Từ thất tướng quân đã ra tay đánh bay chúng.”

Từ Mộng cười tủm tỉm ôm chú chó đến bên Từ Hề: “Hề tỷ tỷ, tỷ yên tâm, các ca ca muội rất lợi hại.”

Từ Hề quay đầu nhìn Từ Vinh Hàn với ánh mắt cảm kích, hắn liền cười đắc ý.

Tam phu nhân cười mờ ám, cho mi chổi nha tiểu tử thôi....

Trương Táp gây họa, ngượng ngùng đi đến xin lỗi. A Thiển cười sang sảng: “Không trách tỷ đâu, là chú chó không nên chạy đi. Biết võ công thật tốt, muội cũng muốn có bản lĩnh leo cây như tỷ.”

Người hợp theo tụ, vật hợp theo đàn. Rất nhanh sau đó, Trương Táp và A Thiển tự thành một nhóm tính cách hoạt bát, Từ Hề và Từ Mộng lại thành một nhóm dịu dàng chơi với hai chú chó nhỏ.

“Hề tỷ tỷ, tam ca muội nói giống chó này tên Tất cái gì đó gia, hay chúng ta gọi chúng là Tất Tất và Gia Gia đi.” Chú chó Từ Mộng đang ôm thè lưỡi ra liếm nàng, tiểu cô nương vừa cười khúc khích vừa né tránh.

“Hai muội gọi tỷ ah?” Trương Táp xoay đầu qua hỏi.

“Không, muội không gọi tỷ.” Từ Mộng và Từ Hề đều sừng sốt, sau đó liền hiểu ra, cúi đầu cười vụng trộm.

Từ Mộng thè lưỡi, nhỏ giọng: “Vẫn nên đặt tên cá biệt.”

Từ Hề ghen cười đỏ cả mặt, nói: “Muội xem chúng nó giống hai quả cầu tuyết nhỏ, hay là gọi Tuyết Tuyết và Cầu Cầu đi.”

Từ Mộng gật đầu: “Tên hay đó. Con tỳ ôm trắng hơn nên gọi là Tuyết Tuyết nha. Còn con muội đang ôm béo hơn thì gọi là Cầu Cầu.”

Bên kia, hạt dẻ rơi đầy đất, Từ tam gia nhảy xuống, hô lên: “Đi đua ngựa đi”

“A Thiến, chúng ta đi đua ngựa nào.” Trương Táp vui vẻ gọi Từ Thiến.

A Thiến bắt đầu đi thỏ dãi: “Muội không biết cưỡi ngựa.” Nhiệm lão gia từ không cho cháu gái học cưỡi ngựa, chỉ cho các nàng học cầm kỳ thi họa và may vá. Nhưng bây giờ A Thiến thấy cháu gái Anh Quốc công là tiểu thư khuê các biết đua ngựa, trong lòng liền ngứa ngáy.

Nhiệm Từ Lâm nhìn muội muội đã biết nàng nghĩ gì, liền nói: “Không có việc gì, chút nữa đại ca dạy muội.”

Mặc Kỳ Kiều cố ý đi sau cùng, cầm trong tay vài hạt dẻ, đến bên cạnh Từ Thiến nhẹ giọng nói: “A Thiến, hạt dẻ này rất ngon, nàng ăn thử đi.”

Nhiệm Từ Thiến yên lặng cầm lấy, khoe miệng Mặc Kỳ Kiều ẩn hiện ý cười.

Vài con khoái mã đồng thời xuất phát, Khang Quận vương bụng đầy tâm sự, không chú tâm vào trận đấu, tự dung chạy chậm phía sau. Nhiệm Từ Lâm không muốn tranh nhau, tự nguyện chạy theo phía sau. Từ tam gia vì muốn vợ mình thắng, liền đi kiểm chân Thất gia, Thất gia tức giận chửi ầm lên.

Kết quả cuối cùng Trương Táp thắng, A Thiến toát lên vẻ hâm mộ mê say.

“Táp tỳ tỳ, tỳ thật lợi hại.” A Thiến giờ ngón cái lên.

Trương Táp có người sùng bái, hạnh phúc vô cùng. Quay đầu nhìn mặt đen của Từ thất gia, nàng ấy lấy một cái khóa liên hoàn tinh xảo trong hầu bao trên yên ngựa, đưa cho A Thiến: “Chúng ta đi chơi cái này đi, tỳ nghiên cứu mấy ngày rồi, vẫn chưa giải được, tỳ cảm thấy còn thiếu chút gì đó.”

Hạt dẻ đã được hạ nhân nướng chín và đặt trên bàn đá, mọi người ngồi vây lại, trước mặt mỗi người đều có một cái chén nhỏ để đựng hạt dẻ đã lột vỏ. Hạt dẻ còn nóng ăn là ngon nhất, A Thiến và Trương Táp chăm chú gỡ khóa liên hoàn, không có thời gian lột vỏ. A Thiến đem chén của mình đặt trước mặt Nhiệm Từ Lâm, cười cười: “Đại ca, huynh lột vỏ giúp muội đi.”

Nhiệm Từ Lâm cười gật đầu, cái gì cũng dung túng muội muội, xá gì một chuyện nhỏ này.

Từ Hề và Từ Mộng ăn ý, cùng vui đùa lột hạt dẻ, rồi đút cho chó nhỏ ăn.

Tam phu nhân và Tam gia thách nhau, xem ai lột được nhiều hạt dẻ hơn. Thất gia lại nhàn nhã vừa lột vừa ăn. Mặc Kỳ Kiều sắc mặt nhợt nhạt, vui đùa lột vỏ, thường xuyên liếc mắt nhìn Từ Thiến.

Nhiệm Từ Lâm lột được một chén hạt dẻ thì đặt trước mặt A Thiến và Trương Táp, A Thiến lấy một nắm đưa cho Trương Táp: “Tỳ ăn đi.”

Trương Táp không khách khí, vừa chuyên chú giải khóa liên hoàn, vừa hưởng thụ thành quả lao động của ca ca người ta.

Mặc Kỳ Kiều cũng lột được một chén, đặt trước mặt A Thiến: “A Thiến, chén này cũng cho các muội nè.”

A Thiến lơ đãng phát tay áo qua làm rớt chén hạt dẻ xuống đất, xấu hổ liếc mắt nhìn Kỳ Kiều thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, muội không cố ý.”

Khang Quận vương luôn sống sung sướng an nhàn, chưa bao giờ động tay làm gì cho ai, nay vất vả lột vỏ cho nàng mà nàng chối từ, tức giận đứng lên rời đi. Đi đến dưới tàng cây gần đó, ngồi xuống nhìn trời.

Nhiệm Từ Thiến mặt đỏ rung rung, nàng thật sự không cố ý. Cũng không còn tâm tư giải khóa, chỉ muốn đi khỏi nơi này, liền đứng dậy nói: “Đại ca, muội muốn học cưỡi ngựa.”

Trương Táp nhiệt tình đứng lên: “Tốt, A Thiến muội dùng ngựa của tỳ học đi, ngựa của tỳ là chiến mã tổ phụ mang về từ Mông Cổ, đã huấn luyện, không làm muội sợ đâu.”

Nhiệm Từ Lâm nhìn vẻ mặt buồn bực của Mặc Kỳ Kiều, lại nhìn muội muội, hai cô nương đã đi xa về chỗ trống trải nơi cột ngựa.

“Ôi chao, sao nàng lấy chén của ta?” Từ tam gia dè dặt tay của tam phu nhân.

Tam phu nhân giao hoạt ôm chén hạt dẻ chạy đi: “Chỉ giao ai lột đầy chén trước, đầu quy định chén của mình.”

Từ tam gia đuổi theo, trên bàn chỉ còn Từ thất gia, Nhiệm Từ Hề, và Từ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Tục Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Từ thất gia ngồi bên bàn vừa lột hạt dẻ vừa nhìn hai tiểu cô nương chơi với chó nhỏ.

Khi gặp Nhiễm Từ Hề vào ba tháng trước, hắn đã cảm thấy nàng là một cô nương động lòng người, lúc này nàng đang chơi cùng Từ Mộng, lại toát ra một vẻ đẹp mê người. Nàng làm cho nam nhân có một loại xúc động khác thường.

“Hề tỷ tỷ, Tuyết Tuyết muội giao cho tỷ, tỷ xem nó rất thích tỷ nè.” Từ Mộng thấy Từ Hề thật tình thích chó con giống nàng ta, nên quyết định tặng cho nàng một con. Dù sao các ca ca có bản lĩnh, nếu nàng ta muốn, Tam ca nhất định sẽ mang về nữa.

Từ Hề thật sự rất thích Tuyết Tuyết, nhưng trong lòng cũng hiểu đây không phải giống chó cô thông thường, mà là một giống chó Tây Dương quý báu. Nàng e ngại nhận một món quà quý như vậy.

“Thôi, chú chó này rất quý hiếm, tỷ không thể nhận.”

“Ai nha! Không quý hiếm gì đâu, chỉ là một chú chó nhỏ thôi.”

Từ Hề lắc đầu, không dám nhận.

Từ thất gia nhìn hai cô nương rồi rầm, cảm thấy rất buồn cười, nói: “Muội muội, nếu Nhiễm cô nương không nhận, muội đừng tặng. Muội nhờ nàng mang về chăm sóc, qua mấy ngày, hai người so coi người nào chăm sóc tốt hơn. Sau này, Nhiễm cô nương không muốn chăm nữa, thì muội ôm lại về nhà.”

Biện pháp này vẹn cả đôi đường. Từ Hề vui vẻ gật đầu, Từ Mộng cũng cười nói: “Cầu Cầu của muội nhất định mau lớn hơn, Hề tỷ tỷ phải cố gắng hơn. Thất ca, huynh càng ngày càng thông minh.”

Từ thất gia cười đắc ý, Từ Hề nắm chân của Tuyết Tuyết xoay qua nói với hắn: “Tuyết Tuyết cảm ơn Từ tướng quân.”

Thanh âm cô nương mềm mại, mang phong vị của Giang Nam. Tâm tình nàng vui vẻ, lại bắt chước giọng chú chó nhỏ, mang vài phần làm nũng, làm nam nhân trong lòng ngứa ngáy, hạt dẻ hắn vừa ăn vào hình như ngọt hơn hạt trước.

“Ha ha ha...” Từ thất gia thoải mái cười to, bàn tay duỗi ra xoa nhẹ đầu của Tuyết Tuyết, rồi nheo bàn chân nhỏ nhắn một cái, lúc thu tay lại đụng phải ngón tay trắng nõn ấm áp của Từ Hề, hình như có một tia lửa nóng truyền qua đầu ngón tay, làm cho hắn ngưng ngừng kéo tay về.

Nhiễm Từ Hề chưa kịp xấu hổ, Tuyết Tuyết bị đau, kêu ầm lên rồi chui rúc vào lòng nàng.

“Tuyết Tuyết đừng sợ, Từ tướng quân giận với người thôi.” Trên mặt Từ Hề hiện lên hai đóa mây đỏ, cúi đầu vỗ về chú chó, né tránh ánh mắt nóng rực của hắn.

“Hai nha đầu ngốc, chỉ lo đút cho chó, không lo ăn gì hết.” Hắn đem chén hạt dẻ mình vừa lột xong đưa qua, nhìn hai cô nương lau tay, rồi cầm hạt dẻ lên ăn.

Thì ra cảm giác thích một người là như vậy, bất luận nàng nói gì, làm gì, ngay cả khi nàng đùa giỡn với chó con, chỉ cần nàng ở trong tầm mắt, tâm tình hắn đều vui vẻ. Nhìn nàng ăn hạt dẻ hắn lột, trong lòng còn ngọt ngào hơn khi hắn ăn, đôi môi đỏ mọng khéo léo ngậm lấy hạt dẻ, hàm răng trắng nhẹ nhàng cắn nửa hạt, rồi tỉnh tề thường thức. Cái miệng nhỏ nhắn giống như anh đào trước gió, làm hắn không nhịn được muốn nhắm nháp thử một lần.

Trong lúc này, có hai người núp sau cây dẻ, Tam phu nhân ra hiệu cho phu quân nhìn qua: “Tiểu Thất này ngốc thật, huynh xem hắn đã đánh mất linh hồn nhỏ bé, mà còn không thừa nhận là thích người ta.”

Từ tam gia khó hiểu: “Nếu thích, sao không đi cầu hôn. Lo không môn đăng hộ đối ah?”

“Không phải, lão thái quân không quan tâm đến dòng dõi, đã hỏi hắn mấy lần, hắn đều nói không cưới.”

Từ tam gia suy nghĩ rồi nói: “Qua mấy ngày nữa, ta sẽ tìm tiểu Thất nói chuyện, chắc không phải là hắn cảm thấy nha đầu kia mảnh mai, không có sức lực trên giường chứ?”

Tam phu nhân tức giận đá hắn một cước, cả ngày không đứng đắn, lúc nào đầu óc cũng nghĩ chuyện đó.

Về phía thảm cỏ trống trải, sau khi giảng giải hết phương pháp, Nhiễm Từ Lâm đỡ A Thiên lên ngựa. Chú ngựa trắng động đậy, A Thiên gắt gao nắm chặt dây cương, không dám dùng chân kẹp bụng ngựa.

Cứ như vậy chậm chạp di chuyển mà A Thiên đã đỏ mặt hỏi.

“A Thiên, muội đừng sợ, không ngã được đâu.” Trương Táp ở bên cạnh thoải mái cổ vũ nàng.

Nhiễm Từ Lâm cẩn thận bảo vệ, chuẩn bị tiếp ứng nàng, nhìn qua phía Khang Quận vương lại thấy một ánh mắt sâu kín. Hắn muốn hỏi muội muội chuyện gì đã xảy ra? Tâm sự của Mặc Kỳ Kiều hắn hiểu được, từ năm ngoái, mới gặp muội muội đã nhất kiến chung tình, nhưng A Thiên lại chưa động lòng. Nói muội ấy yêu Tổng đốc cũng không giống.

Đi đã nói với hân thái độ của Tống gia, hôm qua, Tống Dật tìm hân ôn chuyện cũ, cho thấy không hết tình với A Thiển. A Thiển vào kinh hai tháng, hân không biết lòng nàng như thế nào. Lúc này có cơ hội tốt, nhưng Trương Táp lại nhiệt tình giúp nàng cười ngửa, không thể đuổi nàng ta đi.

Nhiệm Từ Lâm thận trọng đỡ yên ngựa, nhắm mắt theo đuôi, theo sát sau chú ngựa trắng, không ngại những cây cỏ vàng xung quanh.

“A Thiển có đại ca thật tốt.” Trương Táp trầm nghĩ. Nàng ta có một tỷ tỷ ruột, tuy nói cũng thương nàng, nhưng lại quản giáo đủ điều, không thể giống đại ca nuông chiều nàng ta. Hai đệ đệ khác mẹ cũng không thân thiết.

Kiều ngạo lớn nhất của A Thiển là có một đại ca yêu thương nàng, nay được người hâm mộ, càng thêm đắc ý, lại càng làm nũng: “Đại ca, muội muốn đi mau một chút, huynh chạy theo muội nha.”

Nhiệm Từ Lâm sáng khoái đồng ý. A Thiển phóng ngựa càng lúc càng nhanh, hai cái chân làm sao chạy lại bốn cái chân, Nhiệm Từ Lâm hô to: “Chạy chậm chút, muội còn chưa thành thạo đâu.”

Hân trở lại tìm ngựa của mình đuổi theo. Lại thấy Mặc Kỳ Kiêu phi ngựa qua: “Đại ca, đệ sẽ dẫn nàng về.”

A Thiển dựa theo phương pháp đại ca dạy, càng chạy càng nhanh. Ban đầu coi như vững vàng, lúc sau địa thế thay đổi, trọng tâm của nàng bắt đầu không vững. Nàng còn chưa học dừng ngựa, chỉ phải cố gắng ổn định thân mình, nắm chặt dây cương, trên ngựa đồ mồ hôi lạnh.

Chú ngựa tiến vào đường nhỏ trong rừng, phóng qua một cái hồ trên đường. A Thiển lay động phải trái, sợ quá hô lớn: “Đại ca cứu muội.”

Bên phải có nhánh cây nhô ra ngoài, mắt thấy sắp đụng vào, A Thiển cúi thấp thân mình vượt qua nhánh cây. Vừa ngẩng đầu lên lại thấy một gốc cây chiếm nửa đường bên trái, nàng kéo ngựa qua phải, mà chú ngựa vẫn chạy thẳng, nàng buộc lòng phải tự nhiên nghiêng qua, thân hình chao đảo như xuống ngã xuống: “Kiêu ca ca...”

A Thiển giật mình phát hiện mình không sao, trước khi rơi xuống đã có người ôm lấy nàng đặt lên lưng con ngựa khác.

Mặc Kỳ Kiêu ôm thật chặt cô nương trong lòng, kinh hoàng xoa mặt của nàng: “Nàng không sao chứ?”

A Thiển quay đầu nhìn thấy đôi mắt lo lắng, ghen khuất nhiều ngày liền bạo phát, hai hàng lệ tràn mi, kêu một tiếng: “Kiêu ca ca...”

“A Thiển đừng sợ, Kiêu ca ca ở đây, ta sẽ bảo vệ nàng.” Lúc này hân cũng sợ hãi, giờ phút này ôm chặt thân mình run rẩy của nàng, hân mới thở phào nhẹ nhõm, an ủi nàng.

Một tháng giận hờn ghen tuông, ba mươi ngày tương tư tra tấn, vừa rồi lo lắng hãi hùng, hỗn hợp lại làm hân hận không thể đem nàng khám vào thân thể hân, mãi mãi không xa rời.

Hân cúi người hôn lên nước mắt của nàng, càng hôn càng nhiều, làm hân đau lòng không biết làm thế nào cho phải.

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đường cong khoe môi tuyệt đẹp, má đào hồng hồng, chỉ nhìn thoáng qua, khiến cho tim đập thình thịch. Da nàng trắng nõn, trong suốt như hoa tuyết, mềm mại như cánh hoa, làm người ta choáng váng, tâm tình rung động.

Như hoa tuyết mỹ, như nước tươi mát. Một tháng tương tư đôi thành nộ hôn trần trọc, hân dùng môi bao vây nụ hoa, đầu lưỡi thô ráp quần quít lấy đầu lưỡi của nàng. A Thiển dung nhan sớm đỏ ửng, tóc đen tán loạn hai bên vai, ngượng ngùng nhắm mắt lại, yên lặng đón nhận hân...

“A Thiển, ngày đó ở Bạch Tháp tự sao không đến nơi hẹn ước, lại nói chuyện với Tống Dật?” Hôn đến nàng choáng váng hân mới buông nàng ra.

“Ngày đó, lùm cây quá gần ven đường, người ta sao lại không biết xấu hổ mà đi qua? Tình cờ gặp được Tống Dật, nói mấy câu là thiếp đi về.”

Mặc Kỳ Kiêu nhớ tới nàng ôm heo con nói chuyện với Tống Dật liền hận nghiêng răng nghiêng lợi, cắn vành tai nàng một cái: “Biết phạm sai lầm sao không tìm cơ hội giải thích với ta.”

A Thiển bất mãn mằn mê cái miệng nhỏ nhắn: “Ai phạm lỗi, thiếp hỏi chàng, ngày đó, lúc chúng ta rời Bạch Tháp tự, mỹ nhân nữ phần nam trang kia là ai? Chàng còn giúp nàng ta xuống ngựa, hừ! Ngoài đại ca và chàng, chưa có nam nhân khác chạm qua tay thiếp, chàng lại đi sờ loạn nữ nhân khác.”

A Thiển càng nói càng tức, giãy giụa muốn xuống ngựa. Mặc Kỳ Kiêu đầu chịu thua, vừa vòng hai cánh tay ôm chặt nàng, vừa hỏi tương lại, đột nhiên cười lớn: “Hèn chi nàng lãnh đạm với ta lâu vậy, thì ra là ghen tị. Ha ha ha...”

“Chàng còn dám cười, tha thiếp ra.” A Thiển tức giận đến đỏ mặt, dùng sức đánh hân.

“Không nói cho nàng biết, ta thích nhìn thấy nàng ghen như vậy đó.” Mặc Kỳ Kiêu vô lại cười xấu xa, hôn lên môi nàng một cái.

A Thiển tức giận trừng mắt, vốn muốn tuyệt giao với hân, nhưng lúc ngã ngựa, chỉ nhớ đến hân. Yêu chính là yêu, làm loạn đến cỡ nào cũng không thể buông tay ngay được.

“Chàng mau nói rõ ràng, nếu không thiếp không bao giờ để ý đến chàng nữa.” A Thiển nghiêm mặt nói.

Nhìn bộ dáng xinh đẹp của nàng, Mặc Kỳ Kiều nhìn không được hôn một cái: “Nói cho nàng biết, nha đầu ngốc, đó là cứu công chúa, tuy rằng lớn hơn ta một tuổi, nhưng là cô cô ruột của ta. Nàng nghĩ ta nguyện ý đỡ công chúa xuống ngựa à, đó là việc làm của thái giám, ta lười làm. Ta chỉ muốn đỡ A Thiển của ta xuống ngựa, về sau đừng ăn giấm chua bấy nữa, sẽ đau bụng đó. Ha ha.”

“Ngày đó, thiếp thấy người kia cao quý, thật xứng đôi với chàng, thiếp ...” A Thiển cúi đầu nói không nên lời.

Mặc Kỳ Kiều ôm chặt nàng ôn nhu cười: “Nha đầu ngốc, hai chúng ta mới xứng đôi nhất, không được suy nghĩ miên man. Một tháng này ta không gặp nàng, không phải đa phần vì hôn dỗi, tháng chạp là đại hôn Lục đại hoàng tử, gần đây ta và Kỳ Tuấn đều phải làm việc tại Lễ bộ. Vào kinh chính là như vậy, làm quan không tự do, nàng hiểu không?”

A Thiển gật đầu, ngược đầu nhìn hắn, lại bị hắn hôn sâu một cái.

“Chúng ta trở về đi, đi lâu như vậy, sẽ có người hoài nghi.” A Thiển ngượng ngùng vỗ mặt, hai má nóng rực từ từ hồi phục.

“Được rồi.” Đâu chỉ hoài nghi, chỉ sợ mọi người thấy tình hình này đều đoán được hết sự việc. Cũng may đều là người trẻ tuổi, không có gì đáng ngại.

Chú ngựa trắng đang ở gần đó ăn cỏ, Mặc Kỳ Kiều bắt nó trở về, ôm A Thiển lên ngựa, thận trọng che chở, đi song song với nhau.

“A Thiển, vừa rồi lúc ngã ngựa, sao nàng biết ta đang đuổi theo nàng...”

“Thiếp không biết chàng đuổi theo. Chỉ là dưới tình thế cấp bách...”

“Dưới tình thế cấp bách, nàng hy vọng người cứu nàng là ta, đúng không?” Mặc Kỳ Kiều đảo hai tròng mắt, A Thiển cúi đầu từ chối cho ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nhuyễn Tiểu Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.